

Giới thiệu Kiều Thê Tranh Sủng

Thể loại: Cổ đại, cáo đội lốt và con thú nhỏ ngây thơ, háu thắng.

Cả đời này Kiều Vân Hy luôn mơ ước mình trở thành một nữ cường nhân, khiến những nam nhân gặp cô đều mất đi khí thế, người thứ hai sẽ quên mất mình chính là một đấng nam nhi. Họ sẽ phục tùng cô, đặt cô lên đầu, coi cô như tổ tiên. Mục đích thật sự của nàng chính là đem thế gian này đổi thành hệ nữ cường, đối về với nam nhân.

Nhưng không ngờ nam nhân đáng ghét mà nàng gặp ở hai lần sinh thân của nàng chính là phu quân giao hoát của nàng sau này.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

Kiều Vân Hy 18 tuổi, phụ thân bằng lòng cho nàng xuống phố. Căn bản Kiều gia là dòng dõi với Thiên đế, việc triều chính nắm giữ trong tay cũng không nhỏ, quy định rất nghiêm khắc là điều khó tránh khỏi. Cũng chính việc này khiến cho nhị tiểu thư nhà họ Kiều phiền muộn không thôi.

Sinh thân 18 tuổi vừa qua Kiều Vân Hy liền kéo nha hoàn xuống phố, trong lòng dự tính sẵn sẽ trốn đi chơi vài hôm cho thỏa thích. Nàng ngàn vạn lần không ngờ tới gặp phải việc mất hứng.

Nha hoàn khó sử nhìn ông chủ bán trang sức lại nhìn vị công tử tuấn tú bên cạnh, cuối cùng nhìn về tới nhị tiểu thư nhà mình, đoán một hồi quyết định quay sang vị công tử kia thuyết phục:

" Công tử, xin hãy suy nghĩ nhường lại cho tiểu thư nhà ta, giá thể nào tùy công tử định đoạt. "

Công tử áo lam "Ồ" lên một tiếng, khóe miệng hơi nhếch lên, rõ ràng là đang cười. Kiều Vân Hy nhìn thấy rõ đường cong trên miệng anh ta. Con người này, đang khinh thường Kiều gia bọn họ không có tiền? Xin lỗi nhé, tiền nàng không thiếu, có chăng chính là thiếu người tiểu tiền.

Nha hoàn chờ đợi mãi vẫn không thấy người kia nói gì thêm, nhìn sang tiểu thư nhà mình, rõ ràng sắp nổi đóa, cuối cùng không biết làm thế nào lại quay sang ông chủ, này giờ đứng ngồi không yên, giọng điệu ba phần thương lượng, bảy phần năn nỉ:

" Lão bá, có thể suy nghĩ lại không? Sinh thân tiểu thư vừa vặn hôm nay, xem như nể mặt được không?", nói vậy cũng không phải sai, sinh thân Kiều Vân Hy quả thật còn một giờ nữa mới kết thúc.

Dung lão chủ quán nghe nói vậy lại cực kỳ khó sử, quay qua công tử áo lam, trong đầu đang nghĩ làm thế nào lựa lời thuyết phục, cuối cùng nói muốn rút quai hàm đối phương lời vàng ngọc không chịu buông xuống. Lão đành bất lực.

Kiều Vân Hy trong lòng đã cực kỳ tức giận, nam nhi thì có gì ghê gớm? Chẳng qua cũng chỉ có mặt dày tranh đồ với nữ tử, còn là đồ nữ trang. Nam nhân như vậy gọi là cái gì? Có điều nếu hắn muốn như vậy nàng liền cho hắn toại nguyện. Chiếc trăm ngọc kia vốn là đồ đại tỷ thích mới định nhân chuyển ra ngoài chơi mua về tặng tỷ ấy. Gặp chuyện như vậy coi như bỏ đi, lần sau sẽ kiếm cái tốt hơn.

Nha hoàn còn chưa biết nói gì tiếp bỗng nghe giọng nói thanh mảnh của Kiều Vân Hy:

" Tiểu Như, em nghĩ ta thế nào lại muốn khó dễ một tiểu thiếu gia? Y đã nhất định muốn có, chúng ta không phải nhất định không thể nhường. " Kiều Vân Hy nói xong chân thuận tiện bước dịch một bước nhường đường.

Nha hoàn Tiểu Như nghe xong vui vẻ không thôi, quay sang Kiều Vân Hy cười phụ họa:

" Tiểu thư nói phải. "

Lại nghe Kiều Vân Hy nói tiếp:

" Chỉ là...Tiểu Như, em nói xem, sau này nên nhìn nhận thế nào? "

Hai người không hiểu gì, một người cười thú vị. Quả nhiên Kiều nhị tiểu thư đang cố ý châm chọc:

" Có phải sau này mỗi lần tương tự đều phải tiếp tục nhường nhịn một lần? "

Tiểu Như cảm thấy tiểu thư nhà mình như vậy rất siêu phàm, mỗi lần lại khâm phục không thôi, nàng chỉ hận đi theo tiểu thư lâu như vậy cũng không học được, mỗi ngày đều bị người ta khinh dễ.

Kiều Vân Hy mặc dù xả giận được vẫn không thoải mái, nguyên nhân cũng do người kia hoặc là đầu óc quá chậm hiểu hoặc là da mặt quá dày, nói cho cùng là không có biểu hiện khiến nàng vì thế mà mất vui, trở về Kiều phủ từ rất sớm.

Lần thứ hai, Kiều Vân Hy 18 tuổi rưỡi, lại gặp lại công tử mặt dày kia, liền nhân lúc hắn không để ý đánh tráo túi tiền hại hắn thành kẻ ăn xong quýt nợ. Có điều hắn không để nàng toại nguyện lấy từ đâu ra một thỏi vàng, thoải mái nói:

"Không cần trả lại."

Vì thế lần thứ hai hắn từ kẻ mặt dày biến thành ăn chơi trác táng, vung tiền bừa bãi.

Lần thứ ba, lần này Ngao Trác Lãng cố tình tìm tới tận Kiều phủ, Kiều Vân Hy cố tình muốn đuổi khách lại bị phụ thân nghiêm khắc dạy bảo. Hận càng thêm hận, mà càng hận càng muốn đảo ngược trật tự, đem tên nam nhân kia lột sạch không còn một mảnh sau đó sai mấy tiểu hầu sắc đánh cho nhừ tử.

Có điều ông trời rất biết đùa, Kiều phụ thân thực sự muốn gả nàng đi. Cha nói qua sinh thần 18 tuổi cũng không còn nhỏ nữa. Kiều Vân Hy trong lòng cực kỳ hối hận. Sớm biết thế này đã thấp hương khấn phạt cho sinh thần kia đừng đến. Đáng hận hơn là đêm động phòng mới biết mình lấy Ngao mặt dày.

"A, sao ngươi lại ở đây?", Kiều Vân Hy hoảng hốt, tựa như giữa phố gặp một kẻ khóa thân tung tăng chạy nhảy.

Ngao Trác Lãng một thân hỷ bào đỏ chói tựa lưng vào cạnh giường, giọng nói thản nhiên:

"Nàng nói xem đêm động phòng của ta, vì sao ta lại không thể ở đây?"

Kiều Vân Hy vỡ lẽ, Ngao Trác Lãng lại tiến thêm một bậc, từ thiếu gia ăn chơi trác táng trở thành tên biến thái bi ối, chỉ vì mấy lần bị nàng trêu chọc liền muốn mang đời nàng ra trả đũa. Có điều Kiều Vân Hy là ai? Nhị tiểu thư Kiều gia không tính làm gì, nàng đây chính là nữ nhân hảo khí đầy người, tuyệt đối không dễ bị khinh dễ.

Ngao Trác Lãng nét mặt thú vị nhìn Kiều Vân Hy, lát sau môi mòng từ từ cong lên, quả nhiên nghe thấy tiếng nói phóng khoáng đậm mùi châm chọc:

"Đêm xuân đáng ngàn vàng, tiểu nam nhân, mau qua đây, bổn tiểu thư sủng ngươi."

Ngao Trác Lãng ngay từ đầu đã đoán được con thú nhỏ sẽ không để hắn thoải mái, có điều hắn nhin nàng hai lần rồi, lần này sẽ để nàng ném mùi vị.

Ngao Trác Lãng vỗ vỗ tay, từ sau bức rèm một bóng hình cao mảnh đi ra, vừa nhìn thấy hắn liền ưỡn khuât:

"Vương gia, ghét thật đấy, để người ta đợi mãi." Vừa nói tay lại vừa đẩy đẩy lên ngực Ngao Trác Lãng. Mà Ngao Trác Lãng lúc này liền cung chiêu nắm tay y, dỗ dành:

"A Thanh, ngươi chịu thiệt rồi."

"Cũng biết người ta chịu thiệt cơ đấy." Người kia tiếp tục làm nũng, Ngao Trác Lãng không đành lòng kéo y lại gần, tay vuốt má y:

"Được rồi, đừng giận sau này ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt."

A Thanh đỏ mặt, vui xuống vai áo hắn.

Kiều Vân Hy nhìn một màn này đầu nỏ bùng bùng. Có phải không vậy? A Thanh kia rõ ràng là một nam nhân. Kiếp trước nàng đốt cuộc ăn ở thế nào kiếp này lại gả cho một tên đoạn tụ?

Ngao Trác Lãng ôm eo A Thanh đứng dậy, lại nói với nàng:

"Đêm xuân đáng ngàn vàng, nàng cứ từ từ hưởng thụ, chúng ta đi ngủ trước."

Đầu Kiều Vân Hy chảy đầy vạch đen sì,

"Hưởng thụ cái đầu ngươi, cả nhà ngươi đi hưởng thụ đi!"

Ngao Trác Lãng trên miệng xuất hiện nét cười lại như lan rộng tới mang tai, mà A Thanh bên cạnh hắn buồn nôn không thôi, thật muốn nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh câu huyết này.

Nửa đêm canh ba, Ngao Trác Lãng đang ngủ cửa bỗng bị giật phăng ra, Kiều Vân Hy hùng dũng đứng chắn ánh trăng, liếc nhìn vào giường thấy phu quân bên cạnh còn có một người đang ngủ, chòm chần kín mít. Không phải bọn họ đang làm chuyện đó chứ? Không đúng. Không lẽ Ngao Trác Lãng mặc cả quần áo...? Mặc kệ nàng đến đây chỉ có một mục tiêu. Chính là tuyên chiến.

"Ngao Trác Lãng, chàng là phu quân ta, ngoại trừ là ta, không thể lên giường với ai hết!"

Gương mặt Ngao Trác Lãng trong bóng tối không nhìn rõ biểu tình, chỉ loáng thoáng thấy hai vai rung lên. Thỏ con, nàng nghĩ mình là mãnh hổ, kì thực chỉ là một con thỏ lông mềm, xem ta làm thế nào mới trị được nàng.

Myself: Đào hồ, lại tham lam đào thêm một cái hồ nữa... Anh nam chính cáo già giả dạng lừa con thú nhỏ tự nguyện dẫn xác đến cho hắn, còn nhiệt tình mời hắn thưởng thức. Hắn tất nhiên không từ chối, mất công ai đó thực sự nghĩ hắn đoạn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Kiều Vân Hy ngồi dưới gốc liễu cạnh hồ sen, đang độ đầu thu vì vậy khắp Kiều phủ tràn ngập một hương thơm thanh dịu. Kiều Vân Hy ngo ngoáy, dùng con dao nhỏ khắc lên thân cây hai chữ "hận thiên" lại vô cùng bạo lực rạch thêm mấy đường cho bố ghét, như thể cái cây đó đích thực là Ngao Trác Lãng.

Kiều phủ ngày thường rất yên tĩnh, lúc này bỗng nhộn nhịp lạ lùng, tiểu Như tìm một vòng gần như sắp khóc mới nhìn thấy Kiều Vân Hy đang xả giận vội vàng chạy tới, hai tay ôm ngang bụng thờ không ra hơi. Kiều Vân Hy cau mày:

"Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Như nuốt khan một tiếng sau đó mới nói:

"Tiểu thư, hoàng thượng...hoàng thượng...Người thân hành tới Kiều phủ...", nói vài tiếng lại giọng tay vuốt ngực. Kiều Vân Hy không tỏ thái độ gì, nhàn nhạt nói:

"Hoàng thượng tới, người hốt hoảng vậy làm gì?"

"Hoàng thượng tới kiểm tiểu thư, "

Kiều Vân Hy hoàn toàn không ngờ tới khả năng này, hoàng thượng không dung chạy tới tìm nàng làm gì? Xã tắc yên ổn cũng không tới mức nhàn rồi như vậy?

Hoàng thượng cao cao tại thượng như vậy đối với nàng là một ấn tượng mờ nhạt, trong kí ức hình như trước kia có gặp qua một lần, lâu ngày ấn tượng ấy mờ nhạt đi quá nửa, đến nay hầu như quên sạch, cho nên thời điểm nàng nhìn thấy một thanh niên dung mạo anh tuấn trác việt liền không khỏi ngây người, cũng không để ý phát ra mấy tiếng:

"Cha, cái kia,...đây là hoàng thượng?"

Kiều thái phó giật tím mặt nhìn nữ nhi nhà mình, lại e ngại trước mặt hoàng thượng không thể quát mắng nàng một trận.

Hoàng thượng hai mắt xao động nhìn nữ nhân trước mặt, tay y thông thả đưa lên, hơi trà hương thảo tan dần trong miệng, lát sau vẫn thấy Kiều Vân Hy vẫn đứng đó ngây ngốc nhìn mình, y liền quay sang Kiều thái phó, giọng nói trầm trầm:

"Thái phó không cần tức giận, trăm hôm nay che dấu như vậy vì hành chính là muốn người khác nhìn không ra, Kiều nữ biểu hiện như vậy chính là rất hợp ý ta, Khanh cũng đừng nên để ý."

Kiều thái phó nhận ra y đang mở đường thoát cho lão liên khấu đầu tạ ơn, lại quay qua Kiều Vân Hy khẽ mắng:

"Con còn không mau tạ ơn hoàng thượng!?"

Kiều Vân Hy bấy giờ mới quỳ xuống thi lễ, miệng nói một đằng bụng lại nghĩ một nẻo. Nàng cảm thấy bản thân mình quá không có tương lai, vừa nhìn thấy nam nhân tuấn mạo hơn người liền lộ rõ bản thân là kẻ háu sắc, cũng may không có ai biết được, nếu không cũng là quá mất mặt rồi.

Khanh Nhạ đi được vài bước, ngoảnh đầu lại vẫn thấy nàng ngo ngoáy, tâm hồn treo ngược cành cây liền dừng lại, miệng hơi nhếch lên cười cười:

"Lâu rồi không gặp nàng vẫn chẳng thay đổi chút nào."

Kiều Vân Hy nghe y nói hoàn toàn không hiểu gì, đầu vất ra suy nghĩ, cố nhớ thật lâu, kết quả vẫn là một mảng đen kịt.

"Hoàng thượng, người nói vậy tiểu nữ không hiểu.", ánh mắt mạnh bạo nhìn thẳng người đối diện.

Khanh Nhạ đột nhiên cúi người xuống, nhặt viên sỏi dưới đất, bước lên vài bước, tay hơi đưa về phía sau lấy đà, ném một cái, viên sỏi lượn một vòng trên mặt nước sau đó quay trở lại tay y. Kiều Vân Hy ngây ngốc nhìn theo, trong đầu hiện ra một khung cảnh tương tự nhưng thay vì nàng và hoàng thượng là một nữ hài từ mặt váy hồng, nam hài từ mặc bạch y cũng làm hành động tương tự Khanh Nhạ lúc này, nữ hài từ hai mắt tròn xoe,

"Oa, thật lợi hại!"

Nam hải tử đắc ý thả viên sỏi xuống đất, lại nghe nữ hải tử miệng nhỏ chu lên giọng nói cực kỳ mong đợi:

"Khanh ca ca, dạy muối với, muối cũng muốn học."

Nam hải tử hơi cúi người xuống, tay không kim được đưa ra véo nhẹ hai cái má phúng phính:

"Muốn học liền gọi ta một tiếng ca ca?"

Nữ hải tử bị véo môi lại chu lên kêu nhẹ một tiếng sau đó mạnh miệng:

"Không thích thì không gọi nữa nhưng huynh vẫn phải dạy muối!"

Nam hải tử đành khuất phục, khom người xuống lượm lại viên sỏi vừa mới vứt đi. Cuối cùng, học cả buổi chiều bắt lực kết luận: "tư chất muối quá kém"

Kiều Vân Hy còn nhớ lần đó nàng nghe hấn nói liền giận rồi, trước khi bỏ đi còn mắng:

"Huynh đáng ghét, sau này muối không muốn chơi với huynh nữa." Kết quả sau lần đó Khanh Nhạ quả thật không tới Kiều phủ nữa, nàng lúc đầu có chút hối hận, dần dần cũng quên mất.

Khanh Nhạ nhìn nữ nhi trước mặt biểu cảm biến đổi không ngừng liền cười:

"Sao rồi? Có phải nhớ ra ta rồi?"

"Hình như là nhớ rồi...lúc đó quả thật không biết hoàng thượng sẽ là hoàng thượng.", nàng còn tưởng y đơn giản là con trai một vị quan nhỏ nào đó tới thăm hỏi phụ thân, không ngờ "vị quan nhỏ" ấy chính là thái thượng hoàng, con trai y chính là hoàng thượng đương thời.

Khanh Nhạ đột nhiên bước lại gần nàng, tay lại đột nhiên xoa đầu nàng:

"Mấy năm không gặp đã lớn vậy rồi, sắp tới còn sắp thành thân, muối nói xem muối muốn ta ban tặng gì?"

Kiều Vân Hy hai mắt sáng quắc:

"Hoàng đế ca ca, chỉ bằng huynh nói phụ thân ta hủy bỏ hôn lễ." Theo nàng biết hoàng thượng rất có uy lực, chỉ cần y nói một tiếng không sợ phụ thân không nghe.

Khanh Nhạ không nghĩ nàng sẽ có yêu cầu này, phải chăng không biết hoàng thượng đại nhân chính là kẻ ban hôn còn ngây thơ đi xin xỏ y?

"Tam vương gia có gì không tốt?"

Kiều Vân Hy khẩu khí tăng lên mấy phần, mạnh bạo hỏi lại:

"Vậy ta hỏi huynh, tam vương gia có gì tốt?"

Khanh Nhạ cười cười:

"Rất nhiều cái tốt."

Kiều Vân Hy chạy tới trước mặt y bày ra lý lẽ:

"Rất nhiều cái tốt không phải cái gì cũng tốt, hơn nữa ta dựa vào việc ta với hấn chưa từng quen biết, dựa vào cái gì để thành thân?"

"Sinh thân vừa rồi của muối không phải hấn cũng tới sao?"

Nàng bóp nát đầu cũng không nhớ ra liền cãi:

"Có sao? Ta chưa từng gặp hấn. Hoàng đế ca ca, rốt cuộc có giúp ta không?"

Khanh Nhạ không hề tức giận, giọng điệu vẫn thân nhiên:

"Ta lần này tới để tặng muối quà cho hôn lễ."

Kết quả lần này vẫn là Kiều Vân Hy bị chọc giận:

"Hoàng đế đáng ghét, huynh đi mà thành thân với hấn, ta không muốn gặp huynh nữa." Nói xong đừng đừng bỏ đi. Người Kiều phủ chứng kiến một màn này từ trên xuống dưới đều xanh mặt, nhị tiểu thư không ngờ to gan tới vậy. Vốn tưởng hoàng thượng sẽ nổi lỗi đình, không ngờ người chỉ cười cười

không nói gì. Cuối cùng vuốt ngực thở nhẹ lại tự an ủi bản thân phúc lớn mạng lớn.

Bên này Kiều Vân Hy đang tức giận muốn chết, bên kia Tam vương gia nhàn tản ngồi đọc sách, một chốc lại có người vào gọi cửa:

"Vương gia, đồ mới đã mang tới rồi, ngài xem đặt ở chỗ nào thì tốt?"

Ngao Trác Lãng hơi ngẩng đầu, đặt cuốn sách trên tay xuống, thông thả đứng dậy:

"Đã tới rồi sao? Chúng ta đi xem một chút."

Sở Tiêu Thanh đi phía sau Ngao Trác Lãng, được một quãng bỗng nhớ ra một chuyện:

"Vương gia, hôm sinh thần Kiều tiểu thư huynh có đến không?"

Ngao Trác Lãng thân nhiên phun ra hai tiếng:

"Không đến."

Sở Tư Thanh miệng cười gian xảo:

"Quả nhiên là huynh phũ phàng, thế nào, có phải lại chạy tới chỗ Nhan Nhan cô nương? Ta nói có đúng không?"

Ngao Trác Lãng hơi cau mày:

"Ta đi bàn chuyện."

Sở Tư Thanh tất nhiên không đặt niềm tin vào câu nói đó, giọng điệu khinh bỉ:

"Còn không phải?"

Ngao Trác Lãng không muốn đôi co với hắn, giọng nói nhàn nhạt:

"Tất nhiên không phải. Hơn nữa hôm đó cũng có gặp nàng." Vốn dĩ Ngao Trác Lãng dự định bàn xong công việc sẽ tới Kiều phủ, không ngờ xảy ra việc ngoài ý muốn làm thời gian bị chậm trễ, quà tặng cũng quên mang theo đành phải mua một món khác, nghe nói có cây trầm quý liền mua, không ngờ nhị tiểu thư Kiều gia từ đâu chạy tới. Hắn vốn không có ý định tranh giành với nàng kết quả thấy nàng tất thú vị liền muốn trêu chọc.

Sở Tư Thanh hai mắt sáng quắc, bộ dạng như một con cáo già hiện hình:

"Gặp rồi? Thế nào? Là một tiểu mỹ nhân gọi cảm?"

Ngao Trác Lãng "hừ" một tiếng sau đó bước nhanh rời đi, bỏ lại một mình sắc lang huynh đệ nước miếng nhỏ tới hình thành một vũng nhỏ.

Lần này Khanh Nhạ vì hành trực tiếp ở lại Kiều phủ, mà nói là vì hành thực chất là có việc muốn bàn bạc cùng với Kiều thái phó, vì vậy sáng sớm hôm sau Kiều Vân Hy vừa mở cửa liền thấy một bóng dáng cao lớn, nàng lúc đó mới sực nhớ ra y tới Kiều phủ hôm qua.

Khanh Nhạ đoán được người phía sau đang định làm gì nên cười nói:

"Muội thực nghĩ dọa được ta? "

Kiều Vân Hy bị y làm cho mắt húng liên giận rồi:

"Ai thêm dọa huynh? Ta đang bắt muối, vừa nãy có con muối đậu trên người huynh mới muốn giơ tay vỗ, huynh còn nói ta dọa huynh?"

Khanh Nhạ bật cười:

"Nói như vậy trăm nên ban thưởng cho muội?"

Kiều Vân Hy gật đầu:

"Tất nhiên là phải ban thưởng!"

"Nói xem muội muốn ban thưởng gì?"

Nàng chống một tay lên eo, bóp cằm suy nghĩ, lát sau liền lớn tiếng nói:

"Tiền bạc ta cũng không thiếu chi bằng ban cho ta một nam nhân nữa, sau này khi ta thu Tam vương gia gì đó sẽ nạp luôn nam nhân đó về làm sủng phu, ngày đêm ân ái khiến Tam lão đầu tức chết!"

Khanh Nhạ bị nằng làm cho suýt sặc, khoe miệng lại giật không ngừng. Kiều Vân Hy vô cùng thỏa mãn:

"Như vậy ta sớm có thể trở về làm nhi tiểu thư Kiều gia. Ha ha."

Khanh Nhạ không còn gì để nói, trong lòng lại cảm thấy y sắp đặt cuộc hôn nhân này là vô cùng thích hợp. Tam đệ của y gặp được nữ tử Kiều thị sẽ trở thành phu thê độc đáo nhất kinh thành.

Hai người đi dạo một vòng ngự hoa viên trời cũng vừa sáng, Kiều Vân Hy nhác thấy bóng tiểu Như từ khuê phòng nằng chạy tới, vừa nhìn thấy Khanh Nhạ liền nhún người hành lễ:

"Nô tì thỉnh an hoàng thượng, tiểu thư buổi sáng an lành.", Khanh Nhạ gật đầu ý bảo miễn lễ, tiểu Như tạ y rồi quay sang Kiều Vân Hy:

"Tiểu thư, sáng sớm hôm nay hỷ đồ sẽ được đưa tới, đại nhân sai em dặn dò tiểu thư ở nhà."

Kiều Vân Hy bĩu môi,

"Cha nói thử ta nhất định phải thử sao? Ta nói cho em biết, tới một bộ ta sẽ không vừa ý một bộ!"

Tiểu Như nhăn mặt, tiểu thư nói với nằng làm gì? nằng thì giải quyết được gì chứ? Cuối cùng vẫn là phải cầu cứu hoàng thượng.

Khanh Nhạ nghe nằng nói có chút buồn cười, miệng hơi nhếch lên, trong không khí xuất hiện một làn hơi mỏng:

"Ồ, tam đệ hỷ phục tới một bộ cũng liền chê một bộ, hai người quả thật rất tâm đầu ý hợp."

Tiểu Như trong lòng thán phục, hoàng thượng quả là hoàng thượng, chạm đúng điểm chết của tiểu thư nhà mình. Quả nhiên Kiều Vân Hy đen sì mặt:

"Huynh đi mà tâm đầu ý hợp với hân, muội vừa rồi chỉ là nói đùa, thợ may hoàng cung tốt như vậy, muội sao có thể không vừa ý?" Lại quay sang tiểu Như:

"Em đi nói với cha ta đã nhớ rồi, đồ đưa tới gọi ta một tiếng là được."

Tiểu Như đi rồi, Khanh Nhạ mới tiếc nuối nói:

"Muội xem, ta còn tưởng hai người thần giao cách cảm."

Kiều Vân Hy biết mình bị trêu chọc chỉ "hừ" một tiếng rồi bỏ đi, Khanh Nhạ ở phía sau nhìn nằng lắc đầu cười.

Thoáng chốc đã tới cuối thu, trời đã trở lạnh, mấy hôm nay hình như Khanh Nhạ cũng bàn xong công việc với Kiều thái phó thời gian rảnh rỗi nhiều hơn một chút. Thực ra từ bữa đó Khanh Nhạ không phải đều ở Kiều phủ, y là đi rồi trở lại, trong cung vốn không thể quá lâu không thiết triều, báo bệnh cũng chỉ là tạm thời, hơn nữa thời gian ngắn hoàng thượng không khỏe mấy lần khó tránh khỏi nghỉ ngơi.

Hôm nay là ngày cuối Khanh Nhạ ở Kiều gia, Kiều Vân Hy vốn hơn một tuần nay đều lười biếng bỗng dưng thức dậy rất sớm, lại đi dạo mấy lần quanh hoa viên, cuối cùng cũng thấy bạch y trên người Khanh Nhạ ẩn hiện trong hơi sương.

"Hôm nay dậy sớm vậy?" Y nhìn thấy nằng có chút ngạc nhiên.

Kiều Vân Hy vội vàng chạy tới cười hi hi:

"Sớm thật sao?"

"Ừ, sớm."

Nằng thấy y nói vậy lại nói, bản thân không kìm nổi tự tăng bốc mình:

"Thật ra muội ngày nào cũng dậy rất sớm, chỉ là huynh không thấy thôi."

Khanh Nhạ: "Ồ " một tiếng, "Vậy sao? Ta không chú ý."

Kiều Vân Hy ngẩng cao đầu tự hào:

"Tất nhiên là vậy." Nói đoạn nghĩ tới việc chính liền quay qua Khanh Nhạ hỏi:

"Hoàng đế ca ca, huynh hôm nay có bận không?"

"Buổi sáng bận một chút, có chuyện gì?"

Nằng nghe y nói vậy liền vui vẻ:

"Thật ra muốn rủ huynh xuống phố chơi."

Khanh Nhạ đáp ứng nàng:

"Vậy đợi ta giải quyết nốt công chuyện sẽ đi cùng muội."

Hoàng đế ca ca không dùng bữa sáng đã rời đi, tiểu Như vừa định đóng cửa lại thấy người đưa lễ phục tới liền mở ra. Nàng đang chơi cầu với mấy nha hoàn nghe thấy tiểu Như bấm báo đáng về đổi thành thư thả thay y phục sau đó đi ra.

"Đề đó đi.", Kiều Vân Hy an bài người đó để bộ đồ xuống lại hỏi tiểu Như:

"Đại tỷ nói sẽ tới giúp ta một tay, đã thấy tỷ ấy chưa?"

Tiểu Như lắc đầu:

"Chưa thấy ạ." Trong đầu bỗng nhớ ra một chuyện

"Hôm qua đại tiểu thư sai người tới bấm báo Trang phủ còn có việc muện mấy hôm đại tiểu thư sẽ tới."

Kiều Vân Hy nghĩ nghĩ, nhớ không nhầm có lần nghe phụ thân nói chuyện với Khanh Nhạ tháng này một vị xử thần lảng giềng tới mà vị này bất quá có chút quan hệ với Trang gia, không chừng là đón tiếp họ, Khanh Nhạ trở về sớm có lẽ cũng có nguyên nhân này.

Trưởng cung y thấy Kiều Vân Hy không hỏi gì tới lễ phục đoán đo một hồi liền nói:

"Nhị tiểu thư, hỷ phục này hoàng thượng ban thưởng lựa quý, chất liệu rất tốt."

Nàng không buồn để ý, nhàn nhạt nói:

"Ừ, " tay thuận tiện đưa ra sờ thử " Cũng được."

Trưởng cung y nói tiếp:

"Hoa văn cũng do thợ tài giỏi vẽ, rất tinh tế."

Kiều Vân Hy lơ đãng lật qua lật lại, gật đầu.

Cung nữ kia nói một hồi phát hiện nàng chỉ ừ hừ cho qua không khỏi có chút ngạc nhiên, sau cùng vẫn không dám hỏi, yên lặng rút về. Tiểu Như trước lúc nàng ta rời đi có cho một túi bạc xem như thưởng công. Nàng ta đương nhiên cảm thấy rất mãn nguyện.

Quá trưa, Kiều Vân Hy vừa dùng bữa xong liền thấy phụ thân cùng Khanh Nhạ từ ngoài trở về, bản thân nàng vốn định đi nghỉ lại chạy tới, Kiều thái phó nhìn nàng cười:

"Con gái thế nào? Y phục vừa ý không?"

Nàng bĩu môi, vốn định chê bai lại thấy ánh mắt như cười của Khanh Nhạ liền nuốt mấy lời kia lại:

"Tất nhiên rất đẹp, con rất vừa ý."

Kiều thái phó cười khà khà sau đó cùng Khanh Nhạ đi vào nhà, nàng cũng theo vào.

Phố chợ hôm nay rất nhộn nhịp, căn bản trong thành sắp có sự kiện lớn nên ai cũng muốn sửa sang một chút. Kiều Vân Hy kéo hai người Khanh Nhạ và tiểu Như vào một cửa hàng trang sức, ông chủ nhìn thấy họ liền chào hàng:

"Khách quan mời ghé vào mua, giá ưu đãi, mua một tặng một."

Tiểu Như hai mắt sáng lên, lại nghe tiếng tiểu thư nhà mình nói:

"Ông chủ, bán như vậy có lãi không?"

Ông chủ kia nghe nàng hỏi vậy có chút ngạc nhiên:

"Cô nương người trong thành?"

Nàng gật đầu.

"Chẳng lẽ không biết?"

Hai người kia cũng không khá hơn nàng là bao, tiểu Như tò mò hỏi lại, Kiều Vân Hy còn đang bận suy nghĩ. Ông chủ cũng nhiệt tình giải thích:

" Qua nửa tháng nữa tam vương gia thành thân với nhị tiểu thư Kiều phủ,". Cái này nàng đương nhiên biết.

" Nghe nói hôm ấy dọc đường đi sẽ phát hầu bao, tùy ý ban thưởng hậu hĩnh cho cửa hàng vừa ý, bây giờ mọi người đang nô nức bán hàng cũ, tất cả đem bày bán sản phẩm mới, nếu không may mắn được vừa ý lĩnh thưởng lớn, tiền hầu bao cũng không sợ lỗ."

Kiều Vân Hy tròn mắt, có chuyện này sao? Nàng sao lại không biết? Trong đầu nhẩm tính, Tam vương gia này phóng khoáng như vậy có phải nàng gả cho hắn liền phải cùng hắn đi ăn xin? Như vậy chẳng phải nàng chịu thiệt sao?

Tiểu Như vốn định nhân cơ hội này mua mấy món đồ, kết quả còn chưa kịp chạm đã bị nàng kéo đi, mặt vì thế bỗng chốc biến thành bánh đa ngâm nước. Khanh Nhạ cười cười:

" Không ngờ tam đệ lại thoải mái như vậy?"

Kiều Vân Hy cau mày:

" Huynh nói vậy là tán thành? Để xem sau này ta sử hắn thế nào?"

Khanh Nhạ không cười nữa, ngược lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc:

" Ta không có." Nàng quắc mắt nhìn sang tiểu Như, tiểu Như lập tức lắc đầu:

" Em cũng không có."

Quả nhiên như lời chủ quán kia nói, hàng mua rẻ như cho, không chỉ tặng một mà còn tặng ba tặng bốn. Kiều Vân Hy lúc này chỉ hận không thể túm lấy tên Tam vương gia khốn kiếp ấy chặt hẳn ra từng mảnh. Vừa nghĩ thế ngẩng đầu liền thấy bóng áo lam quen mắt.

Ngao Trác Lãng cũng nhìn thấy nàng liền tiến lại gần, tới nơi còn phát hiện có thêm Khanh Nhạ.

Tiểu Như khóc không ra nước mắt, hôm nay để bọn họ gặp nhau không biết sẽ lại rây rura đến lúc nào.

Khanh Nhạ vốn định lên tiếng lại bị Ngao Trác Lãng ngắt lời:

" Kiều tiểu thư, lâu rồi không gặp."

Kiều Vân Hy " hừ" một tiếng, liếc qua hắn nói với tiểu Như:

" Em quen hắn không?"

Tiểu Như hiểu ý lập tức lắc đầu:

" Vậy không phải là thấy người sang bắt quàng làm họ?"

Khanh Nhạ khước miệng giật giật, tiểu Như âm thầm hít thở, chỉ riêng đôi phương vẫn thản nhiên:

" Kiều tiểu thư nhanh quên quá."

Nàng nâng mặt, lạnh lùng:

" Có sao?"

Ngao Trác Lãng không để ý tới nàng nữa quay qua Khanh Nhạ:

" Công tử đây là?"

Khanh Nhạ bất ngờ bị lôi vào vớ kịch, thái độ hoàn toàn không tình nguyện, chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng nàng bên cạnh:

" Phu quân ta! Có gì không? Không phải công tử nhìn trúng chàng chứ?"

Khanh Nhạ bị sặc, thiếu chút nữa ho dữ dội, hai người còn lại cũng không khá hơn là bao. Kiều Vân Hy quay qua vuốt ngực cho " phu quân", giọng làm bộ giận rồi nói:

" Chàng xem chàng kia, không phải cũng thích hắn rồi chứ?", Lúc này Khanh Nhạ ho sặc sụa. Y đường đường là một hoàng đế lại bị đem ra đùa giỡn thế này, thử hỏi xem uy nghi để đâu? Phi tần của y nghe được không nghĩ ra phản ứng sẽ thế nào?

Ngao Trác Lãng bấy giờ đã khôi phục tâm trạng, nét mặt nghiêm túc mấy phần:

" Nàng nhắc ta mới để ý, công tử này thật sự có nét dẫn cuốn hút."

Nàng nhíu mày:

" Thích chàng rồi?"

Ngao Trác Lăng suy nghĩ, một lát ánh mắt thâm trầm đặt lên người Khanh Nhạ, cổ khẽ cử động nhìn không ra gât hay lác:

" Hình như có chút cảm tình."

Tiểu Như ôm tim, Khanh Nhạ hận không thể xử lăng trì ngay lập tức tên phản nghịch bất đạo. Hai phu thê các người được lắm, dám đem quả nhân ra xoay vòng xoay, quả nhân nhất định cho các người biết thế nào là lễ độ!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thanh Vương thành bình thường mỗi năm đều tổ chức lễ hội, mà năm nay lại diễn ra sát ngày Tam Vương gia cử hành hôn lễ vì thế càng náo nhiệt. Khắp kinh thành trang hoàng long lẫy như thể một hôn trường lớn. Bất quá hôn lễ đều được mọi người đón đợi ngoại trừ một nhân vật duy nhất là tân nương, nhị tiểu thư Kiều phủ.

Ngày hai ngày nữa là lễ hội Trộm Thê, theo phong tục, trong ngày lễ này nam nhân có thể tới cầu hôn cô nương mà họ thầm mến mộ, bỏ qua gia cảnh, bỏ qua học thức, tước bậc, chỉ cần cô nương đó đồng ý liền có thể rước về, có bàn dân thiên hạ chứng kiến. Ai cũng không thể cản. Đó là thánh chỉ của tiên đế. Chính bởi lẽ đó mà những vương phủ lớn tiểu thư là ngọc cành vàng dịp này đều đóng kín cửa không tiếp bất cứ ai, sợ rằng hôn nhân không muôn đăng hộ đối. Mà các cô nương ngược lại rất hứng thú. Chuyện là vậy, mặc dù xảy ra bất bình nhưng phản đối hầu như vô dụng.

Kiều Vân Hy vốn trước đây mỗi năm lễ hội đều không để ý, năm nay đột nhiên thay đổi ý định, cầu cho có nam nhân nào đó tới hỏi.

Tiểu Như cầm một túi ngân lượng lớn lém lút ra khỏi Kiều phủ, vừa đi vừa cảm thấy nhiệm vụ đậm chất khó khăn...

Kiều Vân Hy tựa người cạnh cửa ngao ngán, chẳng qua mấy ngày nữa nàng liền phải thành thân với Tam vương gia gì đó tới mặt mũi cũng không biết. Hạnh phúc quá đổi xa vời. Lại chẳng qua nàng vừa rồi đang cố làm mọi cách cứu vớt tương lai của mình cho nên mới nói tiểu Như đi mua chuộc nam nhân trong thành tới hỏi nàng về làm vợ.

Tiểu Như đi nửa ngày, tới trưa mới về tới Kiều phủ, trời hơi lạnh, Kiều Vân Hy vừa nhìn thấy nha đầu này vội vàng gọi mấy tiếng, lại không dám gọi quá lớn sợ đánh động Kiều lão phụ thân, lời nói ra ngữ điệu có chút buồn cười:

" Tiểu Như, ta ở đây", nói xong còn giơ tay vẫy vẫy.

Nha đầu tiểu Như vừa nhìn thấy nàng mặt mũi đã nhăn nhó, ngậy ra một lát mới cong chân chạy vào.

Kiều Vân Hy nhìn nàng chăm chú, Tiểu Như ái ngại lắc đầu:

" Tiểu thư, kì thực không có ai bằng lòng", đúng hơn là không có ai dám bằng lòng, một người nghe tới tên nhị tiểu thư Kiều phủ đều một mực từ chối, tiểu Như cũng đành hết cách.

Kiều Vân Hy nghe xong hơi ngậy ra, miệng tự lẩm bẩm:

" Ta thực sự không có nhan sắc vậy sao? Nam nhân không ai muốn."

Tiểu Như nghe được mấy lời này vội vàng xua tay:

" Tiểu thư, không phải cái này, bọn họ là không ai muốn đắc tội với tam vương gia, ngân lượng kia nhận rồi, e rằng cơ hội sử dụng cũng không có."

Ra là thế. Lại không ngờ nàng vừa nghe xong liền cười:

" Cái lý do này tạm chấp nhận, sau này có cơ hội liền đem tính một thê lên người tam vương gia chết tiệt đó."

Tiểu Như cơ miệng cứng đờ, hoàn toàn không biết phải thế nào.

Năm nay lễ hội, Kiều thái phó vừa vận phải vào cung, vì thế mà nàng được tự do một chút, sáng sớm liền cùng tiểu Như và mấy nha hoàn khác lên miếu thờ.

Tiểu Như phân phó mấy người khác mang đồ đã chuẩn bị ra, kiểm tra một lượt, xong xuôi quay sang nàng hỏi lại:

"Tiểu thư, còn cần gì nữa không?"

Kiều Vân Hy nghiêng người ló đầu nhìn ra sau Tiểu Như, xem qua một lượt đồ đạc liền gật đầu:

"Hình như đủ rồi thì phải." Nói xong thuận tiện phân phó chuyển lên xe ngựa.

Mấy hôm nay, người dân đều cảm thấy cực kỳ náo nhiệt, mấy nam nhân trong lòng cũng tính sẵn làm thế nào trèo được qua mấy bờ tường cao vút trộm người, thậm chí có người đã đặt cả thang gỗ vài chục mét, thuận tiện trèo qua, còn có dây thừng... Nói tóm lại cửa hàng vật dụng rất ăn khách.

Kiều Vân Hy đi xe ngựa gần một giờ liền tới nơi. Ngôi miếu này tuy rằng nằm trong kinh thành nhưng địa thế, khung cảnh vô cùng tách biệt, thanh tịnh, đó là do tâm nguyện của vị Ân Hồ thờ nơi ấy. Kiều Vân Hy nghĩ tới giai thoại về Ân Hồ, người này vốn là một vị tướng lĩnh có tài, mười lần dẫn quân chinh phạt, mười lần khai hoàn trở về, có điều y sống thanh cao giữa cảnh nhiễu nhương hỗn loạn. Suốt một đời cũng không cần gì, chỉ duy có một tâm nguyện trước khi chết là được thanh tịnh. Thiên đế liền ân chuẩn ban cho y một vùng đất như ý, đời sau này y chết đi trên mảnh đất đó xây dựng một cái miếu thờ. Kiều Vân Hy nghĩ tới liền cảm thấy vị tướng quân này cũng không phải được tiên đế hậu chuẩn gì, cho y ở đây ý tiên đế chính là muốn y sau khi chết tiếp tục bảo vệ thành Thanh Vương.

Qua nửa canh giờ bọn họ vừa rời đi liền có người tới, Ngao Trác Lãng cau mày đi phía sau Khanh Nhạ, bên cạnh còn có Kiều Chu Nhân chính là phụ thân của Kiều Vân Hy. Ngao Trác Lãng biểu hiện rõ ràng không tình nguyện:

"Nhị ca cùng đi là được sao lại đổi thành đệ rồi?"

Kiều Chu Nhân không nói gì, Khanh Nhạ hơi dừng lại, mày hơi nhíu:

"Tới thánh chi hoàng thượng đệ cũng dám bày tỏ ý kiến?"

Ngao Trác Lãng điềm nhiên lắc đầu:

"Chỉ là hôm nay muốn cùng Kiều nhị tiểu thư dạo phố lại bị huynh phá hủy."

Khanh Nhạ hơi chậm lại, khóe miệng nhếch lên cười:

"Mới hôm trước còn gay gắt như vậy, hôm nay đã có thể cùng nhau đi dạo phố?"

Ngao Trác Lãng vốn định mở miệng nói gì đó lại thấy một người đang tiến lại phía họ, Kiều Chu Nhân cúi đầu hành lễ:

"Nương nương"

Khanh Nhạ thu lại nụ cười trên miệng, liếc nhìn Ngao Trác Lãng một cái, thấy hắn vẫn điềm nhiên không nói gì liền quay sang người kia, giọng điệu nhàn nhạt nói:

"Quà nhân hôm nay đến thấp hương", nói như vậy vẫn không kìm nổi muốn nhìn biểu hiện của người trước mặt.

Vương Uyển nghe xong, không nói gì đưa tay ra tỏ ý mời bọn họ vào. Vị nương nương đó không nói được.

Bốn người đi vào gian thờ chính, Khanh Nhạ nhìn tới hương cháy chưa hết một nửa liền hỏi:

"Có người mới tới đây?" Bình thường có việc đều sẽ tới ngôi chùa lớn phía tây thành, rất ít người tới đây.

Thượng Uyển kia gật gù đầu, ra hiệu mấy lần lại chỉ vào Kiều Chu Nhân. Là nhị tiểu thư Kiều gia.

Khanh Nhạ không nói gì nữa, phân phó người đó rời đi. Ngao Trác Lãng liếc nhìn tờ giấy trắng muốt trên bàn không kìm nổi gờ ra xem. Kết quả đọc tới chữ cuối cùng khóe miệng giật giật. Nàng cầu xin thế này là có ý gì? Khanh Nhạ ngược lại thấy biểu tình của hắn liền cảm thấy cực kỳ thú vị.

Tiểu Như vô cùng tò mò tiểu thư nhà mình viết gì trong giấy mặt mũi lại thoải mái như vậy, cuối cùng nén không được mới đem tâm tư này đi hỏi nàng:

"Tiểu thư, tiểu thư viết gì vậy?"

Kiều Vân Hy đang ngồi thò đầu ra cửa sổ hóng gió, thấy tiểu Như hỏi vậy liền quay đầu lại, khóe miệng xuất hiện ý cười kéo dài tới tận mang tai, thoải mái nói:

"Ta cầu cho Tam vương gia đáng ghét ấy trở thành thái giám, không thành thái giám không sao, có nhiều lựa chọn, trong số đó hắn có thể chọn ngày mai phát hiện ra giới tính thật của mình, hắn thích đàn ông, ta căn bản sẽ không phải lấy hắn nữa, hoặc là...", Kiều Vân Hy còn đang định nói tiếp xe ngựa đột nhiên dừng lại. Tiểu Như nhìn Ngao Trác Lãng nhảy xuống ngựa liền ngạc nhiên:

"Ngao công tử?"

Ngao Trác Lãng không nói gì, bước chân từ từ tiến lại gần. Kiều Vân Hy nghe thấy cái tên này liền cau mày,

"Tiểu Như, tâm trạng ta đang tốt em lại nhắc đến tên vô lại đó làm gì? Có phải ngựa móng muốn ăn đòn không?"

Tiểu Như vội vàng nhắc nhở nàng:

"Tiểu thư, là Ngao công tử đang ở đây, mới vừa rồi còn đứng trước xe ngựa của chúng ta."

"Hả?", Kiều Vân Hy vừa nói vừa vén rèm đi ra, quả nhiên nhìn thấy Ngao Trác Lãng, vừa lúc đó hắn cũng ngẩng lên nhìn nàng, thông thả chào một tiếng:

"Kiều tiểu thư."

Kiều Vân Hy gật đầu, giọng nói thanh mảnh cất lên:

"Công tử, đến tìm phu quân ta? Đáng tiếc hôm nay chàng không có đây."

Tiểu Như phì cười, nhìn lên Ngao Trác Lãng thấy hắn cau mày. Nàng rõ ràng còn để bụng chuyện trên phố.

Ngao Trác Lãng khoé miệng hơi nhếch lên định nói gì đó, cuối cùng không biết vì sao lại hạ xuống, trên gương mặt tuấn mỹ xuất hiện một nét u buồn:

"Thật đáng tiếc."

Kiều Vân Hy nhìn bộ dạng của hắn bĩu môi, sau đó trở lại bên trong xe, nói vọng ra:

"Chúng ta tiếp tục."

Ngao Trác Lãng hơi xoay người, đi ra một đoạn nhường chỗ cho xe ngựa. Chiếc xe đã khuất sau lối rẽ đôi môi mông cong lại biến thành một nụ cười. Nha đầu kiêu ngạo.

Nửa đêm, Kiều Chu Nhân trở về, vốn định tới tìm con gái lại nhớ tới lời Tam vương gia liền thôi. Hắn nói cứ kệ nàng, việc hôm nay sau này về vương phủ hắn sẽ đích thân chỉ bảo mà Kiều Chu Nhân cảm thấy nữ nhi cũng lớn rồi, hơn nữa cũng sắp gả đi nên quan tâm nàng nhiều hơn một chút, như vậy cũng xem như bù đắp cho mẫu thân nàng. Nghĩ tới đây trong lòng lại nhớ tới Liễu Tư Lam bảy năm về trước đã qua đời tâm trạng trở nên ủ dột, xoay người đi về thư phòng.

Tiểu Như thấy đại nhân về ruột gan nóng như lửa đốt, chỉ biết đóng chặt cửa run lấy bầy. Ban nãy thấy đại nhân muốn đi về phía này nàng đã sợ phát khóc, cũng may ngài nửa đường bỗng quay trở ra. Tiểu Như vượt ngực ngồi phịch xuống đất, mặt mũi tái mét. Lão gia mà biết tiểu thư trốn đi chơi kiểu gì nàng cũng bị phạt nặng.

Kiều Vân Hy mặc nam trang vừa chạy vừa bay trên mây nóc nhà, cũng nhờ ánh sáng từ đèn lồng trang trí cho lễ hội nàng mới có thể thuận lợi xác định phương hướng, có điều sáng như vậy không chú ý liền có thể bị phát hiện.

Kiều Vân Hy đi được một quãng đường khá xa Kiều phủ từ trên cao nhìn thấy một phủ đệ sáng rực ánh đèn, bên ngoài vô cùng long lanh, màu đỏ rực rỡ làm màu chủ đạo. Tam Lãng vương phủ trên dưới đều tấp nập, vừa là chuẩn bị lễ hội, cái chính là đại hỷ của tam vương gia, xem chừng hoàng thượng nhất định sẽ tới. Nàng ngự trên một cái cây gần đó, quan sát một lượt liền lắc đầu, thờ dài, miệng lẩm bẩm:

"Cầu kì như vậy làm gì?", Kiều phủ của nàng còn chưa mấy may động tĩnh, nơi này náo nhiệt vậy rồi. Lại thấy có gì không phải, Kiều phủ của nàng vì sao chưa mấy may động tĩnh?

Sở Tư Thanh từ bên trong đi ra, tay chỉ ngang dọc phân phó, phân phó người làm chuẩn bị cho thật tốt, xong xuôi y lại cố tình bồi thêm một câu:

"Các người nói xem, ta vất vả như vậy là vì cái gì? Không phải do Tam vương gia nhà các người lười biếng sao? Giờ này không biết đang vui thú ở chốn nào rồi...", câu này tất nhiên nàng không thể nghe được, có điều dung mạo không rõ nhưng khí chất rất được, trong lòng phỏng đoán đó có lẽ là tam vương gia.

Đám gia nhân đang làm việc nghe Sở Tư Thanh nói vậy nhin không nổi bật cười, có điều ngay sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch, lại bị ánh đèn lồng đỏ chiếu lên nhìn thế nào vẫn ra một màu hồng hào.

Ngao Trác Lãng bước đến, "Hừ" một tiếng, Sở Tư Thanh bị dọa hết hồn lập tức quay đầu lại, thái độ nhanh chóng thay đổi:

"Ha ha, vương gia vừa nhắc tới ngài liền xuất hiện. Ha ha"

Ngao Trác Lãng lạnh mặt nhìn hắn, không hiểu sao y có cảm giác mạnh mẽ ai đó đang nhìn mình, nghĩ nghĩ gì đó rồi nói với Sở Tư Thanh:

"Việc còn lại giao cho người, ta còn có việc." Nói xong nhanh chóng rời khỏi.

Sở Tư Thanh nhìn hắn vượt ngực, có ai cho y hỏi vì sao lần nào nói xấu Ngao Trác Lãng hắn liền xuất hiện là nguyên nhân gì? Có điều lần này y chắc chắn khẳng định Ngao Trác Lãng tới từ lâu, muốn tận hưởng chút thời gian vui vẻ cuối cùng, lại nhớ ra chuyện gì liền đuổi theo Ngao Trác Lãng ra cửa,

đuổi không kịp tức giận đâm vào tường mắng:

"Cáo già, không phải hôm nay Hoa Hoa lâu có cô nương mới sao?"

Kiều Vân Hy từ trên cao nhảy xuống, vừa nãy nàng nhìn thấy bóng một người rất quen, có điều đầu óc bỗng trở nên ngu si, nhớ nửa buổi không ra, ngẩng mặt lên hai người đã biến đâu mất.

Kiều Vân Hy từ chỗ Tam Lăng vương phủ chạy tới Hoa Hoa lâu, nàng bỏ ra ba trăm lượng vàng mua cô nương xinh đẹp nhất từ lâu là muốn dụ dỗ Tam vương gia mắc bẫy, nàng liền có cơ xin Khanh Nhạ bãi hôn.

Gia nhân đang bận rộn lại nghe thấy tiếng gõ cửa, Kiều Vân Hy cùng Chu Di Cầm đứng ở trước cửa.

Chu Di Cầm ở phía sau người nàng khẽ run lên, kì thực hoàn cảnh bức bách mới phải bán mình nuôi gia đình, không ngờ vừa tới Hoa Hoa lâu liền có người hỏi mua.

Chu Di Cầm sững người nhìn cô nương trước mặt. Không ngờ người mua nàng lại là một nữ nhân.

Kiều Vân Hy nhìn sắc mặt của nàng liền nói:

"Cô nương không cần sợ, ta hoàn toàn không có hứng thú với cô."

Chu Di Cầm vội vàng lắc đầu:

"Tôi... Không có suy nghĩ đó!"

Kiều Vân Hy cười cười:

"Có điều có việc rất tốt muốn thương lượng với cô"

Chu Di Cầm ánh mắt trở nên chăm chú, nhìn nàng hỏi lại:

"Cô nương muốn nói gì?"

Kiều Vân Hy vỗ vỗ chiếc quạt vào lòng bàn tay làm giống bộ dạng một công tử, đi vòng qua người Chu Di Cầm từ từ nói:

"Cô nương, làm theo lời ta, sau này cô nhất định sung sướng sống thân phận nữ chủ của Tam Lăng vương phủ, dù gì cô cũng chấp nhận bán thân rồi, so với việc khổ sở chỉ bằng trở thành người của Tam vương gia."

Chu Di Cầm tròn mắt, miệng lắp bắp:

"Cô nương...cô nói vậy là có ý gì? Tam vương gia không phải vài ngày nữa sẽ thành thân cùng nhị tiểu thư Kiều phủ sao?"

Kiều Vân Hy bị kích động, không kiềm nổi nói hơi lớn:

"Nhưng cô nương ấy không nguyện ý lấy hán ta!"

Chu Di Cầm bị nàng dọa sợ, thân hình nhỏ bé khẽ run lên, Kiều Vân Hy phát hiện mình biểu hiện thái quá liền đổi giọng nhẹ nhàng:

"Xem như ta thay cô nương ấy cầu xin cô giúp đỡ, có việc gì Kiều gia nhất định bảo vệ cô nương", lại cảm thấy không đúng lắm liền sửa lại:

"Nhị tiểu thư nhất định chịu hết trách nhiệm." Nàng nói bừa, như vậy không phải Tam vương gia mới là người chịu trận sao, nàng khi đó chỉ việc đi tố giác với hoàng thượng coi như xong việc.

Chu Di Cầm cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Kiều Vân Hy nâng gối đồ trên tay ra trước mặt nói với nha hoàn tới mở cửa:

"Tôi là người trong cung, hỷ phục của vương gia xảy ra chút lỗi vì thế nhanh chóng tới đây sửa lại, đó là thất trách của Cung y chúng tôi, nhất định sẽ tạ lỗi với vương gia."

Nha hoàn nghe thấy vấn đề liên quan tới hỷ phục liền nhanh chóng cho vào, hơn một tháng nay cả vương phủ đều vì việc này mà bận rộn không xong, hơn nữa nàng cũng là người mới, nhẹ dạ dễ tin người là chuyện khó tránh khỏi.

Kiều Vân Hy và Chu Di Cầm thuận lợi vào được vương phủ liền nhanh chóng đi tìm Tam vương gia, thời gian không còn sớm, phải nhanh chóng mới được. Tìm một hồi cuối cùng tìm được ý ở trong thư phòng.

Kiều Vân Hy gõ nhẹ cửa, nói vọng vào:

"Vương gia, nô tỳ mang trà tới."

Sở Tư Thanh nhũm nhụi, vốn định nói Ngao Trác Lăng đã ra ngoài rồi lại thấy cổ hơi khô, nói năng cả buổi xem chừng bị thiếu nước liền nói vọng ra:

"Mang vào đây."

Kiều Vân Hy đưa trà cho Chu Di Cầm bảo nàng mang vào, Chu Di Cầm run run đỡ lấy, Kiều Vân Hy đẩy cửa cho nàng tiến vào.

Sở Tư Thanh ngồi trong bóng tối, ánh đèn hơi mờ, Chu Di Cầm không nhìn rõ mặt hắn, giọng hơi run:

"Vương gia..., trà đây ạ."

Sở Tư Thanh nâng tay cầm chén liền đưa lên miệng uống một ngụm. Chu Di Cầm nán nã chưa rời đi, liếc tới liếc lui cuối cùng thấy sách trên bàn hơi lộn xộn liền giúp y sắp xếp lại. Sở Tư Thanh cho rằng nàng rất biết làm việc nên yên lặng uống trà.

Vài phút sau Sở Tư Thanh bắt đầu có dấu hiệu, Chu Di Cầm trong bụng thầm nghĩ: "Cô nương này mua đồ ở đâu, chất lượng không tệ, thuốc ngấm rất nhanh." Nghĩ tới đó bắt giác đỏ mặt.

Người trước mặt đứng lên có chút khó khăn, loạng choạng vài bước, Chu Di Cầm vội vã chạy tới đỡ y, dụi dụi nói:

"Vương gia sao vậy?"

Sở Tư Thanh chống tay lên trán khó khăn nói:

"Ta không sao", nói xong lại đi ra phía cửa. Chu Di Cầm vội vàng chạy theo, đỡ lấy cơ thể nặng nề của y:

"Nô tỳ... đưa vương gia đi nghỉ".

Sở Tư Thanh mơ hồ thấy cổ họng nóng rực, từng chỗ cơ thể bị nàng chạm vào đều như lửa đốt.

Kiều Vân Hy từ bên ngoài vội vàng mở cửa, không biết Tam vương gia ở phòng nào chỉ đành ra hiệu cho Chu Di Cầm đưa vào một căn phòng gần đó. Phòng nào cũng được, dù gì cũng chính là ở trong vương phủ này. Có điều, căn phòng đó vừa hay là phòng Sở Tư Thanh.

Chu Di Cầm đỡ Sở Tư Thanh ngồi xuống, trong ánh đèn nàng nhìn thấy y rõ ràng là một nam nhân tuấn tú, gia cảnh lại tốt, nhị tiểu thư Kiều phủ rốt cuộc không vừa ý chỗ nào. Có điều cô gái nhỏ bỏ quên một điểm, nam nhân trước mặt là người thế nào.

Thời điểm này nam nhân kia đã hoàn toàn mất khống chế, toàn thân nóng rực, chỗ nào đó trên cơ thể cảm thấy vô cùng khó chịu, chút ý thức cuối cùng y phát hiện mình trúng xuân dược. Không ngờ cũng có một ngày hắn rơi vào tình cảnh này.

Chu Di Cầm bị người kia bất ngờ kéo lấy ép xuống giường. Nam nhân trước mặt hai mắt đỏ ngầu, bàn tay lại thuần thực cời bỏ từng lớp xiêm y của nàng. Lớp da thịt trắng nõn lộ ra, Chu Di Cầm thấy lạnh, hai mắt nhắm lại nhỏ ra một giọt nước mắt.

Thời khắc Sở Tư Thanh chạm phải nước mắt nàng chợt sững người, nhưng rất nhanh sau đó lại bị cơn cuồng loạn khống chế.

Chu Di Cầm người không còn một mảnh vải lộ ra hoàn toàn dưới cơ thể Sở Tư Thanh, lúc này nàng đã mở mắt bình tĩnh tiếp nhận, nàng muốn tận mắt chứng kiến.

Thời điểm Sở Tư Thanh tiến vào bên trong, Chu Di Cầm bấu chặt vào cánh tay hắn, cắn răng rên lên mấy tiếng.

Kiều Vân Hy ở ngoài bị mấy âm thanh ái muội này làm mặt mũi nóng gan, vội vàng rời khỏi. Nửa đường gặp nha hoàn lúc trước liền bày ra nụ cười nói:

"Cũng may, chỉ là lỗi nhỏ, đã sửa xong rồi."

Nha hoàn nghe xong liền gật đầu:

"Vậy thì tốt." Lại nghĩ có gì không phải, cuối cùng cũng nghĩ ra:

"Tôi nhớ không lầm còn một người nữa, cô nương ấy đâu rồi?"

Kiều Vân Hy làm bộ ngạc nhiên hỏi:

"Vừa nãy cô ấy đã rời phủ trước rồi, cô không thấy sao?"

Nha hoàn nghe xong liền gãi tóc:

"Thật ra tôi mới từ bên ngoài về, không biết."

Kiều Vân Hy gật đầu:

" Thì ra là vậy."

" Muộn rồi, cô định đi ngay sao?"

Kiều Vân Hy cười cười:

" Bên ngoài rộn ràng như vậy tôi cũng muốn tham gia, chẳng đâu gì cô, ngày mai tôi cũng đợi một người tới.", nói xong lại hơi cúi mặt.

Nha hoàn hiểu ra liền dẫn nàng ra cổng, vừa đi vừa nói:

" Thì ra cô nương cũng là người Thanh Vương thành."

Kiều Vân Hy " Ừm" một tiếng lại nói tiếp:

" Mấy năm trước vào cung, hôm nay cũng nhân dịp này mới trở về.", nói xong lại tự khinh bỉ bản thân nói dối không chớp mắt.

Rời khỏi Vương phủ cũng đã muộn, Kiều Vân Hy quyết định tìm một quán trọ ngủ lại, sáng sớm mai sẽ trở về, không ngờ nửa đường đụng mặt Ngao Trác Lăng. Nàng thầm nghĩ bản thân đang có chuyện tốt không nên so đo với hắn, liền rẽ sang đường khác đi.

Ngao Trác Lăng vừa đi ra, Kiều Chu Nhân cũng ra theo, thẳng đường về Kiều phủ. Hai người vừa đi vừa bàn chuyện chuẩn bị hôn sự. Một canh giờ sau mới về tới nơi.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Vân Hy vừa thức dậy liền ngay lập tức rời đi.

Phủ đệ Kiều gia sau một đêm đã trang hoàng đồ rực, khắp nơi treo đèn kết hoa, trên cửa còn có mấy chữ "hỷ" lớn. Kiều Vân Hy sững sờ, ban đầu nàng còn tưởng nhầm nhà, vòng qua vòng lại một lúc liền từ trên bờ tường nhảy xuống.

Tiểu Như vừa nhìn thấy nàng liền mừng rớt nước mắt, vội vàng chạy lại:

" Tiểu thư, tiểu thư làm em sợ chết mất...hôm qua Tam vương gia sai người tới sửa soạn, không ngờ tốc độ nhanh như vậy, một đêm đã hoàn tất."

Kiều Vân Hy nghe xong cũng không chú ý lắm, nóng lòng hỏi:

" Tiểu Như, phụ thân ta đâu?"

Tiểu Như hơi nghiêng người, tránh khỏi tầm mắt nàng nói:

" Sáng sớm đại nhân đã tới thư phòng rồi."

Kiều Vân Hy " Ừm" một tiếng vội vàng chạy tới.

Kiều thái phó đang đọc sách bị tiếng đập cửa làm ồn liền cau mày. Kiều Vân Hy không chờ phụ thân đồng ý vội vàng đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy Kiều Chu Nhân liền nói:

" Cha, cha phải làm chủ cho nữ nhi, Tam vương gia hắn... hắn khi dễ con.." giọng nói bỗng biến thành tủi thân.

Kiều Chu Nhân nhíu mày:

" Con nói gì vậy?"

Kiều Vân Hy mặt đã đầy nước mắt:

" Cha, Tam vương gia...hắn...hắn tới qua cùng nữ nhân khác ân ân ái ái trong Tam Lăng vương phủ....hu hu, nữ nhi sao có thể gả cho một kẻ như vậy..."

Kiều thái phó ngược lại vô cùng bình tĩnh hỏi nàng:

" Con nghe chuyện này ở đâu?"

Kiều Vân Hy giật mình, thôi chết nàng quên khuấy mất chuyện này, sau cùng đành dùng nước mắt lãng đi,

" Con mặc kệ, phụ thân nhất định phải xin hoàng thượng hủy hôn...hu hu".

Không ngờ vừa nói xong lại nghe Kiều Thái phó nghiêm giọng nói mấy chữ:

" Không thể được."

Kiều Vân Hy sững người.

"Cái gì mà không thể được? Phụ thân từ khi nào lạnh lùng với ta như vậy? Cái gì mà không thể được? Hẳn như thế ta chẳng lẽ vẫn phải lấy hân?" Kiều Vân Hy tức giận la hét, tiểu Như bên cạnh sợ tái mặt.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, nàng trong lòng thầm nghĩ phụ thân tới an ủi liền giận rồi:

"Phụ thân, người còn tới đây làm gì?"

Người bên ngoài lên tiếng:

"Hy Hy, là tỷ tỷ đây.", Kiều Tổ Nhan cảm thấy bản thân mình thật không ra gì, có điều mấy tháng nay quả thật rất bận rộn giờ mới về được, không ngờ vừa tới nơi lại nghe phụ thân nói chuyện của Hy Hy liền chạy qua đây. Quả nhiên là đang tức giận.

Kiều Vân Hy biết là đại tỷ liền ra mở cửa, vừa nhìn thấy đã ôm trầm lấy nàng khóc hu hu lên như trẻ con. Kiều Tổ Nhan đau lòng ôm lấy nàng khẽ an ủi:

"Muội muội ngoan, cha có nỗi khổ, đối phương là Tam vương gia, không phải nói hủy là hủy.", nói như vậy chính là việc nàng làm chính là công dã tràng.

Kiều Vân Hy ngẩng mặt dậy nói:

"Muội có thể đi xin hoàng thượng, muội không tin hoàng thượng không nể mặt muội.", Khanh Nhạ ca ca còn nói tam vương gia tốt, nếu biết hân đã làm gì nhất định suy nghĩ lại.

Kiều Tổ Nhan vuốt tóc nàng lắc đầu,

"Hy Hy, muội còn nhỏ, có những chuyện muội không hiểu được."

Kiều Vân Hy bị kích động liền vùng ra khỏi người Kiều Tổ Nhan, bịt tai lại, lắc đầu:

"Muội không tin! Muội không tin! Mẫu thân mất rồi, phụ thân cũng không cần muội nữa.", nước mắt lăn dài trên làn da trắng mịn.

Kiều Tổ Nhan đen mặt:

"Hy Hy! Không được nói vậy!"

Kiều Vân Hy vùng dậy chạy đi, Kiều Tổ Nhan vội vàng đuổi theo, giọng điệu vô cùng hối hận:

"Hy Hy, tỷ xin lỗi muội."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Kiều Vân Hy vì giận rồi phụ thân lại thêm không muốn đối mặt với Kiều Tổ Nhan cũng không thêm bỏ ra ngoài, nghĩ thế nào lại chui vào trong nhà kho khóa cửa lại báo hại cả Kiều phủ một phen náo loạn.

Tiểu Như tìm khắp nơi không thấy tiểu thư nước mắt ngấn nước mắt dài. Kiều Tổ Nhan và Kiều Chu Nhân cũng không khá hơn bao nhiêu, ruột gan như lửa đốt. Tính cách Kiều Vân Hy thế nào bọn họ chẳng lẽ không biết? Nàng hồi nhỏ đã từng một lần bỏ đi mất tăm, khi tìm thấy cũng không còn hình người. Lần đó là khi mẫu thân Liễu Tư Lam của nàng qua đời.

Kiều Tổ Nhan sắc mặt trắng bệch không ngừng tự trách:

"Đều là con không tốt, không nên nặng lời với Hy Hy...", nói xong khuôn mặt đã lấm lem nước mắt. Kiều thái phó thương xót nàng, không nén nổi thở dài một hơi:

"Là ta, người làm cha này chút hạnh phúc nhỏ bé của con gái cũng không cho nó được...", Kiều Chu Nhân nói xong hơi lùi lại phía sau, tay chống lên ghế. Kiều Tổ Nhan vội vàng chạy lại đỡ lấy,

"Cha, không nên như thế,...Có điều...", Kiều Tổ Nhan ngập ngừng một lát vẫn quyết định hỏi:

"Có điều...Tam vương gia thực sự như Hy Hy nói...làm chuyện không đúng đắn?"

Kiều thái phó nghe tới đây liền phản bác, tuy nhiên ngữ điệu nghe ra vài phần khổ sở:

"Sao có thể? Nha đầu không biết nghe ở đâu lại ăn nói như vậy. Tối qua Tam vương gia cùng ta bàn chuyện tới khuya mới hồi phủ...không thể về tới liền làm ra chuyện đó." Rõ ràng nghĩ thế nào cũng không hợp logic.

Kiều thái phó vừa dứt lời bên ngoài có mấy gia nô hỗn hển chạy vào. Kiêu Tổ Nhan sốt ruột:

"Thế nào, có tìm thấy tiểu thư không?"

Mấy nô tài nhìn nhau lắc đầu:

"Vẫn chưa thấy ạ."

Kiều Tổ Nhan nghe xong toàn thân mất lực ngã phịch xuống, còn chưa có ai kịp đỡ nàng dậy bên ngoài đã truyền tới một giọng nói trầm bổng:

"Sao không cẩn thận vậy?"

Kiều Tổ Nhan nhìn nam nhân vừa bước vào khuôn mặt vốn trắng bệch khôi phục chút huyết sắc, được người đó đỡ dậy một mồi dựa vào vai y.

Trang Công Nghi cúi đầu chào Kiêu thái phó một tiếng "Nhạc phụ", tay vẫn đỡ một bên hông Kiêu Tổ Nhan.

Kiều Chu Nhân "ừ" một tiếng, không nói gì nữa. Trang Công Nghi đỡ Kiêu Tổ Nhan ngồi xuống, lại hướng về phía gia nô hỏi:

"Kiêu phủ tìm hết chưa?"

Nô tài nghe xong gật đầu:

"Đã tìm hết rồi."

Trang Công Nghi hơi cau mày nghĩ ngợi sau đó lại nghe y nói:

"Nhà kho?"

Đám nô tài giật mình, Kiêu Chu Nhân và Kiêu Tổ Nhan cũng ngạc nhiên không kém. Bọn họ đứng là bỏ sót chỗ này. Kiêu Vân Hy có khả năng ở đây? Ngồi không không bằng đứng dậy trực tiếp đi tìm. Quả nhiên thấy Kiêu Vân Hy hai tay ôm gối, gục mặt không nói năng gì. Mà nàng lúc này bất quá là không thể ra mặt nói năng gì, hận không thể cắn chết bọn họ. Có điều trong lòng thầm thắc mắc đám nô tài này hôm nay thông minh đột xuất? Lại có thể tìm được nàng.

Kiều Vân Hy mãi nghĩ linh tính không để ý tới trước mặt đã bị chắn một khoảng tối, cộng thêm đang cúi mặt xuống cho nên tới khi người ấy mở miệng mới phát giác.

Trang Công Nghi cười nhẹ một tiếng, rõ ràng đang cố tình nói với nàng, giọng điệu bình thản:

"Xem kia, sắp làm tân nương rồi còn có loại sở thích này?"

Nàng hiểu kì ngẩng đầu lên vừa vặn thấy Trang Công Nghi cong miệng cười cười lại cúi mặt xuống, tiếp tục khinh người không nói gì. Lại thấy tiếng bước chân, Kiêu Tổ Nhan cùng Kiêu Chu Nhân đi tới, vừa thấy nàng liền thở ra một hơi. Tỷ tỷ trực tiếp chạy tới đỡ nàng dậy, phẩy một chút mạng dính trên y phục nàng, dịu dàng nói:

"Hy Hy, muội không sao chứ?"

Kiều Vân Hy trái ngược với khuôn mặt rầu rĩ buổi sáng, cặp mắt trong suốt ngược lên nhìn cô ráo hoảnh:

"Muội thì có thể làm sao chứ!?" Huy động tới cả tỷ phụ đại nhân không phải nghĩ nàng bị bắt cóc rồi? Lại đột nhiên đụng phải ánh mắt Kiêu thái phó liền giận rồi quay mặt đi. Kiêu Tổ Nhan nhất thời không biết thế nên thế nào.

Trang Công Nghi thấy vậy lên tiếng, giọng nói cố tình che đi vài phần cảm xúc. Y là đang nén cười.

"Hy Hy, thực ra muội nghe được ở đâu?"

Kiều Vân Hy ngẩng ra bộ mặt rõ ràng không hiểu. Trang Công Nghi khẽ ho một tiếng mới nói tiếp:

"Chuyện tam vương gia cùng nữ nhân khác..."

Nàng lúc này mới sực nhớ ra, quay ngang quay dọc vừa vặn thấy được tò mò trong mắt tỷ tỷ và phụ thân, nhất thời ấp úng:

"Cái này..."

Tỷ phu nàng vô tình không coi biểu hiện của nàng vào mắt, cố ý bồi thêm một câu:

"Ta không nghe ai đồn, hiển nhiên kinh thành chưa một ai biết chuyện này."

Kiều Vân Hy lập tức bĩu môi:

"Hắn làm xong còn phải để tỷ phụ nghe đồn sao? Hơn nữa, cũng rất có thể đã ném ngân lượng để chết người ta rồi, thử hỏi bằng cách nào có thể truyền ra?"

Kiều phụ thân này giờ im lặng, mới nghe xong thái độ cũng thay đổi:

"Không ngại nói cho con biết, tôi qua, ta với ngài ở cùng một chỗ", lão thái gia nói xong "Ừm" một tiếng, "ở cùng một chỗ", lời này thực ra hơi có vấn đề.

Kiều Tố Nhan và Trang Công Nghi vừa nghe đã biết xảy ra loại tình huống gì. Kiêu Vân Hy khòe miệng giật giật, lẩm bẩm:

"Không thể như vậy, cớ lẽ nào bốn tiểu thư nhìn nhầm." Quả nhiên đã nghe tiếng Kiêu phụ thân:

"Hy nhi, dung mạo vương gia con chưa từng thấy qua, có lẽ nhìn nhầm." Người làm cha này không lẽ không biết nàng trốn khỏi Kiêu phủ? Không phải chạy đi rình mò?

Kiều Vân Hy lại thêm một trận kinh hoàng, nếu quả thật nhìn nhầm, Chu Di Cầm đêm qua rốt cuộc là với nam nhân nào? Vừa nghĩ tới đó đã khiếp sợ, không may nhưng thực sự có thể hại chết cô gái nhỏ đó nha. Vừa nghĩ xong liền phi ra khỏi cửa, trực tiếp chạy tới Tam Lăng vương phủ đòi người.

Nàng đi một hồi mới phát hiện có chỗ không đúng, trong lòng thầm thắc mắc. Không lẽ nhầm đường? Nghĩ xong liền tự mình phản bác: không có khả năng, tuy rằng lần trước là đến vào buổi tối cũng không tới mức như vậy. Quả nhiên ngẩng đầu lên đã thấy vương phủ trước mặt.

Kiều Vân Hy cẩn thận dò hỏi mấy người xung quanh:

"Lão bá, gần đây Vương phủ có việc gì đặc biệt không?"

Lão bá nghe nàng hỏi liền hồ nghi:

"Cô nương chẳng lẽ không biết mấy ngày nữa là đại hỷ của Tam vương gia?"

Kiều Vân Hy nghe bấy giờ mới nghĩ ra câu hỏi của nàng không chặt chẽ vội vã lắc đầu:

"Cái này đương nhiên có biết, chỉ là còn gì đặc biệt không?"

Lão bá kia nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

"Hết rồi."

Kiều Vân Hy trong lòng đầy khó hiểu. Kết quả của chuyến đi này chính là Chu Di Cầm bốc hơi như chưa từng xuất hiện, Tam Lăng vương phủ ngoại trừ chuẩn bị hôn lễ không có điều gì bất thường. Kiêu Vân Hy đành tự trấn an với bản thân Chu Di Cầm đã may mắn trốn đi rồi.

Lang thang trên phố một hồi, cũng không muốn trở về Kiêu phủ, nàng liền mua một chiếc mặt nạ quý đeo vào lại thay nam trang tham gia lễ hội.

Lúc này đã vào giữa trưa, trên đường náo nhiệt, pháo hoa nổ rất rộn ràng. Kiêu Vân Hy nhìn phía sau liền thấy một đám thanh niên trai tráng kéo thành đoàn đi lại. Người đi đầu mặc quan phục, có lẽ là một chức quan nhỏ nào đó trong kinh thành, những người phía sau khí chất kém hơn, nàng vừa nhìn liền biết bọn họ quan hệ chủ tớ, không biết là đi cướp cô nương nhà nào. Kiêu Vân Hy trong lòng hiểu kì liền chạy lại, hữu hòa chào hỏi:

"Mấy vị huynh đài này, đi đâu thế?" Hỏi xong mới phát hiện câu hỏi quá ngớ ngẩn. Quả nhiên ngớ ngẩn thật. Vị công tử đi đầu tùy tiện "Ừ" một tiếng, mấy người sau có vẻ gần gũi hơn, tốt bụng đáp lại:

"Tất nhiên là đi cướp tân nương rồi."

Kiều Vân Hy ra bộ ái ngại:

"Thì ra thế, ta là người mới tới, có điều không biết."

"Ồ...đã vậy người có muốn đi cùng chúng ta không? Đi xem một chút."

Nàng rõ ràng là đang có ý đó, nhưng cũng không vội gật đầu, ánh mắt khẽ liếc sang vị công tử kia, thấy y không có biểu cảm gì mới chấp thuận:

"Được thế thì tốt, vừa vặn ta muốn tập làm quen với nơi này."

Bọn họ tiếp tục đi, Kiêu Vân Hy lấy tay khẽ thọt người đi bên cạnh hỏi:

"Huynh đệ, huynh ưng được cô nương nhà nào?"

Người kia nghe nàng hỏi cười khả khả:

"Công tử, hôm nay bọn ta là đi giúp công tử nhà ta cưới đại tẩu."

"Ồ, tiểu thư nhà ai vậy?"

Người kia ra chiều bí mật:

"Lát nữa ngươi sẽ biết, có đích thực là một thiên kim cực kỳ xinh đẹp. Ha ha."

Hai người đang nói chuyện liền thấy náo loạn, một nam nhân bị người ta thả hắc cầu ra đuổi, chắc chắn là bị người nhà cô nương kia bắt được rồi. Kiều Vân Hy liếc nhìn, nam nhân đó rõ ràng bị cắn tới quần áo rách bươm vẫn kiên cường hò hét, lát sau gia nhân trong nhà vác gậy ra đuổi liền cấp áo chạy đi, nhìn dáng vẻ y cực kỳ buồn cười. Kiều Vân Hy cảm thấy trước kia nàng không được tham gia quả là đáng tiếc.

Đi một đoạn Kiều Vân Hy cảm thấy có gì không đúng, mà không đúng ở đây chính là trước mắt là một phủ đệ cực kỳ quen thuộc, phía trên đề mấy chữ lớn "Kiều Gia Phủ". Chẳng lẽ công tử kia muốn cướp nàng?

Đám người quả nhiên dừng lại trước cửa Kiều phủ. Thông thường sẽ lém lút bác thang trộm người, không ngờ mấy người này lại muốn gọi cửa.

Người bên trong vừa mở cửa, vừa vận thấy Kiều thái phó đi tới, loáng một cái đã đứng trước mặt bọn họ. Kiều Vân Hy vội vàng chui vào sau mấy vị huynh đài kia đứng, đảm bảo cha nàng không nhận ra mới vênh tai nghe xem bọn họ nói cái gì.

Kiều Chu Nhân nhìn người trước mặt không có biểu cảm gì, mà vị kia cũng tuyệt nhiên im lặng, bầu không khí có chút kì quái. Lát sau, vị công tử kia nhượng bộ lên tiếng trước:

"Kiều thái phó, chẳng lẽ không có hảo tình mời bốn vương vào phủ?"

Kiều thái phó lạnh mặt, giọng nói tới luyện qua thời gian vẫn tĩnh lặng như cũ, không hề bị khí thế của người trước mặt áp đảo:

"Nhị vương gia thứ lỗi, phủ đệ hôm nay không tiện, hẹn vương gia hôm khác lại tới."

Kiều Vân Hy đầu nỏ lúng búng. Nhị vương gia? Nhị vương gia nào? Nàng đúng là bị dọa cho ngu người. Có điều đã là nhị vương gia cha nàng vì sao khóp nể mặt? Lời nói rõ ràng đang đuổi khéo y về.

"Bốn vương hôm nay tới muốn gặp nhị tiểu thư, không phải tới tìm thái phó. Ta cũng không cần vào Kiều phủ, nói nàng ra đây là được."

Kiều thái phó lạnh giọng:

"Nữ nhi sáng sớm đã cùng Tam vương gia đạo hội, tới giờ vẫn chưa về." Kiều Vân Hy giật giật, nàng theo tên vương gia thối kia đi chơi lúc nào?

Dần Khang nghe lời này xong liền cười khẩy:

"Lời thái phó nói ta tin được mấy phần?"

Kiều Chu Nhân chưa kịp nói gì bên trong đã truyền ra giọng nữ thanh mảnh:

"Nhị đệ không tin lời thái phó, lời bốn cung chẳng lẽ cũng không tin?"

Dần Khang khẽ cau mày sau đó cúi đầu hành lễ:

"Thỉnh an Hoàng hậu." Không chỉ có hấn, tất cả những người kia cũng đồng loạt quỳ gối, Kiều Vân Hy thấy thế cũng vội vàng làm theo.

Cách Kiều phủ đã xa mấy chục mét, Kiều Vân Hy mới quay sang người lúc nãy hỏi nhỏ, rõ ràng đã lém lút thêm mấy phần:

"Nhị vương gia thực muốn cướp Kiều nhị tiểu thư? Ta nghe nói nàng sắp thành thân với Tam vương gia, chẳng lẽ...?"

Người lúc nãy liếc một lượt, vì bọn họ đang đi cuối hàng nên không ai để ý, cúi đầu tốt bụng nhắc nhở:

"Chuyện này ta cũng không biết, người cũng không nên tò mò."

Nàng nghe xong liền hiểu ý, gật đầu một cái đáp ứng.

"Ta biết rồi."

Tới đến, Kiều Vân Hy xem xong phần cuối lễ hội mới trở về, vừa đi vừa tám chuyện với mấy nam nhân bên cạnh:

"Mấy huynh đài cảm thấy tân nương nào xinh đẹp nhất?"

Người đứng gần nàng nhất trả lời trước tiên:

"Còn không phải Chu tiểu thư của Chu thái thú sao?"

Người bên cạnh không đồng ý:

"Không phải, Chu tiểu thư không sánh được với Dương Hy Chính, tuy gia cảnh bình thường nhưng kỳ thực chính là mỹ nhân. Hôm nay lúc nàng cùng tân lang mặc hỷ phục cỡi ngựa đi qua, lão nhân thực hận không đập cho tên nam nhân kia một nhát."

Mấy người kia nghe y nói liền cười khà khà. Kiều Vân Hy vỗ vai anh ta:

"Huynh đài người gian làm gì? Có bản lĩnh sao không đi cướp người ta về.?"

Người kia chưa kịp trả lời, người bên cạnh chen vào nói:

"Còn không phải hấn đề tâm tư ở Kiều phủ sao? Mấy vị tiểu thư kia luận về gì đều kém Kiều nhị tiểu thư một bậc. Tiếc là nàng chạy đi chơi với phu quân tương lai, báo hại hấn lệch hướng. Còn nói cái gì, nhị tiểu thư không thích Tam vương gia, ta thấy chỉ là làm cao một chút."

Kiều Vân Hy nghe xong sắc mặt đen xì, hận không thể một chưởng đập chết tên đáng ghét này. Cuối cùng kìm nén được nặn ra mấy tiếng "ha ha" sau đó cáo từ đi trước.

Lúc Kiều Vân Hy về đèn trong phủ đã tối gần hết, chỉ còn đèn trong khuê phòng nàng, đoán chừng là tiểu Như thấp.

Tiểu Như nghe tiếng động vội vàng mở cửa. Kiều Vân Hy bước vào, vắt chiếc mặt nạ ra liền nhảy lên giường, vừa định nhắm mắt đã bị tiểu Như lay dậy:

"Tiểu thư, tiểu thư đi thay y phục đã."

Kiều Vân Hy vặn vẹo một hồi mới miễn cưỡng đứng dậy, y phục đã cầm trên tay lại đột nhiên nhớ ra một chuyện liền quay lại hỏi:

"Tiểu Như, hôm nay Hoàng hậu giá lâm? Khanh ca ca có tới không?"

Tiểu Như gãi gãi đầu:

"Tiểu thư cũng biết?... Thực ra đó là Quách Thiên cô nương, tỷ muội sinh đôi của hoàng hậu... chuyện này đại nhân dặn tuyệt đối không được tiết lộ."

Kiều Vân Hy "Á" một tiếng định nói gì lại thôi, cảm y phục mang đi.

Loáng một cái đã tới ngày cử hành hôn lễ. Khắp kinh thành đều tới xem, Kiều phủ tràn ngập một màu đỏ rực mà Kiều Vân Hy bắt quá từ đầu tới cuối đều đội khăn che mặt, hơn nữa còn ngủ gật hoàn toàn không để ý gì.

Từ bên trong kiệu hoa nàng loáng thoáng nghe được Kiều Tổ Nhan yêu thương dặn dò:

"Hy Hy, muội sau này nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, cũng không nên bướng bỉnh... quá..." đoán chừng tỷ ấy lại khóc không nói tiếp được, nàng nghe tiếng trầm trầm của tỷ phu cũng yên tâm không thò đầu ra, chỉ khẽ "Vâng" một tiếng. Cuối cùng vì hôm qua thức khuya quá sau đó liền tựa vào một bên ngủ hân, cũng không biết cha có nói gì không. Có điều, hình như có ai đó thở dài nói xin lỗi nàng. Phụ thân?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Kiều Vân Hy đang ngủ lại vì tiếng kèn trống quá linh đình mà bị đánh thức, ngáp một cái, dùng tay vén rèm lên xem, khăn đội đầu cũng không biết bị nàng vứt đi đâu rồi.

Mấy gia nô theo lời Tam vương gia đem ngân lượng đi phân phát cho những người xung quanh. Mọi người cũng vì thế mà tập trung rất đông đủ. Kiều Vân Hy bĩu môi một cái hạ rèm xuống:

"Lấy tiền đi người."

Nàng nhàm chán che miệng ngáp một cái, bên ngoài truyền tới vài giọng nói không biết của ai

"Kiều tiểu thư cuối cùng cũng bị đưa đi rồi,...ôi..ôi...tim lão nhân chết mất."

Nàng nghe xong đột nhiên phì cười. Người này lá gan không nhỏ, trước mặt Tam vương gia cũng dũng cảm nói ra.

Ngao Trác Lãng mặc đồ tân lang đi phía trước, thi thoảng hơi nghiêng người liếc về sau một cái, trong lòng càng lúc càng thấy thú vị. Nha đầu kia còn không biết hấn là ai, tùy tiện leo lên kiệu hoa như vậy quả là rất ngây ngô. Mà Kiều Vân Hy hiển nhiên không biết hấn có suy này, bằng không nàng nhất định cong môi mắng hấn một trận. Vương gia thối!

Sở Tư Thanh ngây người đứng một chỗ, gia nô gọi một hồi vẫn không thấy y trả lời cảm thấy vô cùng khổ sở. Kiệu hoa đã sắp về tới y lại bày ra cái bộ mặt này là lý gì? Nô tài kia hiển nhiên không biết trong đầu Sở Tư Thanh là một cảnh tượng hoàn toàn tràn ngập ái muội. Dung nhan nữ nhân ấy y chỉ nhớ qua loa nhưng cảm xúc rất mãnh liệt. Có điều khi y tỉnh lại nàng đã biến mất hạp y mấy ngày nay đều bị nhấn chìm trong thần thờ như vậy.

Mất một quãng thời gian bên ngoài đã rộn tiếng chiêng trống, một đoàn người mặc hỷ phục theo sau Ngao Trác Lãng tiến vào. Sở Tư Thanh bấy giờ mới bị kéo về thực tại, điều chỉnh lại cảm xúc mới đi tới, khoe miệng cười cười:

"Vương gia, chúc mừng ngài, đại hỷ!"

Ngao Trác Lãng không thèm liếc y một cái, thông thả nhảy xuống ngựa, đi về phía kiệu hoa.

Kiều Vân Hy ở bên trong vờn vai một cái, vội vàng tìm khăn trùm đầu, vừa vặn Ngao Trác Lãng vén rèm lên, nàng liền thuận thế đưa tay nắm lấy tay hấn, nhẹ nhàng bước ra, có điều trong lòng không khỏi hờ hết, hấn không thể ngay lập tức kết thúc việc phiền phức này.

Bên trong chính đường có treo một chữ HỖ lớn, Ngao Trác Lãng dẫn nàng xuyên qua đám đông tiến vào.

Khanh Nhạ ngồi một bên ghé thong thả uống trà, lại quay sang Kiều thái phó nói:

"Đến rồi."

Kiều thái phó cũng vừa vặn quay ra, gật đầu một cái.

Kiều Vân Hy đứng bên cạnh Tam vương gia không hiểu sao cảm thấy một loại bất an, mà bất quá làm nàng không yên chính là loại cảm xúc hơi quen thuộc.

Thời điểm nàng bị giật giật vải lụa đỏ trên tay mới kéo hờn về thực tại. Người bên cạnh hơi ái ngại đọc lại một lần nữa:

"Nhất bách thiên địa."

Kiều Vân Hy bấy giờ mới phát hiện bản thân mất tập trung liền nhanh chóng xoay người cùng vương gia thối hành lễ.

"Nhị bách cao đường."

"Phu thê giao bách." Hai người cúi đầu vào nhau, nàng cố tình xích gần một chút đem mũi giày đề lên chân người đối diện, dùng sức nhấn.

Ngao Trác Lãng khoe miệng giật giật, rất nhanh sau đó lại tươi cười, hoàn toàn không có biểu hiện gì bất thường.

Sự việc sau đó cũng chẳng có gì đặc biệt. Chính là Khanh Nhạ sẽ chúc phúc bọn họ mấy câu, còn nói cái gì mà mong họ sớm sinh quý tử. Kiều thái phó cũng không chịu yên, kẻ tung người hứng, ép tới nàng bấu môi khinh bỉ. Vương gia thối đừng mong đựng được vào một cọng lông của bọn tiểu thư! Sau đó sẽ là nàng ngoan ngoãn trở về phòng đợi tân hôn.

Sở Tư Thanh bình thường những dịp thế này sẽ không bỏ lỡ cơ hội bày trò, lúc này lại không thấy đâu hết, mà trong bọn họ ngoại trừ Ngao Trác Lãng thân nhiên nhận rượu chúc, còn lại ai cũng khó hiểu, một vài người còn nghĩ y bị bắt cóc. Sau cùng vẫn thấy suy luận y nhân cơ hội chạy tới thanh lâu có khả năng hơn rất nhiều.

Kiều Vân Hy tựa người vào cạnh giường đang muốn lim dim ngủ Tiểu Như lại khế đẩy cửa đi vào, vừa thấy nàng liền cười dịu dàng:

"Tiểu thư, tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp nha.", tiểu Như nói xong liền xắn lại gần.

Nàng nghe xong không buồn nhích nhích, tùy tiện mở miệng:

"Ý em là thường ngày ta rất xấu?"

Tiểu Như vội vàng xua tay:

"Em không có ý đấy." Lại nhớ ra việc chính Liền nói:

"Đại tiểu thư kêu em qua nói chuyện với tiểu thư cho đỡ buồn, lát đại tiểu thư sẽ qua."

Kiều Vân Hy lúc này đã ngồi dậy, đưa tay muốn rút tấm trùm đầu ra lại bị tiểu Như ngăn lại, bực bội nói:

"Tỷ ấy đâu rồi? Không phải đang ở cùng tỷ phu chứ? Hừ!"

Tiểu Như méo mặt, trong lòng thầm nghĩ hai người họ ở với nhau tiểu thư cũng cần phải buồn bực, không phải...

"Không phải tiểu thư cũng muốn lập tức gặp vương gia đấy chứ?" Lời vừa nói xong liền bị Kiều Vân Hy đá bay ra cửa, hai tay ôm hông bò dậy, mếu mớ:

"Em chỉ là đùa một chút thôi mà"

Nàng khuôn nói năng gì "Hừ" một tiếng, tiểu Như bèn xán tới nịnh nọt:

"Tiểu thư, tiểu thư làm tân nương xinh đẹp như vậy, không nên tức giận nha...Hơn nữa, tam vương gia nhất định sẽ cho tiểu thư một bất ngờ thú vị!" Bất ngờ thú vị a, tiểu Như hận không thể nói ngay cho nàng biết, dù sao tam vương gia đã dặn dò rồi. Có điều nàng quả thực rất hiếu kì muốn biết khuôn mặt tiểu thư khi ấy sẽ thế nào nha.

Hai người đang nói chuyện Kiều Tổ Nhan đi tới, từ bên ngoài gọi một tiếng "Hy Hy", nàng ở bên trong không mấy may phản ứng, tiểu Như đành chạy ra mở cửa.

"Đại tiểu thư."

Kiều Tổ Nhan gật đầu một cái nhanh chóng bước vào. Kiều Vân Hy nhìn thấy nàng liền quay mặt đi,

"Không phải tỷ đang ở chỗ tỷ phu sao? Chạy tới đây làm gì?"

Kiều Tổ Nhan quay sang tiểu Như, tiểu Như cũng bất lực lắc đầu. Kiều Tổ Nhan không chấp nhất, cười dịu dàng:

"Hy Hy hôm nay thật xinh đẹp nha."

Kiều Vân Hy một mực không phản ứng, trong lòng thầm khinh bỉ: thứ văn cũ rích, không thể đổi câu nào mới mẻ hơn được sao? Vừa nghĩ thế lại nghe Kiều Tổ Nhan nói tiếp:

"Ta nói cho muội biết, tam vương gia nhà muội rất tuần tú nha, Công Nghi nhà tỷ còn kém một bậc."

Kiều Vân Hy nghe xong hừ lạnh, nghĩ ra gì đó liền cong môi:

"Tỷ còn nói muội nhất định sẽ đi mách tỷ phu, tỷ chê bai huynh ấy!"

Kiều Tổ Nhan thấy nàng không giận nữa, tiếp tục cùng nàng đùa giỡn thay đổi không khí:

"Ai nha, Hy Hy, muội vạn lần đừng nên nói với Công Nghi, thực ra, trái tim huynh ấy rất mong manh dễ vỡ.", nói xong bày ra bộ mặt thành khẩn, tiếc là nàng không thấy được. Có điều không thấy vẫn nghe, nghe xong liền ôm bụng cười.

Ba người bên trong mãi nói chuyện, cư nhiên không phát hiện trong phòng còn có một người, y nghe Kiều Tổ Nhan nói xong hận không thể đập phăng cánh cửa tú bay ra mà cười cho thoải mái, lại đột nhiên rất hiếu kì muốn chứng kiến khuôn mặt Trang Công Nghi đen thành đất xoong. Càng nghĩ càng buồn cười, cuối cùng y nhìn tới nội thương nghiêm trọng, thiếu chút nữa là ói máu.

Qua một lúc lâu, đoán chừng tân lang sắp tới Kiều Tổ Nhan và tiểu Như kéo nhau rời đi, để lại Kiều Vân Hy ở trong phòng cùng một con chuột đang nấp trong bóng tối. "Chuột" kêu "chít chít", Kiều Vân Hy hận không thể bầm nó làm gỏi." Con chuột" cảm nhận được sát khí quân nhiên không dám lay chân đá cánh tú nữa, ngoan ngoãn đứng làm mồi cho mấy em muỗi.

Nửa tiếng sau, Kiều Vân Hy vẫn chưa ngủ, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân. Vương gia thối quả nhiên đã tới.

Ngao Trác Lãng đẩy cửa bước vào, mắt liếc nhìn tân nương vận y phục đỏ chói khoe miệng cong lên cười cười, từ từ tiến lại. Mà nàng không hiểu sao lúc này đột nhiên có chút căng thẳng.

Thời điểm khăn trùm được vén lên, khuôn mặt nam nhân gần ngay trước mặt. Kiều Vân Hy sững người, đầu óc nổ bùng bùng. Ngao mặt dày? Là Ngao mặt dày!?

"A, sao ngươi lại ở đây?", Kiều Vân Hy hoảng hốt, tựa như giữa phố gặp một kẻ khóa thân tung tăng chạy nhảy.

Ngao Trác Lãng một thân hỷ bào đỏ chói tựa lưng vào cạnh giường, giọng nói thần nhiên:

"Nàng nói xem đêm động phòng của ta, vì sao ta lại không thể ở đây?"

Kiều Vân Hy vỡ lẽ, thì ra đây là bất ngờ nha đầu tiểu Như nói. Ngao Trác Lãng trong lòng nàng lại tiến thêm một bậc, từ thiếu gia ăn chơi trác táng trở thành tên biến thái bỉ ổi, chỉ vì mấy lần bị nàng trêu chọc liền muốn mang đời nàng ra trả đũa. Có điều Kiều Vân Hy là ai? Nhị tiểu thư Kiều gia không tính làm gì, nàng đây chính là nữ nhân hào khí đầy người, tuyệt đối không dễ bị khinh dễ.

Ngạo Trác Lăng nét mặt thú vị nhìn Kiều Vân Hy, lát sau môi mỏng từ từ cong lên, quả nhiên nghe thấy tiếng nói phóng khoáng đậm mùi châm chọc:

"Đêm xuân đáng ngàn vàng, tiểu nam nhân, mau qua đây, bốn tiểu thư sủng ngươi."

Ngạo Trác Lăng ngay từ đầu đã đoán được con thú nhỏ sẽ không dễ hấn thoải mái, có điều hấn nhin nàng hai lần rồi, lần này sẽ để nàng ném mùi vị.

Ngạo Trác Lăng vỗ vỗ tay, từ sau bức rèm một bóng hình cao mảnh đi ra, vừa nhìn thấy hấn liền uy khuất:

"Vương gia, ghét thật đấy, để người ta đợi mãi." Vừa nói tay lại vừa đẩy đẩy lên ngực Ngạo Trác Lăng. Mà Ngạo Trác Lăng lúc này liền cung chiêu nắm tay y, đồ dành:

"A Thanh, ngươi chịu thiệt rồi."

"Cũng biết người ta chịu thiệt cơ đấy." Người kia tiếp tục làm nũng, Ngạo Trác Lăng không đành lòng kéo y lại gần, tay vuốt má y:

"Được rồi, đừng giận sau này ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt."

A Thanh đỏ mặt, vui xuống vai áo hấn.

Kiều Vân Hy nhìn một màn này đầu nỏ bùng bùng. Có phải không vậy? A Thanh kia rõ ràng là một nam nhân. Kiếp trước nàng đốt cuộc ăn ở ở thế nào kiếp này lại gả cho một tên đoạn tụ?

Ngạo Trác Lăng ôm eo A Thanh đứng dậy, lại nói với nàng:

"Đêm xuân đáng ngàn vàng, nàng cứ từ từ hưởng thụ, chúng ta đi ngủ trước."

Đầu Kiều Vân Hy chảy đầy vạch đen sì,

"Hưởng thụ cái đầu ngươi, cả nhà ngươi đi hưởng thụ đi!"

Ngạo Trác Lăng trên miệng xuất hiện nét cười lại như lan rộng tới mang tai, mà A Thanh bên cạnh hấn buồn nôn không thôi, thật muốn nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh cầu huyết này.

Nửa đêm canh ba, Ngạo Trác Lăng đang ngủ cửa bỗng bị giật phăng ra, Kiều Vân Hy hùng dũng đứng chắn ánh trăng, liếc nhìn vào giường thấy phu quân bên cạnh còn có một người đang ngủ, chòm chăn kín mít. Không phải bọn họ đang làm chuyện đó chứ? Không đúng. Không lẽ Ngạo Trác Lăng mặc cả quần áo...? Mặc kệ nàng đến đây chỉ có một mục tiêu. Chính là tuyên chiến.

"Ngạo Trác Lăng, chàng là phu quân ta, ngoại trừ là ta, không thể lên giường với ai hết!"

Gương mặt Ngạo Trác Lăng trong bóng tối không nhìn rõ biểu tình, chỉ loáng thoáng thấy hai vai rung lên. Thỏ con, nàng nghĩ mình là mãnh hổ, kì thực chỉ là một con thỏ lông mềm, xem ta làm thế nào mới trị được nàng. Sói già từ trong bóng tối lộ ra răng nanh lớn, chờ đợi thịt con thỏ non thơm ngon đang tự dâng lên miệng hấn.

~~~~~Đoạn cuối nghe gian không chịu được, có điều con sói này rất sảo quyết, sói sẽ chơi đùa cho thỏ con mỏi nhừ sau đó mới làm thịt, tuyệt đối không ăn ngay... Có lẽ là vậy

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Gương mặt nam nhân trong bóng đêm hiện ra thập phần mỉa mỉ. Kì thực Ngạo Trác Lăng chưa hề đi ngủ, bất quá hấn giả vờ đi ngủ. Căn bản nam nhân nào đêm tân hôn có thể ôm gối ngủ an lành? Mà hấn, xưa nay đều để nữ nhân ngưỡng mộ, hoàn toàn không cam lòng bị một nha đầu bỏ ngoài tầm mắt. Cũng là lao tâm khổ tứ mới nghĩ ra biệt pháp chính nàng. Hiện tại Kiều nhị tiểu thư chính là thuận lợi lọt lưới.

Kiều Vân Hy đứng ở cửa chắn ánh trăng, tay không kìm nổi đưa tay lên che miệng ngáp một cái, lười biếng thúc giục:

"Còn chưa đi? Chẳng lẽ là muốn ta tới bế chàng đi?", nói xong lại ngáp một cái nữa cũng không buồn che miệng.

Ngạo Trác Lăng một bộ khó xử muốn đứng lại không. Biểu cảm như vậy bên trong cũng là trạng thái bất đắc dĩ. Nha đầu này rảnh ra là châm chọc, đem mặt mũi hấn nhả tâm chà đạp.

"Được, ta đi.", Lúc lâu sau nam nhân trước mặt mới lên tiếng. Kiều Vân Hy tựa như ngủ được một giấc rồi giật mình tỉnh dậy, nhìn qua hán rồi khoát tay:

"Đi thôi, ta rất buồn ngủ." Rất buồn ngủ tức là đang rất muốn đi ngủ, còn tiếp tục đứng nữa sợ rằng nàng sẽ lẫn ra đây mất.

Ngao Trác Lãng lưu luyến rời đi, hai người đi về phía căn phòng có gắn chữ Hỷ to đỏ rực. Mà Nàng lúc này từ trong cơn mơ nhận ra thì ra ngôi miếu nhỏ đó thực sự linh thiêng như vậy, nàng đúng là cầu được ước thấy, Tam vương gia thối quá thật biến thành tên đoạn tụ, có điều nàng còn thâm hại hơn, trở thành thê tử một tên đoạn tụ, thời điểm này còn đang làm chuyện bản thân trước đây chưa từng nghĩ tới là tranh sủng với tên tiểu tam đoạn tụ!

Ngao Trác Lãng đi sau nàng vài bước, khóe miệng liên tục nhếch lên cười cười, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Gió một trận lùa vào lành lạnh, Kiều Vân Hy bắt giấc ôm người, ngẩng mặt lên cửa phòng đã ở trước mặt, giờ tay ra đẩy cửa, bên trong lập tức tràn ra một mùi hương dịu dịu tựa vô tựa hữu, không chú ý sẽ không phát hiện, vừa chú ý liền bị nó hấp dẫn. Tựa như nữ nhân trước mặt. Ngao Trác Lãng chậm lại, hít một hơi, ngẩng lên đã phát hiện khuôn mặt gần kề hơi cau lại, hết sức không tình nguyện:

"Tam vương gia, lại có vấn đề gì?"

Ngao Trác Lãng hơi hớ, trong lòng kì thực muốn nói: Ta như vậy còn không phải tại nàng? Tuy nhiên lời phát ra chỉ "Ừm" một tiếng sau đó bước vào.

Ngao Trác Lãng liếc một lượt xung quanh căn phòng, lợi dụng ánh đèn mới để ý kĩ nữ nhân trước mặt, nàng ngay cả y phục tân nương cũng chưa thay ra, tùy tiện buộc túm lại nhìn có chút buồn cười.

Ngoài trời lạnh cho nên Ngao Trác Lãng vừa bước vào nàng liền đóng cửa lại, hai tay xoa xoa vào nhau tiến lại gần hán.

"Cái này,...ta Không quen." Hán cố đề giọng xuống, kì thực cũng không biết hán không quen cái gì.

Nàng nghe vậy liền bĩu môi, tùy ý ngồi xuống đối diện hán, vẩy lụa mỏng vén lên một mảng tuy không quá lộ liễu da thịt lại buông tỏa hương vị cơ thể, có điều nàng không chú ý.

"Ta thì quen chắc. Nhớ không lầm..." Nhớ không lầm hán trước đây không tới nỗi nào, giờ có biểu hiện như vậy khó tránh nàng cảm thấy kì quái. Nghĩ xong tự nhiên lại không muốn dây dưa với hán nữa, lười biếng lên tiếng:

"Chàng cứ tùy ý, ta đi ngủ trước", phát hiện bản thân đã không chống đỡ nổi mới buông một câu rồi thuận thế nhảy lên giường.

Ngao Trác Lãng cơ miệng giật giật. Không phải nàng gọi hán tới? Đêm tân hôn há lại ngủ dưới đất? Đây là cái lý gì?

Nửa đêm,

Kiều nhị tiểu thư Kiều gia là nàng xưa nay có một tư thế không muốn người ta thấy nhất chính là bộ dạng lúc đi ngủ, chân tay đập loạn xạ, nhìn từ bên ngoài là đang đánh trận, thực chất trong mắt nàng chính là đang túm cổ một tên nam nhân nào đó ngược cho thê thảm. Vốn dĩ tên nam nhân đó không có mặt mũi, bất quá đêm nay biến thành gương mặt Ngao Trác Lãng.

Chính bởi nàng tư thế ngủ quá dửng mãnh mới khiến ai đó bị đá văng xuống đất không thương tiếc. Có điều không thể trách nàng, là hán tự trèo lên.

Ngao Trác Lãng xốc lại áo đứng dậy, nhìn khuôn mặt thỏa mãn của nàng nhìn không được muốn cắn một cái. Nữ nhân đáng ghét, hán từ khi sinh ra cũng chưa từng bị ai khi dễ như vậy. Có điều quân tử và ngụy quân tử rõ ràng khác biệt, chính bởi là quân tử cho nên động phòng đành hoãn lại, nghĩ tới đây hán liền véo nàng một cái, miệng thầm mắng: Quân tử cái đấm, quân tử với nữ nhân này khác nào tự ngược thân? Đem quãng "quân tử" cho hắc huynh xoi đi!

Vừa sáng ra, Ngao Trác Lãng cố tình thức dậy muộn, tư thế nghiêng người, hơi ngửa ra phía sau có chút mê hồn. Nàng khẽ "Ừm" một tiếng không biết có nên đánh thức hay không. Bất quá chính là nàng chưa từng có kinh nghiệm.

Nam nhân trước mặt đột nhiên hơi ngo ngoáy hại nàng giật bắn mình, thiếu chút nữa nhảy lên giường ôm chần vờ đi ngủ. Căn bản chính là do nàng nhìn gay gắt quá khiến hán cảm giác nóng bừng không nhìn được đôi tư thế cho dễ chịu, đồng thời cũng tránh nàng nhìn thấy đôi mày rậm nhíu lại giật giật. Hán đang nén cười.

Đang vào đông, trời không tuyết, gió lạnh thổi bên ngoài nghe tê tê, đột nhiên cánh cửa sổ bị bật ra, một luồng trắng toát nhân cơ hội chui vào làm nàng tỉnh hán, suy nghĩ cũng dần trở về quỹ đạo. Quả nhiên chân phải khẽ nâng lên, trong lòng thầm mắng: vương gia thối, ta ngược người tới chết!

Tuy nhiên, ông trời bị đáng về ngụy quân tử mê hoặc, nàng vừa muốn đánh liền ra tay bảo vệ.

Bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa, nàng cau mày, thật lâu mới thấy người kia lên tiếng, có chút thăm dò:

"Vương gia, ngài dậy chưa?", người kia hiển nhiên là tiểu nam nam A Thanh.

Ngao Trác Lãng không lên tiếng. Đúng hơn là không thể lên tiếng. Vừa mở mắt đã bị nàng đè lại kim giọng ra lệnh:

"Chàng biến lên giường cho ta!", tốt nhất là đi nhanh một chút không được liền nói nàng một cước đá hán bay lên.

A Thanh bên ngoài tiếp tục gọi:

"Vương gia...."

An bài xong nàng lập tức cởi áo ngoài. Lạnh muốn chết!

Ngao Trác Lãng đang nhiên thấy y phục nàng rơi xuống, một da thịt trắng mịn màng lọt vào mắt, thiếu chút nữa làm hắn thổ huyết, xong nghĩ tới nàng sắp làm gì từ trên giường vội vàng phi xuống. Hắn sao lại không hiểu Sở Tư Thanh là loại người gì, há có thể để hắn trước mặt mình chiếm tiện nghi của nàng? Muốn để Sở Tư Thanh nghĩ bọn họ vừa ân ái? Nàng nào có biết tên sắc lang ấy căn bản không quan tâm việc này, y là quan tâm đáng về nàng vì sao hấp dẫn như vậy.

Kiều Vân Hy cau mày lần nữa, tên này sao dám không nghe lời? Chẳng lẽ sợ nàng sẽ làm tổn thương tiểu nhân tình của hắn? Nghĩ tới đây trong người chảy đầy hơi lạnh.

Ngao Trác Lãng làm ra vẻ điềm tĩnh nhặt áo lên khoác lại cho nàng sau đó cố thật nhanh đi ra cửa, nàng chưa kịp làm gì, Sở Tư Thanh vốn đang ở bên ngoài đã chạy tới trước mặt, hai mắt long lanh nhìn phu quân nàng. Hồng rồi, bọn họ ngày càng tự do tự tại, không coi nàng ra cái gì hết...

"Vương gia...sáng ta dậy không thấy ngài...", sự thật là sáng sớm y chạy tới tam vương gia đã chơi trò phòng không giường trống liền khinh bỉ, nhanh như vậy đã bị nàng thu phục?

Ngao Trác Lãng ho nhẹ, tay run run đặt lên mặt Sở Tư Thanh, áy náy:

"A Thanh, người hãy thông cảm cho ta." Nói xong thật muốn ói ra tất cả.

Sở Tư Thanh trong bụng đang không ngừng phi nhỏ, rốt cuộc y ăn nhầm cái gì mới chui đầu vào cái hoàn cảnh cầu huyết này.

Còn chưa nghe A Thanh nói gì sau lưng Ngao Trác Lãng đã truyền tới một mảng ấm áp, có thứ gì có mềm mềm áp vào lưng hắn. Cơ thể nàng quả nhiên rất tuyệt, đường cong cực kỳ hoàn hảo, hắn từng gặp qua bao nhiêu nữ nhân cũng không ai có được khí chất này.

Kiều Vân Hy hơi đỏ mặt, tay vòng trước ngực hắn ôm chặt hơn, còn không yên phận, cố ý trêu chọc:

"Trương công, ta lạnh, ôm chàng thế này có được không?"

Sở Tư Thanh nhìn mặt Ngao Trác Lãng lúc này cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, hắn không ngờ cũng có lúc tự mình hại mình, cũng đáng đời trước đây luôn tranh chấp nữ nhân y vừa mắt. Nghĩ thế ghê rợn bỗng biến thành hứng thú, Sở Tư Thanh cúi người ngã xuống vai Ngao Trác Lãng yếu đuối:

"Vương gia, ta cũng lạnh, chàng ôm ta được không?"

Ngao Trác Lãng bị kẹt ở giữa. Cái gì mà đang chinh nàng? Hắn rõ ràng đang bị hai người bọn họ chinh.

Nha hoàn dọn thức ăn lên, mặt tuy cúi gằm mắt lại len lén ngước lên nhìn ba người. Nàng cảm thấy tam vương gia quá siêu phàm, khẩu vị siêu tốt, nam nữ đều không thành vấn đề.

Ặc, nam nữ đều không thành vấn đề?

Ngoài mấy người nhà bếp còn có một tiểu nha hoàng rất trẻ, nhìn chắc tầm khoảng 13, 14 mà nha hoàng này bất quá không để ý trên dưới nhìn nàng chăm chăm. Rốt cuộc nàng ta cũng không hiểu được là Cung y biến thành Kiêu nhị tiểu thư hay Kiêu nhị tiểu thư biến thành Cung y? Nha đầu này chính là người đã mở cửa cho nàng với Chu Di Cầm, trí nhớ quả thật là tốt quá đi.

Kiều Vân Hy phát giác ánh mắt nàng ta quyết định vờ như không biết, cúi đầu chuyên chú ăn cơm mà với nàng chuyên chú chính là giành giật đồ ăn với Sở Tư Thanh.

"Trác Lãng, cái kia xa quá, ta không tới, chàng gấp cho ta đi". Ừm, Ngao Trác Lãng chắc chắn sẽ gấp cho nàng một miếng.

A Thanh cũng không hề kém cạnh, bỏ dưa, lắc lắc tay Ngao Trác Lãng:

"Vương gia, ta muốn ăn món kia."~ Khụ, y thừa nhận hành động này hơi quá, bất quá không cần bỏ dưa, trực tiếp chọc bằng dưa đi.

Nàng liếc mắt, miếng chả trên tay Ngao Trác Lãng còn chưa kịp rơi xuống bát Sở Tư Thanh đã bị kéo dừng lại trên không trung, nàng nũng nịu:

"Phu quân, em cũng muốn."

Ngao Trác Lãng khóe miệng giật giật, cố mỉm cười:

"Ta gấp cho nàng miếng khác."

Nàng liền dụi dụi vào tay hắn lắc đầu:

" Em muốn miếng đó!"

Mấy nha hoàn ôm ngực. Bọn họ đang nhìn cái gì thế này? Thật muốn chọc mù mắt người ta mà. Xong lại nhìn tam vương gia nhà mình thông cảm, thậm chí "an ủi" một câu: vương gia, ngài tự làm tự chịu, chúng nô tỳ khẩu vị không nặng như vậy.

" Vương gia....", Sở Tư Thanh gọi một tiếng, đang tay kéo cánh tay Ngao Trác Lăng về trước bát của y bởi một câu:

" Phu nhân, miếng này vương gia gấp cho ta."

Kiều Vân Hy trong lòng sôi lửa. Đạo lý còn đâu? Vừa nghĩ xong đã nặn ra nụ cười, đưa trong tay bay về phía Sở Tư Thanh, gõ vào tay hắn:

" Đã gọi ta một tiếng phu nhân còn muốn tranh với ta?"

Sở Tư Thanh bị đánh kêu " Á" một tiếng liền rút tay lại.

Trong hoàn cảnh này vị vương gia cao ngạo bỗng chốc biến thành kẻ vô hình. Trên đời này nghĩ không ra còn khi nào làm việc ngu ngốc hơn việc này? Đại ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tam Lăng vương phủ rất rộng, so với Kiều phủ rõ ràng uy nghi, rộng rãi hơn mấy phần, có điều hồ nước ở khá xa phòng ngủ cho nên buổi tối hương sen nhạt đi rất nhiều, nhưng thay vào đó là một loại hương vị khác tuy rằng không thanh như hương sen nhưng vẫn rất dễ chịu. Theo như người trong phủ nói lại loại hoa tím nhỏ này có tác dụng an thần rất tốt, sau này mất ngủ nàng ra ngoài dạo một chút là được. Kiều Vân Hy suy nghĩ, mấy hôm nay quả thật nàng ngủ không ngon lắm, như vậy loài cây này liền có cơ hội phát huy tác dụng, nghĩ xong liền sai người mắc võng dưới gốc cây, rảnh rồi nàng sẽ ra hóng mát, vừa vận tán cây cũng rất to, vô cùng thuận tiện.

Mấy ngày gần đây Ngao Trác Lăng ngoại trừ ở cùng nàng sẽ chạy tới chỗ Sở Tư Thanh mà Sở Tư Thanh cũng dính hắn không thôi, Kiều Vân Hy không nghĩ ra bọn họ trừ bỏ ân ái ái còn có thể nói việc gì, bất quá nếu là bình thường nàng sẽ nghĩ nam nhi chí lớn bản chuyện mẫu quốc có điều hoàn cảnh này thật không bình thường, nàng nếu như suy nghĩ bình thường e rằng không phù hợp cho lắm. Lại nghĩ suy đoán lung tung chỉ bằng trực tiếp tới xem thử, bọn họ làm chuyện không thuận mắt liền thẳng tay giải quyết.

Ngao Trác Lăng đang ngồi nghiên cứu một cuốn binh pháp, Sở Tư Thanh ở một bên cũng chăm chú quan sát một thanh bảo kiếm, lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn Ngao Trác Lăng, tay vẫn lướt trên mặt kiếm

" Thanh kiếm này xem như là đồ tốt đi, tuy rằng không phải tốt nhất nhưng cho cùng vẫn là tốt."

Ngao Trác Lăng hơi nhíu mày, mắt hơi liếc chuôi kiếm, không nhìn tới lưỡi, tùy tiện đáp:

" Người thích cứ lấy."

Sở Tư Thanh " Hừ" một cái khinh bỉ nói:

" Không phải đồ tốt nhất liền quảng cho ta?", như vậy " Ta thấy phu nhân nhà ngài không phải tốt nhất cũng cho ta đi, sau này không cần đóng kịch, đằng nào ngài cũng không muốn nàng..."

Y còn đang muốn nói tiếp đã thấy sắc mặt Ngao Trác Lăng đen xì, có điều khi hắn cất tiếng ngữ điệu thản nhiên vẫn không thay đổi:

" Người từ đâu nghe được ta không muốn nàng?"

Sở Tư Thanh quảng cây kiếm trong tay sang một bên xán lại gần không khí sặc mùi gian xảo:

" Ồ, ồ thì ra ta đoán đúng, ngài thật sự động lòng rồi."

Ngao Trác Lăng không hề có ý định phản bác.

Hai người còn đang nói chuyện thì Kiều Vân Hy đi tới, không thèm thông báo, trực tiếp đẩy cửa đi vào, vừa hay bắt gặp Sở Tư Thanh điệu đà dựa vào nam nhân đang ngồi đọc sách mà nam nhân kia mày nhíu lại nhìn rất khó coi. Là bị nàng làm phiền liền không thoải mái?

Nha hoàn chứng kiến cảnh này len lén đưa mắt nhìn nàng cực kỳ thông cảm, A Thanh nào đó ngược lại cực kỳ thích thú, coi như không thấy, tay cố tình vuốt tóc người bên cạnh:

"Vương gia, phu nhân tới."

Ngao Trác Lãng khoe miệng giật giật, tên biến thái này có cần làm tới như vậy không? Có điều hần dâm lao thì phải theo lao đành cùng Sở Tư Thanh diễn nốt một màn này.

Ngao Trác Lãng hơi nhấc tay Sở Tư Thanh ra sau đó mới ngược mặt lên nhìn Kiều Vân Hy, bình nhiên hỏi:

"Nàng tới có chuyện gì?"

Câu hỏi này thực sự chạm tới cái giới hạn vốn không được lớn lắm của nàng. Kiều Vân Hy tức giận xắn tay áo hầm hập tiến lại. Sở Tư Thanh cùng nha hoàn bị dọa cho sợ bắn người. Ngao Trác Lãng là bất ngờ nhất, vốn tưởng nàng bất quá sẽ dùng lời lẽ châm chọc, không ngờ chân tay cũng động rồi.

Kiều Vân Hy nhanh chóng di chuyển vị trí, chạy tới túm tai Sở Tư Thanh quăng sang một bên, gằn giọng:

"Các người đều không coi phu nhân ta ra cái gì nữa mà, trước mặt ta cũng dám bày trò ân ái?"

Mấy nha hoàn xung quanh đã run lẩy bẩy, gia nô đều lúm lét nhìn nhau nửa lời không dám nói.

Ngao Trác Lãng bị lời ra tới cửa còn chưa hoàn hồn đã nghe nàng ban lệnh:

"Người đầu, lôi Sở Tư Thanh ra đánh cho một trận, phạt quỳ không cho ăn cơm!"

Sở Tư Thanh suýt chút cán vào lưỡi, miệng giật liên hồi, mấy tên nô tài nhìn y ý bảo xin thứ lỗi sau đó lôi ra đánh cho một trận. Tình thế này bọn họ không phải không biết nên nghe ai. Hôn nữa tam vương gia cũng không có phản kháng gì.

Ngao Trác Lãng bị nàng lôi về phòng, cửa vừa đóng chặt lại liền bị nàng ném lên giường, không đúng là hần cố tình ngã lên giường. Nàng còn chưa kịp nói gì hần đã lên tiếng trước, giọng điệu đắc ý:

"Nàng là đang ghen sao?"

Nàng nghe hần nói hơi giật mình, sau đó trầm suy nghĩ, rốt cuộc đành chính lại:

"Ghen cái đầu người, bốn phu nhân ngựa mắt có được không?", nàng là đang chống tay, vênh mặt lên nói.

Ngao Trác Lãng cong môi cười cười, mày giãn ra rất dài giọng đầy ái muội:

"Ta còn tưởng nàng ghen thật, vốn cảm thấy rất đáng yêu, thì ra không phải."

Kiều Vân Hy đập tay xuống bàn, hận không thể coi hần giống như tên tiểu tam kia mang ra đánh một trận. Vừa lúc đó bên ngoài truyền tới tiếng kêu thảm thương của Sở Tư Thanh:

"Á... Vương gia, ngài phải cứu ta... á Á... Ta sắp bị đánh chết rồi..." đánh tới động thai luôn rồi. Câu sau là nghĩ trong bụng, nếu hôm nay y là một nữ nhân nằm đây nhất định sẽ kêu lên câu đó.

Kiều Vân Hy tức giận nhìn Ngao Trác Lãng sau đó khí chất nữ cường nổi lên kết cục Ngao Trác Lãng bị lôi ra ngoài, cùng nàng chứng kiến Sở Tư Thanh thể thảm. Kì thực nàng không biết hần nhìn cảnh này còn cảm thấy rất thú vị lại không hiểu vì sao lọt vào mắt nàng biến thành một bộ bi thương.

Sở Tư Thanh nhìn hai kẻ đầu sỏ cười trên đau khổ của người khác hận không thể cán nát mặt bọn họ, cuối cùng đành ngậm ngùi nuốt hận vào trong. Quân tử trả thù mười năm không muộn!

Hai hôm sau Sở Tư Thanh vẫn không dậy được, nàng cũng không hiểu vì sao y chưa dậy được, mấy doi kia bất quá chỉ như đuổi muỗi, y nhất thiết phải bị thương nặng như vậy? Tất nhiên không phải.

Lại qua mấy hôm Tiểu Như được đưa tới vương phủ, vốn dĩ định theo nhị tiểu thư luôn ngày đại hỷ của tiểu thư, gia đình lại bất ngờ xảy ra một chút việc đành xin nghỉ một thời gian, tới nay cơ bản đều đã ổn thỏa, vừa trở lại liền nhanh chóng thu dọn hành lý chạy tới đây ngay.

Tiểu Như vừa nhìn thấy Kiều Vân Hy liền chạy tới ôm nàng nước mắt rớt tùm lum:

"Tiểu thư,...hu hu... em nhớ tiểu thư quá."

Kiều Vân Hy vỗ vỗ vai nàng an ủi:

"Không phải đã gặp rồi sao?"

Tiểu Như gạt đầu, ngẩng mặt lên quan sát người trước mặt một lượt lòng đột nhiên đầy thương xót:

"Tiểu thư, bị khi dễ sao? Sắc mặt vì sao kém như vậy?"

Kiều Vân Hy hơi ngáy người, đưa tay sờ mặt mình, hình như hơi gầy thật, nghĩ nghĩ một lát hai mắt đưng đưng liền nói:

" Tiểu Như, ta bị bọn họ khi dễ, là vương gia cùng tiểu tam khi dễ ta..."

Vừa lúc đó mấy nha hoàn nghe nàng nói vậy cùng với Sở Tư Thanh vốn đã đứng dậy giờ lạnh người. Phu nhân rõ ràng nàng cũng không tầm thường.

Kiều Vân Hy phân phó người làm trong vương phủ sắp xếp cho tiểu Như căn phòng ở cạnh phòng nàng, sai bảo dọn dẹp rất cẩn thận, đồ đạc cũng đặc biệt lựa chọn đồ tốt, còn nhiều hơn các phòng khác. Cái này rõ ràng là đang thiên vị người làm Kiều phủ. Tiểu Như vì thế cũng cảm thấy cực kỳ ái ngại, đoán một hồi mới nói với Kiều Vân Hy:

" Tiểu thư, thực ra...em cũng không cần dùng nhiều đồ như vậy." Tiểu thư là đang cung cô tận trời mà, căn phòng ở Kiều gia cũng không được thế này, vừa chạy tới vương phủ liền nhận được đãi ngộ lớn như vậy, sau này hiển nhiên khó tránh người khác bàn tán.

Vốn là tiểu Như nói rất nhỏ, ý là không muốn làm ồn ào Kiều Vân Hy ngược lại vừa nghe xong liền gật đầu, lại ngay lập tức phân phó:

" Tiểu Như nói không dùng hết, như vậy không cần nữa, các người có thể mang những thứ còn lại rời đi."

Tiểu Như thật khóc không ra nước mắt, không biết phải làm thế nào, rõ ràng những con mắt xung quanh đã biến thành mũi tên sắc nhọn muốn xuyên thủng khắp người cô mà.

" Mọi người, để ta phụ với ", Tiểu Như cuối cùng đành phải xắn tay áo lên làm, may ra sẽ giảm bớt một chút sát khí.

Kiều Vân Hy chỉ nhìn một lượt không nói gì, suy cho cùng chủ làm tớ không nhất thiết phải chịu chung. Ngạo Trác Lăng và tiểu tam làm nàng không vừa mắt, như vậy cứ để tiểu tam chịu hết là được.

Ách, cái này hình như không được công bằng cho lắm.

Sở Tư Thanh đang nhiên hắc hơi dữ dội, rõ ràng có người đang mắng y mà, nghĩ một lát liền kết luận không biết là ai. Suy cho cùng chính là những người y chọc vào không phải ít, như vậy bị người ta mang ra mắng cũng là bình thường đi, cứ mặc kệ mắng mòi miệng tự khắc dừng lại.

Tiểu Như cùng mấy nha hoàn dọn dẹp gần xong, thấy các nàng cũng không còn ác cảm với mình như trước nữa mới mạnh dạn hỏi, còn khuyến mãi thêm nụ cười xinh xắn lấy cảm tình:

" Mọi người, Tiểu thư nhà ta, à không, phu nhân làm sao vậy, nhớ không lầm trước đây phu nhân không có loại tính cách này."

Mấy nha hoàn kia nghe được liền tỏ thái độ thông cảm, một người đứng ra nói:

" Cũng không thể trách phu nhân, nếu là ta đã tức giận tới....chết.", nói xong ngó nghiêng ra bên ngoài, phát hiện không có ai liền yên tâm.

Tiểu Như nghe nàng ta nói giật mình, gương mặt cũng không che dấu sốt ruột:

" Tiểu thư thật sự bị người ta khi dễ? Là tam vương gia khi dễ người?", tam vương gia như vậy cũng thật quá đáng rồi.

Tiểu Như không kìm nổi nói lớn một chút, mấy nha hoàn kia cũng giật mình, mãi sau mới có người ngáp ngừng nói tiếp:

" Cũng có thể cho là như vậy...có điều chuyện của bề trên không tới lượt chúng ta bàn tán...tới tai vương ra nhất định không phải việc tốt đẹp." Tất nhiên không phải chuyện tốt đẹp, việc kia như vậy có lẽ nào lại muốn người ngoài lời qua tiếng lại, uy danh hỏi để đâu.

Mấy người khác sau đó cũng không tỏ vẻ gì nữa, trong lòng nhận định bọn họ chưa từng nói qua chuyện này, mà tiểu Như đương nhiên cũng biết ý không hỏi gì nữa.

Những người khác đã rời đi gần hết, trong phòng chỉ còn tiểu Như và một nha hoàn tầm tuổi cô ở lại giúp cô sắp đồ trong túi ra.

Thực ra đồ đạc của tiểu Như không có bao nhiêu, món đồ có giá trị lại càng ít, bất quá có một chiếc vòng ngọc Kiều Vân Hy tặng lúc mới vào Kiều phủ, một cây trâm ngọc Liễu phu nhân tặng, những thứ còn lại đều là đồ sinh hoạt thường ngày.

Nha hoàn Kính Mạ kia mang mấy bộ đồ của cô bỏ vào tủ tiện miệng nói mấy câu:

" Mấy bộ đồ này kích cỡ không khác của ta là mấy, Tiểu Như này, sau này có đồ đẹp có thể mua chung, đỡ tốn kém." Vừa nói vừa cười hi hi, nghe không giống thật cũng không hẳn là đùa, cơ bản là tiện miệng.

Tiểu Như nghe xong liền cảm thấy như vậy không phải không tốt cũng vui vẻ gật đầu: " Cũng được.", vừa nói tay vừa mang vòng cùng trâm ngọc bỏ vào hộp cất đi, đồ quý như vậy không phải dịp đặc biệt cũng không nỡ đeo.

Kính Mạ sau khi an bài y phục thật gọn gàng liền quay lại tủ đồ xem còn thứ gì cần sắp xếp. Chiếc túi màu hồng đã xẹp đi không ít, Kính Mạ một tay nhấc nó lên, tay còn lại đưa vào bên trong tìm kiếm, lát sau tìm thấy một chiếc hộp gỗ hình vuông chạm khắc khá tinh xảo mà chiếc hộp này cũng chính là một loại gỗ quý. Kính Mạ nâng chiếc hộp lên trước mặt, xoay nó một vòng ngắm nghía mới tò mò lên tiếng, ánh mắt vẫn không rời đi:

"Tiểu Như, đây là cái gì?" Đồ quý như vậy có lẽ là được tặng. Kiều phủ cũng thật ưu đãi quá đi, hèn gì nha đầu này vừa đến phu nhân đã an bài chu đáo như vậy.

Tiểu Như nghe nàng nói liền đi lại, vừa nhìn thấy chiếc hộp gỗ liền nhớ ra, đưa tay lấy chiếc hộp về:

"Vật này có người nhờ chuyển cho phu nhân, ta cũng không biết là gì," mất từ chiếc hộp đi chuyển tới Kính Mạ:

"Cũng may, suýt nữa ta quên mất", Nhị vương gia đã dặn dò cẩn thận nhất định phải đưa cho tiểu thư, cô làm mất xem như chết chắc.

Kính Mạ luyến tiếc nhìn chiếc hộp, lại nhìn tiểu Như:

"Ta còn tưởng của người sau này còn có thể mượn dùng, đồ trong đây nhất định rất tốt..."

Tiểu Như nhìn nàng cười cười sau đó liền chuyển sang bĩu môi trêu chọc:

"Hừ, của ta cũng không cho người mượn.", nói xong liền ôm chiếc hộp chạy đi, Kính Mạ thấy thế liền chạy theo, vừa đi vừa hò:

"Tiểu Như, người mau đứng lại cho ta!"

Tiểu Như không thèm để ý vẫn cong chân chạy, một quãng lại quay lại là lười trêu chọc người phía sau. Bấm sinh cô trừ bỏ chạy nhanh liền không còn tài năng gì đặc biệt.

Kính Mạ đuổi tới đứt hơi đành dừng lại ôm bụng thở, Tiểu Như sau đó liền mang hộp gỗ đến cho Kiều Vân Hy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Vừa lúc tiểu Như đi tới liền bắt gặp Ngao Trác Lãng cũng ở đấy, hắn ngồi yên lặng uống trà mà Kiều Vân Hy hình như cũng không nguyện ý muốn bắt chuyện. Tiểu Như đoán nửa ngày cuối cùng quyết định mang chiếc hộp gỗ giao cho nàng. Lúc đi qua Ngao Trác Lãng cô cúi đầu chào hắn kết quả hắn lại xem như không thấy gì. Tiểu Như trong lòng thầm bĩu:

"Thật không coi ai vào mắt", lại thấy hắn cũng không nhất thiết phải coi ai vào mắt.

Kiều Vân Hy cọ cọ tay lên tấm thảm nghịch ngợm gì đó không để ý lắm, lúc ngẩng lên đã thấy tiểu Như trước mặt không tránh khỏi có chút ngạc nhiên, bàn tay đặt trên tấm thảm cũng ngừng lại, cố tình sửa đổi tư thế đứng kiểu một phu nhân danh giá. Tiểu Như thình an một hồi nàng mới đáp lại, lời lẽ không nhiều nhặn gì:

"Có việc gì không?"

Tiểu Như nghe nàng nói hết câu cơ miệng căng ra, tiểu thư giận rồi sao? Có thể nhanh giận như vậy? Cô bắt quả chỉ là nhìn thấy đáng vẻ không được thanh nhã lắm của tiểu thư thôi mà.

Thấy nha đầu trước mặt cứ đứng ngây ra nhìn mình, Kiều Vân Hy ho khan một tiếng, tiểu Như lập tức bị kéo về, từ phía sau lấy ra chiếc hộp gỗ đưa cho Kiều Vân Hy đồng thời trình bày luôn lời nhị vương gia chuyển tới nàng:

"Nhị vương gia nói sinh thần tiểu thư không tới được cho nên bây giờ mới gửi quà tới, còn dặn em nhất định phải giao cho tiểu thư." Nói xong lại chột quay sang Ngao Trác Lãng, có phải cô hoa mắt rồi? Sắc mặt tam vương gia hơi đen thì phải.

Kiều Vân Hy không khách sáo đưa tay đón lấy hộp quà lắm bầm:

"Sinh thần ta cũng qua nửa năm rồi, giờ mới tặng? " Chẳng lẽ là sinh thần sớm? Như vậy đợi sang năm tặng. Lúc nàng ngẩng đầu lên liền phát hiện ánh mắt lăm lét của tiểu Như nhìn Ngao Trác Lãng bỗng cảm thấy lạ lùng:

"Em sao vậy?", Ngao Trác Lãng vừa lúc đó cũng ngẩng đầu lên, tuy nói là ngẩng đầu nhưng kì thực chỉ hơi ngước mắt lên khỏi trang sách một chút vài giây liền cúi xuống không nói năng gì.

Tiểu Như áp ứng một hồi mới trả lời xong:

"Cái đó...nhị Vương gia còn nói ngài đặc biệt tự tay làm nên tiểu thư nhất định phải nhận....tâm...tâm...ý rất lớn...", Tiểu Như quả thật cảm thấy nói mấy lời này là đang chọc ngứa Ngao Trác Lãng, người ta quan tâm phu nhân ngài như vậy, trước đây còn nhân hội Trộm Thê muốn cướp phu nhân ngài đi,

Tam vương giả há lại không có cảm giác gì?

Kiều Vân Hy cười nhạt một cái nhìn tiểu Như lại nhìn Ngao Trác Lãng, miệng hơi cong lên:

"Em áp úng như vậy làm gì? Lo ngại tam vương giả? Nói cho em biết bây giờ lão Nhị gia chạy tới muốn mang ta đi ta còn sợ chàng khuyến mãi thêm xe ngựa.", sau đó hần nhất định rất thỏa mãn cùng tiểu tam kia ân ái.

"Ta nói có đúng không?" Câu sau là nói với Ngao Trác Lãng.

"Có phải đêm qua nàng không thỏa mãn tâm tình mới khó chịu như vậy?", đôi khi Ngao Trác Lãng ngẩng cả đầu lên khuôn mặt đã tràn đầy tà mị. Kiêu Vân Hy cảm thấy hần chính là một con yêu tinh xảo trá trước mắt người khác sẽ cùng nàng diễn vở phu thê nông ái, trước mặt nàng liền biến thành tên đoạn tú chỉ thích nam không thích nữ.

Tiểu Như đứng ngây ra, một lúc sau máu thông lên não mới hiểu được "việc thỏa mãn" kia là cái gì liền đỏ mặt cáo từ. Bọn họ đã nói vậy cô còn mặt dày ngồi hóng chuyện? Đôi một trong hai người quay sang hỏi cô như nào mới thỏa mãn chắc là cần lưỡi cho xong.

Tiểu Như đi chưa được mấy bước giọng nói thanh mảnh của Kiêu Vân Hy liền đuổi tới

"Hình như quả thực không vừa ý cho lắm, như vậy đi, tối nay chúng ta làm lại...", mấy chữ cuối cổ ý kéo dài ra nghe rất ái muội. Khuôn mặt tiểu Như càng đỏ dừ dội.

Ngao Trác Lãng khoe miệng cười cười, còn đang định nói cái gì đó đã thấy Sở Tư Thanh từ xa đi tới, chưa ngồi xuống đã cất tiếng, tay còn là lướt đặt lên vai hần:

"Vương gia, tối nay qua chỗ ta đi.", nói đoạn cổ tình liếc mắt trêu tức Kiêu Vân Hy. Mà Nàng từ trước tới nay không sợ ai bất quá vừa vào Tam Lăng vương phủ này đã cảm thấy Sở Tư Thanh quá khủng khiếp, vừa nhìn thấy liền sợ hãi giảm tinh thần không còn hơi sức mà tức giận đành chơi trò thanh nhả đầu vô mệnh với y. Lại nói tới Sở Tư Thanh, y mỗi lần gặp nàng đều cảm thấy rất thú vị, bất quá cũng là do nàng có chút đáng yêu của một người, người đó ngay cả tên y cũng không biết nhưng đã từng thân mật, chỉ là qua hôm sau người đó đã biến mất không còn dấu vết tựa như đã bốc hơi vậy.

Ngao Trác Lãng gờ tay ra muốn cầm bàn tay biến thái đang đặt trên vai hần ném ra, chỉ có điều còn chưa làm gì đã bị đối phương nắm lấy. Sở Tư Thanh ngọt giọng nũng nịu:

"Có được không?", còn không được? Y nhất định muốn chọc cho hần tức chết.

"Khụ...", hần vừa ho một tiếng còn chưa kịp nói gì trong lòng đã có một khoảng mềm mại, nhìn tới thấy Kiêu Vân Hy đang ngồi trong lòng hần, dùng đầu cọ cọ:

"Phu quân, chàng không phải đáp ứng đêm nay cùng ta sao? Ta đã vì việc đó chuẩn bị rất lâu..." Lúc nhìn tới đôi mắt đã long lanh.

Ngao Trác Lãng cảm thấy bản thân vô cùng bất lực, ở cùng với hai người này hần luôn có cảm giác mình bỗng dưng biến thành con rối tùy bọn họ kéo giật, giật qua giật lại cuối cùng hần vẫn là người khổ nhất. Phu nhân ở trong lòng cũng không thể tùy ý động chạm, tên biến thái ở bên cạnh vô cùng buồn nôn vẫn phải kéo vào trong tay.

Quả nhiên Ngao Trác Lãng chưa kịp nói câu gì Sở Tư Thanh đã xán tới

"Vương gia ngài cũng đáp ứng ta rồi", hơn nữa "phu nhân há lại đi tranh với ta thứ không có giá trị? Vương gia....đâu thể làm chuyện đó với nàng...chỉ bằng..."

Sở Tư Thanh còn muốn nói nữa đã bị Ngao Trác Lãng đập cho một cước ngã lăn xuống đất. Y mắng hần vô giá trị, còn muốn dạy hư phu nhân hần?

Sở Tư Thanh đau khổ ôm lưng đứng dậy, ánh mắt thù hận nhìn Ngao Trác Lãng nhìn tới nỗi khiến hần buồn miệng nói một câu thương xót:

"A Thanh, ngồi còn ngã được? Sao lại không cẩn thận như vậy?"

Kiều Vân Hy cùng Sở Tư Thanh căng mặt. Nàng tự động tụt ra khỏi người Ngao Trác Lãng, nàng cảm thấy con người này quá nham hiểm, nàng có phải hay không nên tránh xa một chút, mất công làm hần tức giận hậu quả sợ rằng còn kinh hoàng hơn tiểu tam kia vạn lần, nghĩ đoạn lại quay sang Sở Tư Thanh thương hại, tối nay rất có thể y sẽ bị hành hạ tới chết.

"Cái đó...hai người cứ từ từ nói chuyện ta đi trước." Đôi hai người kia phản ứng Kiêu tiểu thư đã chạy xa tới chỗ nào rồi.

Kiều Vân Hy vừa đi khỏi Sở Tư Thanh liền "bị hành hạ tới chết", thân thủ của y không bằng Ngao Trác Lãng, bị hần đánh chết cũng không khó hiểu.

Sở Tư Thanh bị đánh tới tím mặt, hủy hoại dung nhan một bộ uỷ khuất ngồi ôm gối khóc, bất quá y là kẻ, vừa kêu vừa mắng tên vương giả đáng chết, gia nô trong vương phủ lại được phen trấn động, không nghĩ vương giả nhà bọn họ dữ dội như vậy, có điều rõ ràng là bạo lực lọt vào mắt mấy nha hoàn liền biến thành vô cùng mạnh mẽ, rất có khí chất nam nhi, Sở Tư Thanh hiển nhiên trở thành đệm lót bị vùi dập không thương tiếc.

Buổi tối, Kiêu Vân Hy cùng tiểu Như ngồi tán gẫu lại nhìn thấy Kính Mạ liền gọi nàng ta tới nhập cuộc.

"Kính Mạ, người mau qua đây", Tiểu Như hơi nhún người lên vẩy vẩy, nha đầu kia nghe xong liền chạy tới. Kiều Vân Hy cảm thấy nha đầu này cũng rất hoạt bát thân thiện cho nên cảm tình không ít, vừa thấy nàng ta đến liền tươi cười:

"Đúng lúc ta với tiểu Như đang bàn chuyện đại sự, em đến rất đúng lúc."

Kính Mạ nghe nàng nói liền ngây ra:

"Việc đại sự?"

"Việc đại sự là...người nói xem nam nhân thế nào có thể cưới về nhà?"

Kính Mạ bị sặc, cái này từ khi nào trở việc đại sự rồi?

"Phải đấy, nói ta nghe xem em muốn có phu quân thế nào?", Kiều Vân Hy lấy chân đá đá trên không trung, ngồi trên võng đu thoảng lại đẩy nhẹ một cái, chiếc võng đu chở hai người vì thế rất nhanh liền phải đẩy thêm lần nữa.

Tiểu Như tay cua qua cua lại bắt côn trùng, nghe Kiều Vân Hy nói vậy liền phụ họa theo:

"Nói nghe đi, ta trước đây có quen biết một tên nam nhân rất được, vui vẻ sẽ làm mối cho người...á, con này nhỏ quá, em bóp chết rồi..", Tiểu Như vừa nói vừa xòe bàn tay ra trước mặt Kiều Vân Hy, ánh trắng nhè nhẹ nhìn không rõ nhưng chắc chắn một điều sinh linh nhỏ bé này đã bỏ mạng.

Kính Mạ tùy tiện ngồi xuống một chỗ bên cạnh, bĩu môi nói:

"Nam nhân tốt còn tới lượt làm mối cho ta, người lại chẳng lừa hấn về nhà?"

Tiểu Như "Hừ" nhẹ, hai lỗ mũi nhỏ phập phồng, mắt mở to dòn mảy và mi dính vào nhau, đưa mặt tới gần sát Kính Mạ

"Người nhớ nhá, sau đừng nói ta không nghĩ tới người!", nói xong liền quay mặt đi.

Kính Mạ chun mặt, lè lưỡi trêu chọc lát sau mới trả lời câu hỏi của Kiều Vân Hy, bộ dáng mơ mộng, tâm hồn thiếu nữ không biết trôi lạc về phương trời nào rồi.

"Tiêu chuẩn của em rất thấp, nam nhân đó chỉ cần ưa nhìn một chút, có thể không làm quan nhưng phải có tiền, không cần quá tài giỏi nhưng không được để người ta khi dễ, nhà ít nhất có hai huynh đệ, em không muốn sau này cưới về mọi việc đều tự tay gánh vác nên chia cho đệ muội một nửa, hơn nữa mẫu thân không được quá khát khe em sẽ có cảm giác như vào cung hầu thái hậu...rất căng thẳng.."

Kiều Vân Hy nghe xong gật đầu:

"Ừm, tiêu chuẩn của em thực rất thấp, " nói đoạn liền quay sang tiểu Như,

"Đang Dự không phải đều đạt mấy tiêu chuẩn đó sao? Hơn nữa còn vượt qua mấy phần, đáng về chính là quá tuần tú đi, tiền bạc huynh ấy không biết tiêu bao giờ mới hết?"

Tiểu Như quay sang Kính Mạ hất mặt, có điều lời nói là đang nói với Kiều Vân Hy:

"Tuần mĩ như vậy tiêu chuẩn cũng không phải thấp!"

Kính Mạ khoe miệng giật giật, mãi lâu sau mới lên tiếng, giọng đầy tức nuối:

"Thật có người như vậy sao?...Có thật sao?"

Kiều Vân Hy ôm bụng cười, Tiểu Như bĩu môi:

"Có hay không cũng không về cửa nhà người, hừ, trêu tức bản cô nương nữa đi." Có trời mới biết Kính Mạ đáng thương lòng dạ đang kêu gào thế nào.

"Tiểu Như, thế này đi, người thích nam nhân thế nào? Ta làm mối cho người xem như bù đắp." Kính Mạ vừa nói tay vừa đưa sang chọc chọc vào eo tiểu Như.

Kiều Vân Hy chống tay lên đùi, cúi gập lưng xuống đặt cằm lên tay chăm chú nhìn một con đom đóm đậu trên tán lá thấp lơ dềnh nói:

"Nam nhân cũng không phải là rất tốt, nữ nhân không nhất thiết có bọn họ mới sống được."

Nàng vừa nói xong tiểu Như liền quay sang nhiệt tình hưởng ứng, có thể là sống cạnh nhau rất lâu cho nên tính cách xem như hiểu rõ tám chín phần, về phương diện này là hoàn toàn trùng khớp.

"Tiểu thư nói rất đúng, em ủng hộ tiểu thư!" Không ngờ vừa nói khỏi miệng Kiều Vân Hy liền quay ngoắt lại, vở vai tiểu Như giọng điệu như người vừa hối cải:

"Ai nha, Tiểu Như, em như vậy là hại chết ta rồi, ta cảm thấy rất có lỗi với Đàng Dụ huynh, dạy muội như vậy sau này ta lấy đâu người đền cho huynh ấy?"

Nàng vừa dứt Kính Mạ đã tiếp lời:

"Ra là vậy, ta xem như lo chuyện bao đồng đi, người ta biết cũng không thể sánh với Đàng huynh đó của người."

Tiểu Như bị hai người tấn công dồn dập lời nào cũng không thể nói đành uất ức tiếp tục quay mặt đi.

Kính Mạ nhìn cô cười vui vẻ, một lát liền quay sang Kiều Vân Hy hỏi nhỏ:

"Phu nhân, phu nhân muốn ở một mình Vương gia nhà chúng em tính thế nào?"

Kiều Vân Hy "Hừ" một tiếng lại nói:

"Hắn thế nào liên quan tới ta? Còn không phải có Sở Tư Thanh?"

Kính Mạ trong đầu nghĩ vẫn vợ không biết nên nói cái gì vừa ngẩng đầu lên liền kinh hãi:

"Vương gia..."

Kiều Vân Hy vẫn đang chăm chú nhìn mũi giày vải đập lên lá cây khô xào xạc, nghe Kính Mạ hô vậy tùy ý nói:

"Em kích động như vậy làm gì, hắn cũng không thể chạy ra đây ăn thịt em được." Vừa nói vừa tiếp tục đập lại nghe tiểu Như hô:

"Vương gia", chiếc võng rõ ràng nhẹ hẫng, bên cạnh hờ ra một khoảng trống, Kiều Vân Hy ngạc nhiên:

"Tiểu Như, em lại bị làm sao?" Vừa nói vừa ngẩng mặt lên rốt cuộc cũng thấy Ngao Trác Lãng điềm nhiên đứng trước mặt, khóe miệng nàng giật giật, nhất thời không biết nói gì, tiểu Như và Kính Mạ rời khỏi rồi nàng mới nặn ra nụ cười, có điều cười rất không đúng chỗ

"Phu quân, chàng tới đây khi nào?"

"Vừa mới tới,"

"Tới...tới làm gì vậy? Giờ này không phải ở chỗ A Thanh sao?"

Ngao Trác Lãng vòng qua nàng ngồi xuống võng, chân hắn quá dài cho nên nhìn rất kì quái, hoàn toàn không có chút đáng yêu nào, chỉ có đáng sợ, là ma mới đáng sợ. Lát sau hắn mới chậm rãi lên tiếng:

"Không phải nàng muốn cùng ta tới nay sao? Ta liền thỏa mãn nàng."

Trên đầu Kiều Vân Hy chảy đầy vạch đen sì. Hắn thực sự đến thỏa mãn nàng?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Canh ba canh đêm thanh tịch, gió mát, trăng thanh, khắp phủ tràn ngập một mùi hương dịu dịu. Thời điểm này theo lý mà nói thì tất cả mọi người đều đã đi ngủ say, có điều thời điểm hôm nay đã xảy ra chút sự cố, gia nô trên dưới phủ trái ngược mắt mờ thao láo, đếm qua đếm lại kết quả vẫn không có tác dụng đành khổ sở tiếp tục bật tai...đếm.

Bật tai?

Kính Mạ dùng chân đạp đạp qua chỗ tiểu Như, thấy cô vẫn nằm im lại tiếp tục đạp, Tiểu Như cuối cùng không chịu nổi nữa mới lên tiếng, giọng nói cực kỳ không tình nguyện:

"Người không ngủ đi còn đạp cái gì? "

Kính Mạ biết được cô vẫn còn thức tâm tình lỏng ra không ít, lại đóng tai nghe, không thấy gì mới yên tâm lòi hai cục bông trong lỗ tai ra quăng sang một bên, người hơi nhích về phía tiểu Như nói nhỏ:

"Cái đó...người thật sự không nghe thấy gì?" Nếu không nghe thấy gì chắc chắn tai có vấn đề, căn phòng này sát như vậy sao có thể không nghe thấy?

Tiểu Như quay mặt phía đối diện, mặt rõ ràng đã đỏ bừng, lát sau mới từ trong chấn âm thanh nho nhỏ phát ra:

"Nghe thấy cái gì chứ?", thật ra là nghe thấy hết, cô chẳng phải đang vì chuyện này cảm thấy vô cùng khổ tâm, tại tốt quá làm gì chứ? Những âm thanh kia tiểu bạch thỏ như cô làm sao chịu được?

Có điều, trời vốn trái thối, người muốn tránh kẻ lại cố tình khơi ra. Tiểu Như vừa nói dứt lời âm thanh nào đó lại truyền tới, người bên ngoài cũng chỉ có thể nghe được vài tiếng đứt đoạn

"Á...chàng nhẹ tay thôi, làm đau ta rồi...xuống phía dưới đi...nhanh một chút, ta đợi thật khổ sở mà...phì phò..." Kiều Vân Hy vừa nói vừa thở gấp.

Sau đó rất nhanh chóng giọng nam nhân cất lên, hiển nhiên là Ngao Trác Lăng:

"Nàng cũng thật mạnh mẽ...Ai nha, da của nàng cũng mỏng quá, thế này đã đau rồi?"

"Chàng...!? Nhanh lên, còn nói nữa ta liền đá chàng ra!..."

"Ồ...nàng xem ta tìm đúng chỗ không? Thế nào? Thoải mái không?"

Cuối cùng nghe Kiều Vân Hy yếu đuối "Ưm" một tiếng tiểu Như cùng Kính Mạ liền ôm ngực chạy ra ngoài. Tổ tiên ơi, tiểu thư cùng vương gia như vậy là muốn giết người? Còn sắp xếp cho cô căn phòng "vị trí thuận lợi" như vậy là có ý gì?

Thời điểm tiểu Như cùng Kính Mạ từ trong phòng chạy ra bên ngoài mọi người đã "tập hợp" đủ, nhìn một chút liền thấy Sở Tư Thanh ngả ngón đứng ở giữa khoanh tay cười. Tiểu Như thấy lạ liền hỏi:

"Mọi người, không ngủ sao?"

"Hơ...hơ...bọn ta đi hóng gió...." một gia nô cười cười, mặt và miệng hoàn toàn không khớp nhau "Có phải không?" Câu sau là nói với mấy người xung quanh, mà bọn họ đứng là kẻ tung bày hứng lập tức gật đầu phụ họa:

"Phải, phải", trả lời xong còn nhiệt tình hỏi thăm:

"Hai người cũng đi hóng mát à?"

Tiểu Như cùng Kính Mạ cũng thuận theo gật đầu như bô củi:

"Phải, phải chúng tôi cũng đi hóng mát...trời nóng quá..." Có điều, người nào đó còn chưa nói hết câu từ sau cánh cửa căn phòng trước mặt âm thanh "thần bí" lại truyền ra. Đầu tiên là giọng nam nhân.

Ngao Trác Lăng miệng hơi cười cười nhìn nàng, ái muội hỏi:

"Phu nhân, hiện tại còn muốn làm tiếp chuyện đêm nay không?"

Kiều Vân Hy nghe hần nói khuôn mặt đầy mồ hôi vốn đã đỏ lại đỏ hơn mấy phần,

"Giường hiện tại cũng sắp rồi...còn muốn tiếp tục? Vận động mạnh như vậy chàng không mệt?", hần là động vật gì lại không biết mệt? Nàng ban nãy chỉ phụ nhắc một chiếc chân giường cũng mệt đứt hơi rồi, không nghĩ vương phủ sai đồ kém chất lượng như vậy, bất quá họ cũng chưa làm gì, vừa leo lên đã sắp rồi...

Ngao Trác Lăng cảm thấy nữ nhân trước mặt lúc này thập phần quyến rũ, mặt hồng một chút mới nhìn ra là nữ nhi, căn bản ngoại trừ ở trước mặt Sở Tư Thanh nàng đều rất dữ dội. Hần bị nàng kích thích không kìm nổi ý muốn tiếp tục trêu chọc:

"Ta không mệt, hiện tại có thể cùng nàng tới sáng...hơn nữa giường sắp không sao, chúng ta cứ cứ nhiên ở dưới đất..." Vừa nói vừa để ý sắc mặt của nàng, sau cùng khi đã tới gần sát, tay đặt lên eo nàng, hơi thở lớn vồn trên cổ, chậm rãi nói tiếp:

"Ta cho nàng ở trên, như vậy cũng không thấy lạnh."

Kiều Vân Hy cảm thấy nam nhân trước mặt không còn thuốc chữa liền đẩy cửa đi ra ngoài, kết quả bị một đám người trước sân dọa cho suýt ngã.

"Phu nhân..."

"Ha ha, mọi người chưa ngủ hả?...Ta cũng chưa ngủ...nóng quá...muốn hóng gió không?"

Người phía dưới há hốc mồm, nửa ngày chưa nói được câu gì, người bên trong từ lúc nào đã ở bên cạnh, hai tay để phía sau thân nhiên nói:

"Nàng muốn hóng gió sao không nói với ta? Đi thôi, chúng ta cùng đi hóng gió."

Kiều Vân Hy quả thực khóc không ra nước mắt, tên vương gia thối này rốt cuộc còn muốn làm gì? Nàng bây giờ ở cạnh hần không phải quá nguy hiểm

sao?

Trong lòng thầm suy nghĩ biện pháp trốn thoát, nghĩ nửa ngày đành bày ra ánh mắt đáng thương nhìn Sở Tư Thanh cầu cứu mà Sở Tư Thanh thời điểm nhìn thấy ánh mắt nàng tâm trí hơi mơ hồ, một câu nói nào đó từ trong đầu vọng lại:

"Ta tên Chu Di Cầm...chàng nhớ cho kĩ...Còn nữa...Đây là lần đầu tiên của ta...chàng cũng nhớ lấy."

Nghĩ tới một đoạn kí ức này không hiểu sao y cảm thấy ngực rất khó chịu, trải qua cùng bao nữ nhân xinh đẹp tuyệt sắc vì sao lần này lại có cảm giác như vậy? Phải chăng là do đây là lần duy nhất trong lúc không tỉnh táo? Dung mạo nữ tử kia mờ ảo không rõ, chỉ có bót hoa đào ở hõm vai của nàng là rõ mồn một.

Kiều Vân Hy thấy y đơ ra nhìn mình liền cảm thấy lạ, tiểu tam này đang đau lòng? Như vậy nàng liền cảm thấy thật có lỗi. Nghĩ tới đây bất ngờ kéo tay áo Ngao Trác Lăng nhỏ giọng:

"Cái đó...A Thanh của chàng nhất định rất đau lòng."

Ngao Trác Lăng coi như không để ý vẫn tiếp tục đi. Nói là đi dạo chẳng thà nói là bị xích cổ xách đi. Nàng cũng vì lý do này cảm thấy vô cùng uất ức.

Đi một hồi nàng mới nhận ra cái gì không phải, chẳng phải nói đi dạo sao? Chạy tới phòng ngủ của hấn làm gì?

Ngao Trác Lăng đẩy cửa ra, Kiều Vân Hy đã bị hấn mạnh mẽ ép vào tường, vùng thế nào cũng không thoát được, chiêu thức của nàng hấn đều tránh dễ dàng.

"Chàng làm cái gì vậy?"

Ngao Trác Lăng nắm chặt cổ tay nàng ép vào tường, thân nhiên nói:

"Giường ở chỗ ta chất lượng nhất định tốt, nàng đêm nay cứ yên tâm."

Kiều Vân Hy giật mình, lời nào cũng chưa nói liền bị bờ môi hấn phủ lên, toàn bộ quá trình đều rất thành thực. Nàng bất quá vô lực đành im lặng.

"Ừm...Cái đó...không phải người đoạn tụ sao?"

Ngao Trác Lăng hơi ngừng lại, khóe miệng nhếch lên:

"Nàng cảm thấy ta hiện tại giống như đoạn tụ sao?", vừa nói lại cố tình cắn nhẹ vào môi nàng.

Kiều Vân Hy không để ý, trong lòng âm thầm kiểm điểm:

"Hiện tại...không giống."

"Chính là như vậy."

Nàng không hiểu lắm, đợi hấn lui lỏng phòng bị liền thoát ra, có điều chạy chưa tới cửa đã bị giữ lại, Ngao Trác Lăng âm trầm:

"Nàng đi đâu?"

Nàng khó khăn lắm mới thoát được lại bị hấn dễ dàng bắt được tránh không khỏi uất ức:

"Đi tìm Sở Tư Thanh, có được không?"

Ngao Trác Lăng cau mày:

"Tìm hấn làm gì?"

"Còn không phải tới đối chấp sao?"

Ngao Trác Lăng chăm chú nhìn khuôn mặt nàng, tâm tư lại không phòng bị mà lay động, bộ dạng uất ức thì ra đáng yêu như thế.

"Chuyện này, thật ra không cần hấn đối chấp, từ đầu tới cuối đều là ý kiến của nàng", Hấn nói xong thân nhiên lấy trong người ra một tờ giấy gấp tư đưa đến trước mặt nàng. Kiều Vân Hy ngây ngơ:

"Cái gì đây?"

"Nhìn quen mắt không?"

Gật gật. Mặc dù không biết là cái gì nhưng quả thực nàng cảm thấy rất quen thuộc. Bất quá thứ kia giống như đã từng là của mình.

Lại nghe người trước mặt nói tiếp, tay thuận tiện đặt tờ giấy vào tay nàng

"Mở ra đọc đi sẽ biết."

Kiều Vân Hy theo lời hần mở ra, đọc tới dòng cuối cùng khóe miệng giật giật

"Cái này...chàng từ đâu mà có?"

Ngao Trác Lãng thân nhiên ngồi xuống bàn, thông thả nhấp một ngụm trà nhỏ mới trả lời:

"Ta lấy từ miếu thờ Ân Hồ tướng quân."

Kiều Vân Hy trong đầu thầm nghĩ ngợi, hôm đó có gặp qua hần, không lẽ là từ miếu thờ chạy tới chỗ nàng? Tờ giấy kia cũng từ đó mà lấy đi? Không ngờ nguyện vọng của nàng còn chưa tới tay thần linh đã bị hần đoạt mất.

"Thế nào? Hiện tại nàng còn gì muốn nói? Ta vì ý nàng thời gian qua diễn tuồng cũng đủ rồi, không muốn bù đắp sao?" Tới tận hôn cũng chưa trải qua còn không phải nên bù đắp?

Kiều Vân Hy nghe hần nói vậy thoáng run, lùi về sau hai bước lại chạm tới tường, thời khắc này nàng đành nặn ra nụ cười gượng gạo đối diện với hần:

"Phu quân, hôm nay mệt rồi, không phải nên chờ hôm khác. Ha ha. Ta buồn ngủ quá...", chiếc giường trong phòng nàng quả thật không phải loại nhỏ mà, nàng với hần mất một hồi mới tìm thấy nguyên nhân, cuối cùng nguyên nhân này lại không biết ai gây ra.

Nàng vừa nói hết câu Ngao Trác Lãng đã sát trước mặt, trên miệng nở nụ cười tà mị, nhẹ giọng nói:

"Nàng đang run sao?"

Kiều Vân Hy hận không thể cắn nát mặt tên đáng ghét này, hần không thể giả vờ coi như không biết sao?

Đêm hôm đó ngoại trừ vài khoảnh khắc cầu huyết nàng ngược lại thấy ông trời với mình có chút ưu đãi. Lý do là vì giữa lúc không khí ái muội tràn ngập khắp nơi bên ngoài bỗng truyền tới tiếng gọi cửa. Nghe giọng rõ ràng gia nô này đang run lấy bầy, không phải việc bất khả kháng nhất định không ngu ngốc đi làm phiền vương gia cùng phu nhân lúc này.

"Vương gia....Phu Nhân...Nhị Vương gia tới."

Ngao Trác Lãng vừa nghe xong lập tức cau mày. Trời còn chưa sáng đã tới? Tới cũng thật đúng lúc.

"Ta biết rồi", hần từ bên trong nói vọng ra, chân theo đó cũng từ từ bước ra cửa. Kiều Vân Hy vuốt ngực thở phào. Xem như Nhị vương gia gì đó cứu nàng một mạng.

Lúc Nàng tới chính đường Ngao Trác Lãng cùng Dẫn Khang đang chuẩn bị bước ra ngoài, nàng thuận thể liền nhún người chào hỏi. Dẫn Khang nhìn nàng cười nhẹ lại quay sang Ngao Trác Lãng:

"Chi bằng để Đệ muội giúp một tay, may ra sẽ nhanh hơn một chút."

Ngao Trác Lãng nghe y nói liền từ chối:

"Nàng vừa này hơi quá sức, cơ thể không khỏe lắm, gia nhân đi là được rồi, Tứ đệ cũng không có nhiều nơi để đi."

Dẫn Khang cũng không khó dễ, chỉ là ánh mắt kì lạ liếc nàng một cái liền rời đi.

Kiều Vân Hy đứng một bên không nói gì, đúng hơn là bị cái câu "hơi quá sức" chặn họng, tới khi hai người kia đi rồi mới giật mình tỉnh táo lại. Không đi thì không đi, nàng cũng đâu muốn đi. Nói thì nói vậy xong thực ra vẫn tò mò muốn chạy theo.

Như lời gia nhân nói lại, sở dĩ Nhị vương gia sớm như vậy đã chạy tới chính là đi tìm Tứ vương gia. Tứ Thiết, vị vương gia này mà nói không được thông minh lắm, nói thẳng ra chính là một chữ ngốc, không biết vì sao mất tích, có điều không thể làm lớn nên Dẫn Khang mới phải đích thân dẫn người đi tìm. Hiện tại không biết tìm được những đâu rồi.

Kiều Vân Hy nghe xong cảm thấy người nhiều như vậy cũng không tới nỗi không tìm được một tên ngốc, như vậy nàng cũng không cần lo lắng quá, an tâm về đi ngủ.

Y phục trên người quá rườm rà, cần bản mặc để tiếp đón Nhị vương gia cho nên lúc này muốn ngủ thoải mái nhất định phải cởi ra.

Thời điểm nàng kéo cánh tử, bên trong có một bóng người đổ sập vào người nàng. Kiều Vân Hy bị dọa suýt ngất, may mắn không ngất, mà bản thân nàng trước nay cũng không có thói quen gặp việc gì là la lên cho nên bên ngoài hiển nhiên không biết gì.

Kiều Vân Hy xoay sở một hồi mới lật được người phía trên lên. Khuôn mặt này? Tuần tú, ngũ quan rất được, có điều hơi có nét trẻ con, nàng nhìn càng nhìn thấy y có chút giống Ngao Trác Lãng, có điều giống Khanh Nhạ nhiều hơn một chút. Người này...chẳng lẽ là Tứ vương gia? Sao lại chạy tới đây?

Còn là ở trong tủ áo nhà nàng?

Kiều Vân Hy vốn định tách ra gọi người tới giúp Tứ vương gia lại nhất thiết ôm nàng không buông, còn gọi nàng mấy tiếng "mẫu hậu". Khóe miệng nàng gật gật, từ khi nào lại có hài nhi lớn thế này? Có điều sau đó cũng không tách ra nữa, ngoan ngoãn ngồi yên canh cho y ngủ. Chẳng qua là canh được vài phút nàng cũng ngủ luôn.

Kiều Vân Hy tỉnh dậy đã vào quá buổi chiều, người bên cạnh hiển nhiên không còn ở đây mà nàng hiện tại mới phát hiện bản thân lên giường lúc nào. Nghĩ qua nghĩ lại vẫn là không nghĩ ra liền quyết định không nghĩ nữa.

Tiểu Như đang tưới cây thấy Kiêu Vân Hy một bộ ngái ngủ bước ra liền đặt bình nước xuống nhanh chân chạy tới.

Kiều Vân Hy che miệng ngáp một cái, đáng về lười nhác hỏi tiểu Như:

"Đã là lúc nào rồi?"

"Đầu buổi chiều rồi ạ. Phải rồi tiểu thư, vương gia dặn nô tỳ khi nào tiểu thư tỉnh dậy liền tới chính đường, Kiêu thái phó cũng đang ở đó, còn có tỳ phu của tiểu thư Trang công tử."

Kiều Vân Hy nghe liền sáng mắt:

"Tỷ tỷ có tới không?"

Tiểu Như ái ngại lắc đầu:

"Đại tiểu thư không tới."

Nàng nghe xong tâm trạng có hơi giảm sút xong chỉ "Ừ" nhẹ một tiếng sau đó liền đi tới chính đường, tiểu Như cũng đi theo.

Chính đường nằm cách phòng của nàng không xa lắm, đi ngang qua một sân rộng bày cây cảnh, lại qua một đường phụ phía nam liền tới chính đường.

Kiều Vân Hy vừa bước vào trong một bóng người đã chạy về phía nàng, theo lý mà nói tình huống này sách ghi chép lại đều là một hài tử trắng trẻo bụ bẫm không ngờ rơi vào trường hợp của nàng lại biến thành một nam tử tuấn mỹ, mặt ngây thơ hiển nhiên là Tứ Thiết.

"Tẩu tẩu, tẩu tới rồi, ta rất nhớ tẩu."

"Tẩu tẩu?", Kiêu Vân Hy ngáy ra nhìn tiểu nam tử.

Tứ Thiết nhìn biểu hiện của nàng liền lo lắng hỏi:

"Tẩu không thích sao? Tam ca bảo ta gọi như vậy, ta cũng không muốn...xin lỗi."

Nàng nghe xong hơi ngược lên nhìn Ngao Trác Lãng, lại nhanh chóng nhìn tới tiểu nam tử, mỉm cười vỗ vai y:

"Ta cũng không thích, sau này người gọi là tỷ tỷ là được."

Tứ Thiết liền vui vẻ chấp thuận.

Một màn này lọt vào mắt tất cả mọi người trong chính đường, Dẫn Khang lên tiếng đầu tiên:

"Tứ đệ xem ra rất thích đệ muội, thời gian tới đệ tứ đệ ở đây, tam đệ thấy thế nào?"

Ngao Trác Lãng không phản đối.

"Xem ra muội muội rất được lòng bên mọi người, Tứ vương gia vốn khó gần lại tình nguyện chơi chung với muội đúng là hiếm thấy." Trang Công Nghi bất ngờ lên tiếng, Kiêu Vân Hy đành cười cười đáp lại:

"Muội rất có sức hút đúng không?" Câu nói này nói xong mới biết là không phù hợp cho lắm, cũng may Dẫn Khang không cho rằng nàng vô lễ mà Ngao Trác Lãng bắt quả nàng cũng không để ý, hần như vậy chắc cũng không có ý kiến gì, Tứ Thiết khò bàn, y vẫn yên lặng ăn bánh.

"Phải rồi, tiểu Như nói phụ thân ta có tới, hiện tại sao không thấy?" Câu này là hỏi Ngao Trác Lãng.

"Phụ thân vừa mới rời khỏi, hình như có chuyện gì đó, người nói mấy hôm nữa sẽ tới thăm nàng."

Kiều Vân Hy ngáy người ra, cha đã về rồi? Vì sao không gọi nàng dậy, lâu rồi không gặp nàng quả thực rất nhớ.

Lần này vì chuyện Tứ vương gia mới kéo được mọi người tới đây đáng tiếc là hai người nàng muốn gặp nhất lại không gặp được, có điều phụ thân bắt quả chính là có việc đột xuất, nói tới tỷ tỷ hình như mang thai rồi tỷ phu mới không cho đi. Hèn gì mặt huynh ấy hớn hờ, thì ra sắp được người ta gọi một tiếng "Phụ thân", cảm giác thế nào nhỉ? Có phải sẽ giống như khi Tứ Thiết gọi nàng là mẫu thân? Lại nghĩ hình như không phải.

Kiều Vân Hy trong đầu nhảm tính, lần gần đây nhất là hôn lễ nàng, cách mấy tháng chưa có biểu hiện gì giờ đã mang thai rồi, tỷ tỷ cùng tỷ phu cũng coi là năng xuất đi.

Ngày hôm sau toàn bộ đã rời khỏi, sáng sớm nàng dẫn tiểu nam tử đi chơi, Ngao Trác Lãng đến thư phòng đọc sách, vừa vặn gặp Sở Tư Thanh đi tới vừa nhìn thấy hân liên gian xảo cười:

"Vương gia, tối nọ có tốt không? Giường đó ta đặc biệt giúp ngài sửa lại, thế nào? Có vừa ý không?"

Ngao Trác Lãng đen mặt, hân còn không biết kẻ nào? Xong vẫn thân nhiên trả lời:

"Ừ, không tệ"

"Cái gì không tệ?"

"Cùng nàng ở bên dưới cũng không tệ, so với trên giường thú vị hơn một chút."

Sở Tư Thanh ngây người, còn có thể loại như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Theo như một câu chuyện từ thời rất xa, Thành Thanh Vương vốn không phải kinh đô của Đại Trường quốc mà trước đây vốn có cái tên là Vọng Tâm quốc kinh đô là Đế Hoa nằm cách Thành Thanh Vương ngày nay một trăm vạn dặm, xa xôi hẻo lánh nhưng hỏi thăm đích thực tồn tại một Đế Hoa như vậy, hơn nữa còn rất phát triển, kì lạ hoàn toàn không phù hợp với địa hình.

Khi xưa vương triều thuộc về Vọng gia, từ khi ra đời chưa từng đổi chủ, kinh đô Đế Hoa cũng chưa đổi một lần. Nghe tới đây người đời đều không khỏi kinh sợ Vọng gia đó là kì tài thế nào mới bảo vệ được cơ nghiệp như vậy? Đáng tiếc là không có bất kỳ tài liệu nào ghi chép về vương thất thời Vọng Tâm quốc, người đời lại bởi lẽ đó chỉ biết âm thầm kính nể. Có nhiều người còn lém lút đem ra so sánh với đế vương hiện tại, lại thấy đế vương cũng không hẳn đã thua kém quá nhiều.

Vẫn là tiếp tục câu chuyện, Vọng Tâm quốc năm ấy đế vương của bọn họ chính là một nữ nhân, tuy nhiên tài mạo đều không hề thua kém tiền bối. Có điều nàng sau này cảm thấy Vọng gia nắm triều chính quá lâu rồi, dân chúng đối với sự sắp đặt cũng đã nhàm chán cho nên quyết định rời ngôi cho một vị tướng quân tên Đại Mạc Thương, lại vì tránh sự vào ra liên kết hôn với y sau đó mới chuyển vị. Kì lạ là trên dưới đều không phản đối. Như vậy cũng có thể coi vị Đại Mạc Thương kia quả thực là người tài đức. Cái này cũng chỉ là suy đoán.

Sau khi vị nữ vương đó mang thai liền sinh ra một hoàng tử trên mình mang đầy khí chất Vọng gia, có điều y bị ngốc. Phần về sau càng thiếu chứng thực. Đó là vị nữ vương đó đã làm trái quy luật đem giang sơn trao cho người ngoài khiến tiền nhân trên trời không tán thành, cho nên chỉ cần mang dòng máu Vọng gia không làm vương nhất định thiên triều đại loạn, bất quá vị hoàng tử kia mới bị ngốc, cũng là do hoàng hậu đã hết cách.

Sau này dòng máu ấy không thể cắt đứt cho nên chỉ cần là người được chọn đều không thông minh. Đó là một câu Dự thuật. Nói như vậy Tứ vương gia Tứ Thiết đời này chính là người được chọn.

Câu chuyện như vậy sử sách cũng không ghi chép rõ ràng, hình thức lưu truyền phổ biến chính là truyền miệng cho nên tính chân thực không biết được bao nhiêu phần trăm nhưng nó cũng chính là lý do duy nhất giải thích được sự việc mỗi triều đại đều có một vị khiếm khuyết.

Kiều Vân Hy nghe được câu chuyện này liền đem đặt lên người Tứ Thiết rồi dùng góc độ bản thân để suy xét. Chính là Tứ vương gia này chính là đại nhân tài, cũng bởi vì là đại nhân tài cho nên đột nhiên biến thành kẻ ngốc?

Nàng nghĩ tới đó đột nhiên cảm thấy y rất đáng thương mà lời Dự thuật cũng thật là đáng sợ, lâu như vậy vẫn không suy giảm một chút, nghĩ thế lại giờ tay vậy vậy Tứ Thiết đang chơi đàng xa gọi:

"Tiểu Tứ, người qua đây."

Tứ Thiết đang chơi thấy nàng gọi liền ngược mắt lên nhìn rồi nhanh chân chạy tới. Loáng một cái thân hình cao lớn đã đứng trước mặt nàng, bộ dạng trẻ con hoàn toàn không ăn khớp nhe răng cười với nàng:

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ gọi đệ về ăn cơm sao?"

Kiều Vân Hy có chút đau lòng, mặc dù chuyện kia chưa chắc là thật nhưng vẫn cảm thấy Tứ Thiết này nếu không bị ngốc chắc chắn cũng là một bậc anh tài. Có điều y thực sự ngốc.

"Tên ten! Của đệ nè!" Nàng đột nhiên cười toe giờ hai quả đào ra trước mặt y.

Tứ Thiết vô cùng ngạc nhiên, ngó qua ngó lại không phát hiện ra cái gì bất thường cuối cùng trung bộ mặt dễ thương ra hỏi nàng:

"Tỷ tỷ lấy đâu ra thế?"

Kiều Vân Hy làm bộ siêu phàm, lại kì kì bí bí:

"Tỷ tỷ hóa phép ra đó, sao nào có siêu không?"

Tiểu tử này lập tức gật đầu tán thưởng:

"Oa oa đúng là rất siêu!"

Nàng nghe xong ôm bụng cười ha ha, đột nhiên cảm thấy mình cũng sắp biến thành kẻ ngốc.

Mùa Đông bình thường thời điểm nào Thanh Vương cũng rất lạnh, mặc dù không có tuyết rơi nhưng khiến người ta rất không muốn ra khỏi nhà, không hiểu vì sao hai năm trở lại đây cũng không lạnh lắm. Năm trước Kiều Vân Hy còn dặn Kiều phụ thân đặt cho một chiếc áo bông lớn, Kiều Tổ Nhan vẫn tự tay đan khăn tặng cho nàng, năm nay bất quá áo bông không cần đến, miễn cưỡng khoác một bộ lông cáo mỏng, mà cũng vì Kiều Tổ Nhan đang mang thai nên quần chiếc khăn voan mỏng liền cảm thấy rất tốt.

Thời điểm nàng cùng Tứ Thiết đi vào trong phòng Ngao Trác Lăng đang ngồi uống trà, một làn hơi nhẹ phả ra từ trong cốc cho người ta cảm giác muốn uống.

Nàng dẫn Tứ Thiết tới, un hai vai cho nó ngồi xuống ghế sau đó liền chạy tới chỗ bàn trà, tự mình rót một cốc, uống xong liền thoải mái ngồi xuống, tới khi ngẩng lên mới thấy Ngao Trác Lăng hơi cau mày:

"Ăn mặc như vậy không lạnh sao?"

Nàng nghe vậy bĩu môi nói:

"Ta không giống A Thanh của chàng, thân thể ta rất tốt."

"Tam ca bọn đệ thực sự chơi rất vui nha, huynh có muốn chơi chung không? Hôm sau đệ sẽ xin tỷ tỷ dẫn huynh cùng đi." Tiểu Tử đột nhiên lên tiếng, vừa nói ánh mắt sáng ngời nhìn Ngao Trác Lăng.

Kiều Vân Hy vừa nghe tiểu tử này nói thế liền hừ một tiếng, lại quay qua nó nói:

"Muốn đi, ta cũng không cho đi, tiểu Tử, ta chỉ muốn chơi với đệ."

Tứ Thiết nghe xong tâm trạng cực kỳ vui vẻ nhìn nàng, có điều lúc chuyển sang nhìn Ngao Trác Lăng đã biến thành một bộ áy náy rất đáng yêu:

"Tam ca, như vậy huynh đành chơi một mình vậy, tỷ tỷ chỉ muốn chơi với đệ."

Ngao Trác Lăng khuôn mặt biến dạng, dở khóc dở cười. Đây là cái lý lẽ gì? Thân tử của hắn ở trước mặt hắn nói chỉ muốn chơi cùng đệ đệ hắn. Nhất thời cảm thấy bất lực.

Trà uống vào người cũng đã ngấm hết, nàng thò tay rót một cốc khác, uống xong liền đứng dậy khoát tay với tiểu Tử, vừa nói vừa đi ra cửa:

"Tiểu Tử, chúng ta đi thôi, mất công A Thanh của ca ca đệ tới chúng ta sẽ quấy rầy họ."

Tiểu Tử nghe không biết A Thanh là ai, cũng không muốn biết, Kiều Vân Hy vừa gọi liền cong chân chạy theo

"Tỷ tỷ, chờ đệ với". Nàng liền đi chậm lại, rất nhanh sau đó tiểu Tử đã chạy tới. Công nhận chân dài rất có lợi a.

Kiều phụ từ khi Kiều Vân Hy gả đi im ắng không ít, căn bản Kiều Thái phó phần lớn thời gian đều ở trong cung, cả phủ rộng lớn cũng chỉ có gia nô. Hai tỷ muội Kiều vì việc này rất không an tâm. Kiều Vân Hy tuy rằng cùng ở trong thành nhưng cũng không thể lúc nào cũng ghé qua mà Kiều Tổ Nhan lại khó có điều kiện hơn, Trang gia nằm ở thành khác, đi lại vì thế có chút bất tiện.

Sáng sớm, Kiều Vân Hy vốn định ngủ thêm một chút chợt nhớ ra hôm qua có hứa với Tiểu Tử sẽ dẫn nó ra phố chơi, nghĩ nghĩ lại thấy có vài thứ cần chuẩn bị liền bật dậy sửa soạn, chưa đầy nửa tiếng đã thấy một khuôn mặt thiếu niên trắng trẻo thò vào, vừa thấy nàng liền cười:

"Tỷ tỷ chúng ta xuống phố chưa?"

Kiều Vân Hy đặt đồ trên tay xuống vẫy nó vào trong phòng

"Tiểu Tử dậy sớm vậy sao? Ta đang định một lát sẽ đi gọi đệ."

Tiểu Tử nghịch nghịch chiếc chén gốm trên bàn không giấu điểm:

"Đệ không ngủ được." Vừa nói xong liền thấy tiểu Như đi vào, nhìn thấy Tử Thiết liền cúi đầu chào một tiếng "Tứ vương gia" xong xuôi mới nói tiếp:

"Tiểu Thư, xe ngựa chuẩn bị xong rồi."

Kiều Vân Hy "Ừm" một tiếng sau đó Tử Thiết giúp nàng mang một chút đồ ra ngoài. Vừa tới nơi đã thấy Ngao Trác Lăng đứng ở đó. Nàng vừa đi tới liền thuận tay đoạt lấy túi đồ mang đề lên xe. Kiều Vân Hy cảm thấy túi đồ ấy cũng không lớn bản thân có thể mang được, xong nếu hắn muốn giúp cũng không từ chối.

"Tam ca, có đi cùng không?" Tiểu Tử vừa hỏi vừa trèo lên xe, thuận tiện chui tọt vào bên trong.

Ngao Trác Lăng còn chưa nói câu gì nàng đã giúp hắn trả lời:

"Tam ca của đệ rất bận, không thể đi cùng được."

Vừa nói xong Ngao Trác Lăng lại thản nhiên nói:

"Hôm nay không có việc gì, ta có thể đi cùng". Sau đó người đánh xe ngựa được cho nghỉ, hắn trực tiếp đưa bọn họ đi. Chính bởi vì ba bốn người đi không đủ chỗ cho nên tiểu Như đành lùi thui ở nhà. Có điều như vậy cũng không phải quá buồn, căn bản hôm nay vị sư huynh nào đó của Kính Mạ tới thăm, cô ở nhà liền giúp cô ấy một chút, thuận tiện ngắm nghía người này mặt ngang mũi dọc thế nào. Ai nha, nữ nhân có sở thích này cũng không gọi là biến thái.

Tiểu Tử bên trong xe ngồi không yên, một lát lại thò đầu ra ngắm nghía, lại hỏi nàng chuyện trên trời dưới đất. Kiều Vân Hy cảm thấy tỷ phu của nàng nói Tứ vương gia này khó gần có chút không đúng sự thật. Hay chăng chính là nàng thật sự sức hút quá lớn đi. Nghĩ tới đây hình như bản tính tự luyến tăng thêm một chút rồi.

Phố chợ nhộn nhịp trước mặt cũng là mấy tháng rồi nàng chưa thấy qua, cũng do từ khi thành thân cũng chưa rời khỏi Vương phủ vương gia, vì thế thời điểm này có chút kích động.

Tiểu Tử nhìn thấy nàng nhảy xuống xe liền nhanh chân nhảy xuống theo. Ngao Trác Lăng vốn định đỡ nàng không ngờ bị nàng làm cho hớ, tay không thu lại, phân phó người trông coi xe mới bước theo sau.

Kiều Vân Hy từ trước khi gả cho Ngao Trác Lăng số lần xuống phố đếm trên đầu ngón tay mà Ngao Trác Lăng đối với mấy việc này cũng không hứng thú lắm cho nên từ đầu tới cuối chỉ đi lòng vòng. Chỉ có cửa hiệu nào Tiểu Tử thích sẽ ghé vào xem một chút.

"Nàng không mua gì sao?" Ngao Trác Lăng thấy nàng hoàn toàn không có ý tưởng mua sắm liền hỏi.

Kiều Vân Hy lắc đầu:

"Cái gì cũng không vừa mắt, hơn nữa ta muốn chơi một chút sau đó sẽ về nhà. Lâu rồi không về."

"Kiều phủ?"

"Ừm. Đệ chọn được gì chưa?" Câu sau là nói với Tiểu Tử.

"Không có gì vừa mắt, tỷ tỷ mấy cái này trong cung đệ không thiếu." Tiểu Tử vừa nói vừa bày ra bộ mặt chán nản.

Nàng nghe xong liền cười:

"Chúng ta đúng là rất giống nhau nha, thế nào? Đói chưa?"

Tiểu Tử vừa nghe nàng hỏi liền ôm bụng kêu:

"Tỷ nhắc mới nhớ nha, đệ đói muốn chết rồi". Lần đầu tiên Nàng trong đầu có suy nghĩ Tứ vương gia này rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

Cũng chính bởi ít khi xuống phố bọn họ cũng không biết cửa hiệu nào mới là ngon đành chọn đại một nơi. Hiệu này là Nhĩ Tâm Hương, cái tên nghe văn nữ đi, thức ăn chắc không tới nỗi tệ. Có điều thực tế chứng minh không thể dựa vào tên hay mà thức ăn tốt. Chính bởi vì thức ăn không tốt nên quán "càng vào trong càng vắng". Chủ quán nhìn thấy ba kẻ lơ ngơ tựa như bắt được vàng. Chính sách giảm giá mua hai tặng một khuyến mãi một cú thắng tay ưu đãi. Kết quả Ngao Trác Lăng và Tiểu Tử bị nàng hại cho vô cùng thảm.

Tiểu Tử vừa ra khỏi quán đã ôm bụng, Ngao Trác Lăng cũng không khá hơn là bao. Nàng quả thực trong một ngày này đã đem thân thể vàng ngọc của nhị vị vương gia đây dọa thê thảm, nếu không phải một người là phu quân nàng, một người là kẻ ngốc nàng nhất định bị ngược tới chết. Nghĩ tới đây sống lưng liền lạnh lạnh, lúc lâu sau mới nặn ra nụ cười gượng gạo:

"Chủ quán cũng nhiệt tình quá ha." Nói xong hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Quả nhiên hai người bên cạnh đã quay sang nhìn nàng chăm chăm hệt như muốn đánh đòn nàng. Mà nàng thời điểm này dùng khí chiến đấu quá kém, còn chưa làm gì đã ôm giò chạy.

Tiểu Như nhìn Kính Mạ một lượt bĩu môi:

" Còn nói không? Người chuẩn bị tươm tất như vậy còn nói không phải có ý với người ta?"

Kính Mạ đỏ mặt cổ lên giọng:

" Ta có sao?" Lại nói " người với Đàng Dụ nào đó có dám nói không có tình ý gì?" Hơ hơ đi nói người ta không tự coi bộ dạng mình, mặt vừa mới ăn ớt sao? Còn đỏ hơn nàng.

Vốn là chuẩn bị đón tiếp một người, khi tới không hiểu sao biến thành hai người. Một người hiển nhiên là người trong lòng Kính Mạ, người còn lại tiểu Như vừa nhìn thấy tâm can liền kêu gào, thiếu một chút là lăn ra bất tỉnh. Phật Tổ già trên người. Người này sao có mặt ở đây? Tiểu thư tốt nhất về muộn một chút, qua hôm sau mới về tốt hơn.

Người kia câu đầu tiên lên tiếng chính là:

" Lâu rồi không gặp,...."

Người đó nói tới đây tiểu Như đã không có can đảm nghe tiếp, trong lòng đổi thành dứt khoát muốn tiểu thư trở về. Nàng không về cô thực sự không biết ứng phó thế nào. Bình thường không tiếp có thể đuổi đi, người này bắt quá không tiếp được mà vạn lần cũng không dám đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

" Hơ hơ,... vị công tử này tìm ai vậy?" Tiểu Như tìm đã muốn nhảy ra ngoài, dù gì đã không còn cách nào đánh chối tới cùng, tiểu thư chưa về hấn cũng không tới nỗi đem cô ra hành hạ. Từ đại nhân, vạn lần nhẫn nại, đừng động thủ, vạn lần cũng đừng nên động thủ. Tiểu Như đáng thương vừa nói trong lòng vừa cầu khẩn.

Người trước mặt hiện vẫn chưa có biểu hiện gì.

Kính Mạ dẫn nam nhân kia đi vào được một đoạn lại thấy tiểu Như vẫn đứng ngây ra, chắn ngay trước mặt vị thiếu niên anh tuấn. Nhĩ Tru thấy Kính Mạ nghiêng người cũng dừng lại cùng cô ấy quay về phía cửa:

" Mạ Mạ, có chuyện gì vậy?"

Kính Mạ ưm một tiếng sau đó hỏi:

" Người kia là ai vậy? "

" Không biết." Nhĩ Tru trả lời có chút bức bối, cô gái này lại ngay trước mặt mình để ý nam nhân khác, y hiển nhiên không bằng lòng.

Kính Mạ nghe Nhĩ Tru nói đột nhiên ngẩn người, Nhĩ Tru không biết có lẽ nào quen với nha đầu tiểu Như? Nghĩ tới đây đột nhiên kích động, không lẽ là người tên Đàng Dụ? " Ừm " như vậy quả là quá tuần tú đi.

Một màn ngây ngốc vừa rồi lọt vào mắt Nhĩ Tru, hấn không nói không rằng liền mạnh mẽ nắm cổ tay nàng kéo vào bên trong.

Kính Mạ bị điều khiển bất ngờ đầu kêu mấy tiếng " tong tong " như này hấn là chủ hay nàng là chủ đây?

Đội hai người kia đi khỏi Từ Viễn liền thân nhiên vòng qua tiểu Như đang chắn trước mặt ung dung đi vào, kì lạ đi thẳng một mạch tới trước cửa phòng Kiều Vân Hy. Tiểu Như thất kinh vội vàng chạy theo. Hấn biết rõ như vậy sẽ không phải là suốt thời gian qua đều không rời mắt khỏi tiểu thư? Như vậy sao dễ dàng để nàng bước lên kiệu hoa về nhà khác?

Bởi vì phân phó người dắt ngựa đi rồi, đoạn đường tiếp theo ba người dành đi bộ. Ngao Trác Lăng cùng Tứ Thiết không cần nói, thế nào cũng là nam nhi thể lực rất tốt, chỗ này chỉ có mình Kiều Vân Hy mang thân phận nữ nhân, vì thế đột nhiên muốn tỏ ra là mình chân yếu sức mềm, nhất định ngồi bịch xuống không đi nữa.

Tứ Thiết thấy nàng đột nhiên bị ngã liền lo lắng chạy tới, đỡ lấy nàng

" Tỷ tỷ, tỷ tỷ sao vậy? Bệnh sao? Hu hu... tỷ tỷ đừng bệnh...đừng bệnh giống mẫu hậu..." trong đầu y còn nguyên hình ảnh mẫu hậu ngã xuống, chỉ một câu nói của thái y " hoàng hậu ngã bệnh rồi, bệnh rất nặng " y liền mất đi một người quan trọng.

Nàng vốn chỉ định làm biếng một chút không ngờ khiến cho Tứ Thiết bật khóc, nhất thời gặp tình huống không có chuẩn bị liền bật dậy ôm trùm lấy thân hình thiếu niên cao lớn, rồi rít:

"Tiểu Tứ,... đệ mau nín đi, tỷ tỷ hết mệt rồi, hiện tại có thể cùng đệ đi tiếp. Ta đưa đệ tới nơi khác chơi rất vui...nào nín đi..." vừa nói vừa vỗ vỗ lưng y, bàn tay rõ ràng hơi hoảng loạn.

Tiểu Tứ nghe nàng nói vậy ánh mắt vẫn đầy lo sợ, lấy tay áo quạt nước mắt

"Tỷ nói thật không?"

Nàng vội vàng gật đầu:

"Tất nhiên là thật! "

Đội Tứ Thiết ngơ ngai rồi Ngao Trác Lăng thăm trầm nói:

"Thái hậu qua đòi ngay trước mặt đệ ấy, bản thân đệ ấy có lẽ không chịu được đả kích."

Kiều Vân Hy thấy hần chủ động nhắc đến chuyện này, hơi đoán đo một chút hỏi:

"Như vậy mới bị loại bệnh tình này?"

"Không phải."

Nàng nghe hần nói vậy cảm thấy ngày càng tò mò. Như vậy vì sao? Truyền thuyết kia có thật hay không? Cuối cùng lời tới cổ rồi lại nuốt vào. Vẫn là không nên hỏi tới. Có những chuyện không tường tận mới tốt.

Cánh cửa lớn Kiêu phủ vừa mới khép, người đi ra chưa được mấy bước đã bị Kiêu Vân Hy gọi lại.

Lưu thúc vừa nhìn thấy nàng trong lòng đột nhiên vui vẻ, quay người đi nhanh về phía nàng cười phúc hậu:

"Nhị tiểu thư, tiểu thư về thăm phủ lão rất vui", vì quá kích động mới quên mất sự có mặt của Ngao Trác Lăng và Tứ Thiết cho nên về sau rất khẩn thiết cúi đầu tạ lỗi. Ngao Trác Lăng chỉ "Ừ" một tiếng, không hề làm khó. Lưu Nhị nhìn tới Tứ Thiết, không biết người này là ai nhưng cho cùng vẫn cúi đầu chào.

Tứ Thiết học theo Ngao Trác Lăng đặt hai tay sau lưng "Ừm" một tiếng. Nàng liền ôm bụng cười, lát sau khích lệ khen:

"Quả là rất giống. Tiểu Tứ học rất tốt! ". Tiểu Tứ được khen cũng títt mắt cười.

"Phải rồi, Lưu thúc, thúc đi đâu vậy?" Kiêu Vân Hy bấy giờ mới nhớ ra liền hỏi.

Lưu thúc vừa gõ gọi người ra mở cửa cho nàng vừa nói:

"Nghĩa muội của nhị tiểu thư, Tú Doanh tiểu thư hôm nay tới, hình như thời gian tới sẽ tạm thời ở Kiêu phủ chúng ta, đại nhân phân phó lão đi lo vài việc vặt chuẩn bị tiếp đón."

Nói tới Tú Doanh này nàng không nhớ lắm, ấn tượng mờ nhạt, hình như là một nữ nhi văn nhã, khuê phòng đàn thêu tranh chữ. Mà nàng đối với người như vậy bất giác cảm thấy chán nản.

"Vậy thúc liền đi đi, ta tự mình đi vào."

Lưu Nhị liền cúi đầu chào rồi rời đi.

Lưu Nhị vừa đi khỏi nhà hoàn trong nhà liền ra mở cửa cho nàng. Bỏ qua mấy loại nghi thức chào hỏi rườm rà liền trực tiếp phân phó người làm chuẩn bị phòng nghỉ cho ba người, cũng là tiện thể chạy qua xem Tú Doanh kia một chút.

Tiểu Tứ thấy nàng muốn rời khỏi lập tức muốn bám theo, nàng liền đáp ứng dẫn nó theo cùng. Đi ngấm mỷ nữ vẫn là nên đi cùng một nam nhân.

Ngao Trác Lăng nhìn hai bóng người rời khỏi, khuất rồi mới trở về phòng nghỉ ngơi. Đi bộ nửa ngày, đứng là có hơi mệt.

Lại nói tới bối cảnh Tam Lăng vương phủ. Kính Mạ cùng Nhị Tru đưa nhau đi chơi, tiểu Như đau đớn tìm đập chân run hâu hạ Từ Viễn đại nhân. Nói đại nhân cũng thôi đi, hần còn khó hâu hạ hơn hoàng đế. Không phải chèn ép cô mà là không chèn ép gì, chỉ là nhìn chăm chăm không rời mắt.

Tiểu Như lần thứ n kêu gào tên Phật Tổ, kết quả Phật Tổ che miệng cười thầm: tiểu Như đáng thương, con run tới ảo tưởng rồi, Từ Viễn nhà ta đâu có nhìn con...là con tự mình đa tình thôi.

Sự thực đúng là thế, Từ Viễn từ đầu tới cuối đều không nhìn tiểu Như, hần là đang suy nghĩ chuyện khác, quá chăm chú tới nỗi không để ý tiểu Như bất động trước mặt.

Lát sau Tiểu Như đã sắp khô sở muốn xỉu đột nhiên Từ Viễn lên tiếng:

"Người đứng đó làm gì? Văn Hy về chưa?"

"Dạ...chưa."

Im lặng tiếp tục tuần hoàn.

Tú Doanh đang sửa soạn, có người gõ cửa, cài nốt cây trâm lên đầu, thanh nhả đứng dậy.

Cửa vừa mở Từ Thiết liền thò đầu vào. Tú Doanh giật mình lùi lại mấy bước, tới khi nhìn rõ khuôn mặt Kiều Văn Hy tâm tình mới hơi ổn định, chỉnh lại tư thế liền cúi đầu chào nàng một tiếng "Tỷ tỷ". Nàng gật đầu sau đó nâng chân bước vào bên trong.

"Thế nào, muội có thoải mái không?" Nàng ra dáng chủ nhà nhiệt tình đón khách.

Tú Doanh còn chưa kịp nói gì Từ Thiết đã chen vào

"Thế nào, ở có tốt không? " lời này là rõ ràng học theo Kiều Văn Hy.

Nàng nghe tiểu tử này nói vậy hơi nhú mày nhắc nhở:

"Tiểu Tử không được quậy."

Tiểu Tử chu môi một cái liền ngoan ngoãn đứng đó.

Một màn này vào mắt Tú Doanh liền biết người này bị ngốc.

"Cảm ơn tỷ, muội ở rất tốt, thời gian tới sợ rằng sẽ làm phiền Kiều phủ."

Tú Doanh này ăn nói nhẹ nhàng như vậy nàng liền nhẹ nhàng đối xử, gật đầu một cái

"Muội thoải mái là được, sau này cứ xem như nhà mình, tự do một chút sẽ dễ chịu."

Từ Thiết ngồi một bên nghe hai nữ nhân nói chuyện bản thân lại không được xen vào cảm thấy vô cùng nhàm chán, động tay động chân một chút, lém lút chạy ra khỏi phòng. Kiều Văn Hy khi để ý tới chỗ bên cạnh đã chống không, bất quá nàng chính là bẩm sinh đã không có khả năng giữ trẻ.

Ngao Trác Lăng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bên hồ nước có người liền tiến lại. Tiểu Tử từ đầu đến cuối mãi nghịch nước, mãi lâu sau mới phát hiện bên cạnh có người, cũng không vội vã, hai tay giơ ra trước mặt vẫy vẫy hết những giọt nước dính trên da, không hết liền quẹt vào áo.

Ngao Trác Lăng hơi nhú mày:

"Một mình chạy ra đây không sợ ngã sao? "

Từ Thiết chu miệng, hai tay tiếp tục phui vào nhau, chạy vòng qua người Ngao Trác Lăng, được một đoạn quay lại làm mặt xấu trên người hắn:

"Huynh mới sợ ngã, đệ lớn rồi, đệ không sợ...lêu".

Ngao Trác Lăng biểu tình kì quái, tứ đệ này của hắn càng ngày càng khó bảo rồi, mà nguyên nhân chính là do phu nhân hắn nuông chiều quá. Nhất thời không có lời nào để nói.

Hôm nay không phải dịp gì đặc biệt nàng trở về hiển nhiên không gặp được Kiều phủ thân tâm tình có chút không tốt, nhưng cũng rất nhanh chóng liền lấy lại, thời điểm cao hứng còn muốn đích thân làm bữa. Dù gì hôm nay hai người Ngao Trác Lăng cùng Từ Thiết cũng là do nàng hại. Cho nên đền bù là rất cần thiết.

Tú Doanh thấy nàng muốn làm bếp liền đi theo xuống thuận tiện giúp nàng bày biện thức ăn. Cái này là đợi khi món ăn hoàn thành.

Kiều Văn Hy trước nay rất ít khi vào bếp nhưng nấu ăn rất khá hoàn toàn do di truyền từ mẫu thân Liễu Tư Lam của nàng.

Tú Doanh ở một bên nhìn nàng đảo lộn động tác phức tạp cảm thấy rất bội phục, đứng xem lát đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức không kìm nổi dè dặt hỏi:

"Tỷ tỷ, nhìn hấp dẫn như vậy...tỷ có thể chỉ muội với không?"

Nàng tròn mắt ra nhìn, lát lâu sau mới ý thức được Tú Doanh đang nói với mình có chút khó tin, ngừng tay một chút quay qua hỏi lại Tú Doanh:

"Muội đang nói ta sao?"

Tú Doanh nhẹ nhàng gạt đầu, đáng vẻ mang theo chút chờ mong.

Nàng nhất không tự nhiên gỡ tóc. Biết nói gì bây giờ? Tình huống này là mới gặp lần đầu. Trước đây nàng cũng có nấu ăn nhưng vì người trong phủ đều đã từng ăn qua thức ăn Kiều Tổ Nhan làm cho nên đối với thức ăn của nàng rất thiếu nhiệt tình, có điều nàng không thích nấu ăn cũng liền không để ý, sau này cũng rất ít khi làm thức ăn.

"Tú Doanh muội, ta nói này, thực ra mùi vị này ta làm không đúng, muội thực muốn học nên đi tìm Nhan tỷ, tỷ ấy nhất định chỉ bảo cho muội" Nàng nói xong bỗng dung nghĩ tới tỷ phu của mình liền bỏ sung thêm

"Có điều tỷ tỷ gần đây được bảo hộ rất tốt, muội muốn tới gần đành qua ái của tỷ phu ta trước." À ừm, nói hơi quá rồi nhưng có thể giúp nha đầu này chuẩn bị tâm lý một chút.

Tú Doanh giúp nàng bày biện món ăn ra đĩa, nghe chỉ bảo liền vâng nhẹ "muội hiểu rồi."

Vì Kiều thái phó không có nhà cho nên bàn ăn tính cả Tú Doanh có bốn người.

Tiểu Tứ hau háu nhìn mấy món ăn trên bàn cảm thấy rất mới lạ, trong cung cũng chưa từng thấy qua, lại không biết học từ đâu mang đĩa lên chọc chọc. Nàng khó hiểu nhìn nó, không biết sao cũng đem đĩa ra chọc. Ngao Trác Lãng nhìn hai người buồn cười, lại tới Tú Doanh cũng ngờ ngác tưởng là đây là một động tác ẩm thực nào đó đang định dùng đĩa thử theo liền nghe Ngao Trác Lãng nói phía đối diện:

"Nàng làm cái gì vậy?" Câu này là hỏi Kiều Vân Hy.

"Không biết...Tiểu Tứ làm cái gì vậy?"

Thời điểm nghe câu trả lời khuôn mặt Ngao Trác Lãng có chút bất đắc dĩ, Tú Doanh biểu tình nhỏ hơn một chút, chỉ âm thầm kích động.

Vừa lúc nàng hỏi Tứ Thiết liền đặt đĩa xuống, thân nhiên nói:

"Đệ kiểm tra độ mềm" Lúc nói câu này thật giống một tiểu lão.(ông cụ non)

Kiều Vân Hy nhìn đĩa thức ăn bị chọc tới không còn hình bất lực vô trán, có điều nàng cũng "đóng góp" công sức đành im lặng. Cũng may chưa đem toàn bộ bày ra, hiện tại còn có thể đổi lại đĩa khác.

Nàng vừa phân phó nha hoàn mang đổi lại vừa nghĩ thầm trong đầu có khi nào bệnh ngốc có thể lây nhiễm không nhỉ?

Từ Viễn lông mày cau lại, gần như sắp sửa dính sát vào nhau trong mắt đầy khí lạnh, chiếc hộp gỗ điêu khắc tinh xảo trong tay kêu "rắc" một tiếng. Kết cục chỉ có một...tan vỡ.

Từ bên trong rơi ra một chiếc vòng cẩm thạch, hoa văn kì quái, không giống bất kì loại trang sức nào. Dẫn Khang đưa nàng món đồ này có dụng ý gì?

Thực chất Từ Viễn không phải đều ở trong kinh thành theo dõi nàng, chỉ là giang hồ đột nhiên có một chuyện chấn động, hoàn toàn liên quan tới vật này cũng là liên quan tới nàng, hẳn biết được liên từ nơi xa xôi chạy tới chính là muốn tách nàng ra khỏi nó. Nhìn bề ngoài có thể là một chiếc vòng cẩm thạch bình thường bất quá lại có thể cướp đi sinh mạng con người.

Từ Viễn từ dưới ánh trăng nhìn chiếc vòng thật kĩ, lại âm thầm nhận xét. Ánh sáng yếu như vậy có lẽ nàng chưa từng đeo qua, nghĩ tới liền an tâm một chút, đem một chiếc vòng y hệt như vậy đặt vào hộp gỗ mới, để lại chỗ cũ sau đó mang chiếc cẩm thạch cùng hai nửa hộp bị vỡ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Năm xưa từng có một giai thoại tình yêu bi thảm của Tích Mị Hoa và Âu Vương Chính. Tích Mị Hoa bởi vì Âu Vương Chính mà một mình ôm lấy hết tang thương tạo phản, nàng biết Âu Vương Chính trong sạch liền không ngần ngại thay hắn nhận tội. Kết quả ngày nàng bỏ mạng chính là ngày nam nhân nàng yêu thăng tiến. Bi thảm nhất là hình ảnh cuối cùng của hắn trong mắt nàng...âm trầm: "Không ngờ người hồ đồ tới như vậy...uổng công..." hắn không nói hết nàng đã ngừng thở.

Trong tình huống này nhắc đến câu chuyện xưa đột nhiên có cảm giác Từ Viễn sẽ một mình thay Kiều Vân Hy đối phó mọi việc.

Nhà trên phố đã lên đèn, Kiều Vân Hy nhìn Tứ Thiết ngủ trong lòng nàng, tay vuốt nhẹ mái tóc lộ ra khuôn mặt tuần tú. Có nhất thiết phải đẹp vậy không?

"Tới nơi chưa?"

Kiều Vân Hy hỏi vọng ra bên ngoài, từ sau lớp rèm khẽ ngáp một cái. Gia nô lỏng tay cho ngựa chạy chậm lại chuẩn bị chuyển đường nghe nàng hỏi vội vàng trả lời:

"Dạ bẩm, không quá nửa giờ nữa sẽ về tới ạ."

Nàng lười biếng "Ừ" một tiếng, lưng thuận thế dựa vào một bên nghỉ ngơi. Vốn là định qua hôm sau mới về Ngạo Trác Lăng lại đột nhiên có việc gấp, mà tại Kiều phủ cũng không có thân quen như xưa, Kiều phụ thân hiện tại đi vắng nàng vì lý do này liền muốn rời khỏi. Trước khi đi có dặn dò Tú Doanh vài câu khách sáo sau đó cùng Tử Thiết trở về vương phủ.

Nàng ngồi nghiêng người, tư thế không được thoải mái lại cộng thêm chống đỡ sức nặng của một người thiếu niên khiến cơ thể mệt mỏi, lúc bước xuống tiểu Như liền nhanh chân chạy tới đỡ lấy.

Tiểu Như nhìn nàng mệt mỏi liền đau lòng, không kìm nén được hai tay đỡ vai nàng đi phía sau mấy người đỡ Tử Thiết,

"Tiểu thư muộn như vậy còn trở về, không thể đợi tới ngày mai sao?"

Kiều Vân Hy đã hồi phục một chút, tự mình đứng thẳng lên, tiểu Như cũng lỏng tay ra một chút. Kiều Vân Hy cười cười:

"Hình như quen nơi này rồi, không ở đây không ngủ được."

Tiểu Như âm thầm bĩu môi. Có loại sự tình này sao?

"Đúng rồi, hôm nay tiểu thư xem hại chết em rồi." Tiểu Như nhớ tới Từ Viễn vẫn chưa hết sợ.

"Sao vậy?" Kiều Vân Hy bấy giờ đã thay y phục, ngồi thong thả uống trà.

"Tôi rồi còn uống trà, tiểu thư đêm nay không muốn ngủ sao?" Tiểu Như hơi nhăn mặt, nàng liền đặt chén trà xuống, lại hỏi lại:

"Ta làm sao lại hại chết em?"

"Còn không phải Từ đại nhân nhà tiểu thư sao?" Tiểu Như vừa nói vừa có chút bất mãn.

Kiều Vân Hy hơi nhăn mày, bất đắc dĩ:

"Từ Viễn? Từ Viễn có liên quan gì? Lại nói hẳn lúc nào là của ta?"

Tiểu Như chột giật mình, dùng tay vờ vào miệng mình, bây giờ tiểu thư đã tam vương phi rồi, cô ăn nói như vậy đáng tội chết mà.

Kiều Vân Hy phì cười:

"Không cần căng thẳng, vương gia hẳn cũng không có ở đây."

Tiểu Như thận trọng nhìn trước ngó sau, vuốt ngực một cái từ từ kể lại chuyện lúc sáng, kể tới đoạn Từ Viễn đột nhiên rời đi liền không rõ nguyên do.

"Như vậy cũng thật không giống tính cách Từ công tử."

Kiều Vân Hy gật đầu, hoàn toàn không phát hiện ra bản thân đã đưa cốc trà lên miệng lúc nào, bị tiểu Như giật lại đành tìm cách đánh trống lảng:

"Quả thật không giống."

Nhắc tới Từ Viễn, quan hệ dây dưa với hắn cũng chính là do nàng nói té nhị chính là hiếu động mà thành.

Kiều Vân Hy gần một năm trước thân thủ không tệ, bờ tường đối với nàng mà nói đơn giản như nhảy qua một vũng nước vì thế mà trốn ra ngoài chơi cũng không tốn mấy công sức, đáng nói là tiểu Như thân hình nhỏ nhắn nhưng leo trèo rất ỉ ạch, qua được bên kia bộ dáng đã vô cùng thảm hại, thất thểu chạy theo sau Kiều Vân Hy. Người ngoài nhìn vào rất nghịch mắt. Một thiếu niên đi cùng một tiểu nữ chân yếu tay mềm mà thiếu nữ kia bắt quá là thờ không ra hơi, "thiếu niên" ngược lại vẫn ung dung chạy nhảy có thể nào là không nghịch mắt?

Sự tình này chính là Kiều nhị tiểu thư nữ cái nam trang.

Kiều Vân Hy vốn nghe nói nam nhân khắp kinh thành đều thích tụ họp ở Bích Lương Khuê. Bích Lương Khuê này bắt quá vừa nhìn đã biết là địa danh như thế nào. Một câu khái quát là: vườn quốc gia nuôi dưỡng thú vật quý, công tử tao nhã có thú chơi chim cảnh, thích thưởng hoa bắt bướm xin mời rẽ vào, áo vải đèn sách xin quay gót đi ra. Sự thực không có ai đến cửa lại quay ra. Hay cho chữ "công tử tao nhã."

Tiểu Như xanh mặt nhìn Kiều Vân Hy, miệng mấp máy một hồi mới nói ra tiếng, tay nín áo nàng:

"Tiểu thư, nhất định là vào đây?"

Kiều Vân Hy vỗ chiếc quạt giấy vào lòng bàn tay, không thềm nói lời nào, chân nhấc lên, thẳng cửa chính bước vào. Tiểu Như thất kinh, cuối cùng vẫn là bất lực chạy theo:

" Công tử, đợi em với..."

Bà chủ Bích Lương Khuê vừa nhìn thấy " Kiều công tử" đoán ngay khách sang liền đơn đã chào hỏi. Hiển nhiên chính là:

" Công tử tới thưởng hoa hay bắt bướm?"

Tâm hồn ngây thơ của nàng lúc này quả nhiên có chút mờ mịt, tay vẫn ôm tiểu Như, nói bừa, tuy nhiên khí thế vẫn không hề giảm sút:

" Ta nghe nói Chi Hồng cô nương rất được."

Phải rồi, cái tên Chi Hồng hình như dạo gần đây đang được Bích Lương Khuê đánh bóng, chỉ bằng nàng đi ngó một chút xem dung mạo nàng ta thực sự thế nào.

" Chi Hồng hôm nay không khỏe, công tử có thể chọn cô nương khác." Huru ma hơi co mặt lại, dáng vẻ lấy làm tiếc, khoe mắt có ngấn dề xuống càng làm hai con mắt nhỏ lại. Tay vẫn cầm chiếc quạt tròn phe phẩy.

Ngắm lại sách vở viết không phải tất cả đều là bịa đặt, ít nhất hoa khôi không thể có thời gian rảnh đúng là sự thật.

" Cái này là để tâm bỏ cho Chi Chi, chuẩn bị xong nói ta một tiếng"

Nàng vừa nói vừa hào phóng đặt vào tay mũm mả của Huru ma ma vật vàng sáng lấp lánh. Huru ma ma quả nhiên đồng ý...Có điều đại nhân nào đó đang "dùng" muốn có không phải có ngay được.

Tiểu Như đứng bên cạnh nàng khóc không ra nước mắt, chân tay thừa thãi không biết đặt chỗ nào, tới khi Kiều Vân Hy chuẩn bị đi lên lầu trên mới đưa ra nủ tay áo nàng, run run:

" Kiều công tử....Tiểu nữ....?"

Kiều Vân Hy quay lại nhìn nha đầu nhà mình khoe miệng hơi giật giật. Xém chút quên mất còn có một người liền quay sang Huru ma ma bấy giờ đã nhìn tiểu Như chăm chăm phản phó một tiếng:

" Tiểu muội này của ta nhờ ma ma chăm sóc một chút, lát nữa sẽ thêm chút ngân lượng."

Huru ma ma ngoài mặt gât đầu như bô củi bên trong lại âm thầm tiếc nuối. Kiều công tử này đưa tiểu muội nhỏ tới đây cũng thật là...không nên nha.

Kiều Vân Hy một tay cầm quạt, một tay để sau lưng chân nâng cao đường hoàng tiến lên lầu trên, lúc đi trên sảnh rồi mới có ý đưa mắt liếc nhìn con nai nhỏ tiểu Như run lẩy bẩy cạnh Huru ma ma bỗng dừng bật cười.

Tiểu Như theo Huru ma ma đi vào buồng trong, bộ dạng khép na khép nép. Huru ma ma sai một cô nương đưa ngồi hầu chuyện với nàng. Cô nương này bất quá là một vũ nữ không có khách, Huru ma ma dành cho cô ta ngồi cùng nàng, biết đâu có thể moi được thêm chút ngân lượng từ chỗ Kiều công tử.

Tiểu Như âm thầm nhìn cô nương này một lượt từ trên xuống dưới. Không phải là không xinh đẹp mà là đẹp quá thanh nhã, đoan trang, nam nhân nhìn vào bất quá sẽ không phát sinh được ham muốn nhục dục. Như vậy nam nhân nào lại muốn nàng ta? Như vậy chẳng phải mất công không sao? Nhưng mà, cô gái như vậy vì sao lại lưu lạc vào trồn này?

Thấy tiểu Như nhìn mình như thế Khuê Đan hơi cười cười bắt chuyện với cô:

" Tôi là Khuê Đan,"

Tiểu Như đang ngây người bỗng dung giật mình, một lát mới phát hiện là nàng ta đang nói chuyện với cô liền thu lại hồn phách đã lạc tới phương nào, mở miệng nặn ra nụ cười, nhìn cũng không tính là khó coi:

" Khuê Đan cô nương, tôi là Tiểu Như."

Tiểu Như nói xong bỗng dung nghĩ tới một chuyện. Cô nương này cứ cho là thanh nhã đi, lạc vào nơi này rồi bất quá đều như những ca kỹ khác, không được đề ý, có phải hay không sẽ đều bị đối xử tệ bạc? Tiểu Như nhìn tới y phục, lại thấy cũng không phải đối xử tệ bạc lắm.

" Tiểu Như cô nương theo Kiều công tử tới đây?"

Tiểu Như gât đầu. Có điều, tiểu thư nhà cô không phải vẫn lui tới nơi này, vì sao ngay cả một cô nương không hay tiếp khách cũng biết được? Tiểu Như gãi đầu, cái này cô thật sự không hiểu.

" Uống trà đi."

Khuê Đan thấy tiểu Như liên tục ngây ngô lại cho rằng cô không quen mà sợ hãi cho nên đưa một cốc trà tới phía đối diện, hi vọng giúp cô trấn tĩnh một

chút.

Tiểu Như giờ tay đỡ lấy cốc trà, cảm ơn một tiếng sau đó từ từ đưa trà lên miệng. Thật ra năng lực bắt chuyện của cô không tốt, nhất thời không biết nói gì.

Khuê Đan ngồi im lặng nhìn cô. Một lát cười nhẹ, giọng nói nghe rất dịu dàng:

"Tiểu Như cô nương nhìn rất giống một người muội muội của tôi."

Tiểu Như có chút bất ngờ, không nghĩ ra bọn họ sẽ chuyển tới đề tài này bèn đặt cốc xuống, tay trống không để lên hai đầu gối

"Như vậy, cô còn có tiểu muội nhỏ? Thật sự giống tôi sao?"

Khuê Đan gật đầu.

Kiều Vân Hy ngồi trong phòng, tầng lầu cao một chút, bên ngoài gió rất mát, nàng lấy hai tay chống lên cằm nhô đầu ra bên ngoài cửa sổ. Nơi này không phải Kiều phủ, quy định không nghiêm ngặt, vẫn là nên thoải mái một chút.

Bên ngoài lạch cạch mấy tiếng, Kiều Vân Hy hiếu kì ghé sát tai vào cửa nghe, nghe xong nhàn chán đi vào. Bích Lương Khuê này chính là nơi như vậy, trên hoa ghẹo nguyệt là chủ đạo, nhưng lạch cạch như vậy vẫn là nên vào phòng đi.

Căn phòng của nàng hướng thẳng ra phía đường lớn, vì vậy thời điểm thò cổ ra từ bên dưới nhìn thấy có một nam nhân bước vào, nhìn qua chính là khí thế. Khoảng cách khá xa hiển nhiên không thể nhìn kĩ. Người nam nhân này sau này nàng mới biết tên. Ồ thì chính là tên Từ Viễn đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Âm thầm đánh giá một lượt. Người này nhìn không giống người trong kinh thành, toàn thân thủy chung chỉ có một màu trắng bạc. Kiều Vân Hy bĩu môi, ngụy nhân.

"Kiều công tử, tôi mang rượu đến, Mĩ Hương Quan hương vị thượng hạng, Huru ma ma nhờ chuyển lời tới công tử, Chi Hồng cô nương hiện tại đang sửa soạn, một lát sẽ qua hầu công tử." Nha đầu nào đó khẽ gõ nhẹ cửa rồi tiến vào, tay bày biện rượu trên khay xuống bàn vừa nói:

"...Công tử chờ lâu rồi."

Kiều Vân Hy khẽ ho khan một tiếng, tay thuận tiện sửa lại vạt áo, chẳng qua nàng vừa mới leo trèo một chút, y phục không chỉnh tề cho lắm.

"Được rồi, để đó đi."

Nha đầu kia đi rồi, Kiều Vân Hy lật chén lên, rót một chút rượu, từ từ đưa lên mũi ngửi. Ừ, quả là thơm, rất thơm, nghĩ thế nào liền uống đi, kết quả bị hấp dẫn, lại uống thêm một chén. Tới chén thứ ba cô nương tên Chi Hồng xuất hiện, trên môi chuẩn bị sẵn một nụ cười ngọt ngào, pha chút áy náy, giọng như oanh vàng thò thè:

"Kiều công tử,...thứ lỗi cho tiểu nữ chậm trễ."

Kiều Vân Hy đặt ly rượu trên tay xuống, âm thầm đánh giá một lượt sau đó cười cười:

"Chờ đợi mỹ nhân cũng là một việc thú vị. Chi Hồng cô nương đã khỏe hẳn chưa?"

Chi Hồng váy đào thướt tha ngồi xuống phía đối diện, e thẹn trả lời, bộ điệu làm dáng trong tiểu thuyết quả nhiên được sử dụng triệt để.

"Cảm ơn Kiều công tử quan tâm, sức khỏe tôi nay đã không đáng ngại."

Kiều Vân Hy gật đầu:

"Như vậy thật tốt." Kì thực trong lòng lại bĩu môi khinh thường.

"Như vậy đi, tôi uống ly rượu này tạ lỗi với công tử." Chi Hồng nói xong liền nâng chén lên muốn uống cạn, Kiều công tử liền nhanh tay bắt lấy tay nàng ta, đáng vẻ nhìn vào chính là hai chữ đào hoa đi.

"Không cần thiết phải vậy, người khác sẽ nói ta bắt nạt cô nương.Chén này để ta." Nói xong liền đoạt lấy uống cạn.

Ừ, hình như xuất hiện tác dụng phụ, người lâng lâng rồi, rượu này cũng thật quá mạnh đi.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng náo nhiệt...

Người nào đó lên tiếng:

" Có người muốn cô ta sao?"

Một giọng nói khác phụ họa:

" Công tử này thế nào lại muốn loại nữ nhân này?"

Rất nhiều âm thanh về sau thi nhau bình phẩm, Kiều Vân Hy hoàn toàn không xác định được rốt cuộc là có bao nhiêu người. Trong số rất nhiều âm thanh ấy, không phải tất cả đều dễ nghe,

" Da đáng cái gì? Loại tiểu tử hão, lão công còn chưa chinh phục được cô ta, tiểu tử, người là muốn thử độ khó? Ăn chán thịt rồi hả?"

Kiều Vân Hy nhún mày:

" Có chuyện gì vậy?"

Chi Hồng theo ánh mắt nàng nhìn ra phía cửa, lại nhanh chóng quay vào, tay từ lúc nào đã rút ra một ly rượu đưa về phía Kiều Vân Hy, nhẹ nhàng nói:

" Cũng không có gì, chuyện như vậy ở đây không phải hiếm gặp, bất quá đối tượng công tử kia muốn là một vũ nữ có chút đặc biệt."

" Đặc biệt? Ai thế?" Ừ, nàng thừa nhận tính hiếu kì lại được khơi dậy rồi.

" Là Khuê Đan muội muội, thường ngày không có ai tìm, hôm nay công tử này chính là muốn đích thân muội ấy hầu hạ, "

" Khuê Đan!?"

" Đúng vậy, lúc nãy nghe huu ma ma nói tôi còn ngạc nhiên."

Kiều Vân Hy nghe nàng ta nói xong liền đứng dậy, kì thực rất khẩn trương nhưng lời ra lại thành lời hững hờ:

" Ta đi xem một chút." Sau đó đi như bay ra cửa. Ày, nói đi như bay chính là phóng đại quá đi.

Lúc Kiều Vân Hy thò cổ ra Khuê Đan bị nam nhân kia kéo qua phòng nàng một đoạn, phía sau còn có Tiểu Như mặt sợ tới toát mồ hôi vẫn lo lắng chạy phía sau, vừa nhìn thấy nàng liền như người chết đuối vớ được cọc vội vàng chạy tới kéo tay áo:

" Tiểu...công tử, công tử mau cứu Khuê Đan cô nương."

Khỏi cần nha đầu này nói, nàng chạy ra đây không phải vì việc này sao?

" Vị công tử kia xin dừng bước."

Kiều Vân Hy khép chiếc quạt lại, cầm trong tay, chân thon thả bước tới vị trí người phía trước vừa dừng lại.

" Kiều công tử?" Khuê Đan vừa nhìn thấy nàng liền cất tiếng, trên mặt xuất hiện nhiều tia khó diễn tả.

" Khuê Đan, không cần sợ, ta tới cứu nàng." Kiều Vân Hy hiển nhiên nghĩ nàng đang sợ hãi liền trấn an một câu.

Khụ, có phải Kiều nha đầu thực sự nghĩ bản thân thành Kiều công tử rồi?

Khuê Đan hơi lắc đầu, Kiều Vân Hy không để ý, một lát đã đứng trước mặt người kia. Hình như nhìn hơi quen mắt...Là ai?

" Vị công tử này nhường lại Khuê cô nương cho ta được không? "

Kiều Vân Hy vừa nói xong toàn Bích Lương Khuê lại được phen náo loạn.

" Không phải chứ? Lại thêm một tiểu tử nữa? Nhìn tên này còn vất mũi chưa sạch, chẳng lẽ ả nữ nhân kia có khiêu đồ trẻ con?" Lão công phi vào.

Vừa lúc đó, Hưu ma ma ôm thân hình nặng trĩu cuối cùng cũng leo lên tới nơi,

" Kiều công tử, không phải Chi Hồng vừa mới lên sao? Công tử lại muốn Khuê Đan? Việc này là có hiểu nhầm gì?"

Kiều Vân Hy không thèm liếc bà ta một cái, trực tiếp trả lời:

"Tôi chính là muốn Khuê Đan, vị công tử này, có thể trao đổi không?"

Nói ra câu này hiển nhiên khiến toàn bộ nam nhân náo loạn. Có thể trao đổi thật sao? Đổi Chi Hồng lấy ả nữ nhân này? Mất trí sao?

Người trước mặt nãy giờ im lặng bất ngờ lên tiếng, lời lẽ một câu dứt khoát:

"Không đổi."

Điên rồi! Tên này còn điên hơn tên kia nữa!

Hưu ma ma vốn muốn lên hòa giải kết quả thấy khí thế bùng lên không dám lên tiếng, liếc mắt ra hiệu cho Khuê Đan lại kéo tay Chi Hồng, muốn đem mọi việc giao phó cho bọn họ.

Chi Hồng hiểu ý liền chạy tới chỗ Kiều Vân Hy nũng:

"Công tử mặc dù say cũng đừng nói như vậy, làm người ta tổn thương rồi."

Không ngờ Kiều Vân Hy không để ý, tay lại nắm lấy cổ tay Khuê Đan, có điều chưa kéo đi đã bị nam nhân bên cạnh kéo lại, lạnh lùng tuyên bố:

"Người của ta, ngươi muốn làm gì?"

Khue Đan khóc miệng giật giật:

"Khụ, Kiều công tử, là tôi tự nguyện."

Tiểu Như đằng sau mảnh liệt kéo áo nàng,

"Cô ấy bị ép buộc."

Kiều nha đầu nghe xong đương nhiên lên cơn giận dỗi, kéo mạnh Khuê Đan ra phía sau nàng, cũng là người kia bất ngờ không phòng bị mới dễ dàng như vậy. Nàng thời khác này nhìn giống như con gà mẹ bảo vệ con.

Có điều, sự việc phía sau vạn lần không ai có thể ngờ tới.

Kiều Vân Hy túm cổ nam nhân kia, ép sát vào tường, gằn giọng:

"Nam tử thói, có biết ta giận rồi không? Dám trốn ta đi tới đây vui vẻ, còn ở trước mặt ta bá đạo nắm tay nữ nhân khác? Đêm qua chưa thỏa mãn sao? Chán sống rồi."

Nhân vật quần chúng đầu đầy hắc tuyến. Sự tình gì đây? Mợ nó! Đoạn tui!? Đi bắt gian hả?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đám người xung quanh nhìn một lượt, cuối cùng cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, Chi Hồng vội vàng nhảy bật ra ca tránh né Kiều Vân Hy. Tiểu Như môi run lấy bầy, nắm tay áo Khuê Đan khẽ giật giật, Khuê Đan bấy giờ mới hoàn hồn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Kiều Vân Hy lại nhìn Từ Viễn không nói được lời nào. Sau đó Tiểu Như nhận được cái nháy mắt của Kiều Vân Hy liền kéo Khuê Đan đi, Từ Viễn sau đó bị lôi vào trong phòng.

Kiều Vân Hy vừa buông tay, Từ Viễn đã nhếch miệng:

"Nữ nhi phách lối."

Kiều Vân Hy há miệng ngạc nhiên, cuối cùng vẫn không thừa nhận:

"Ngươi nói ai là nữ nhi?"

Từ Viễn không thèm để ý đến nàng, chuẩn bị đi ra khỏi cửa lại bị Kiều Vân Hy giữ lại, lớn giọng hỏi:

"Ngươi đi đâu?"

" Không liên quan tới cô."

Không ngờ bên ngoài đột nhiên náo nhiệt hẳn nữa, Kiều Vân Hy vừa định đẩy cửa ra ngoài liền bị Từ Viễn giữ lại, một tay hé mở cánh cửa phía sau Kiều Vân Hy.

Đám người lạ mặt đang rầm rập kéo lên lầu, vừa đi vừa khám xét từng phòng một, chẳng bao lâu nữa sẽ tới phòng bọn họ. Từ Viễn bất giác day thái dương. Vốn tưởng còn chút thời gian, không ngờ nhanh như vậy đã đuổi tới đây rồi, vật kia, sợ rằng khó bảo toàn được, lại đột nhiên nhìn tới Kiều Vân Hy đang ngây người không hiểu sự tình gì.

Bước chân ngày càng gần, Từ Viễn đột ngột nắm cổ tay Kiều Vân Hy kéo lại gần, xoắn tóc nàng ra đẩy lên giường, Kiều Vân Hy nghe hắn nói " Mạo phạm" sau đó nam trang liền bị kéo ra, chưa kịp làm gì đã thấy một tấm chăn quấn lên người mình.

" Ngươi....làm cái gì vậy?"

Từ Viễn đè giọng xuống nói nhỏ:

" Xin giúp cho, ân nghĩa này ngày sau nhất định đền đáp."

Kiều Vân Hy mở miệng định nói gì đó lại thấy cửa phòng bị bật mở, một toán người kéo vào, là quân của triều đình. Kiều Vân Hy thất kinh. Chỉ là trốn ra ngoài chơi một chút thôi, không nhất thiết phải gặp tình huống này chứ?

Từ Viễn nhìn thấy bọn họ liền buông Kiều Vân Hy ra, giọng điệu ngạc nhiên:

" Quan gia, có việc gì vậy?"

Một tên tiểu binh cười cười nhìn Kiều Vân Hy:

" Tiểu cô nương, mau đi chỗ khác chơi."

Kiều Vân Hy tóc tai rối tung, ôm cả chăn đang quấn trên người nhanh chóng rời khỏi, vừa tới cửa đã gặp tiểu Như, liền ra hiệu cho cô ấy nhanh chóng trở về.

Bọn họ đi chưa được bao lâu thì một đám nam nhân bị lôi ra, trong đó có cả Từ Viễn.

Kiều Vân Hy đi được một đoạn, tìm chỗ vắng thay đổi trang phục, lại phát hiện bên mình có một thanh đoản đao kì lạ, nhớ lại lời của Từ Viễn trong lòng đột nhiên bất an, suy nghĩ một chút liền quyết định đem nó cùng về phủ.

Kiều thái phó vừa vận không có nhà, mấy ngày trước đã nói dạo gần đây không bận việc gì, có lẽ liên quan đến sự việc vừa xảy ra trên phố. Kiều Vân Hy tạm thời không suy nghĩ nữa, để thanh đoản đao trên bàn, sau đó đi tắm.

Lúc tiểu Như mang điểm tâm vào Kiều Vân Hy cũng vừa tắm xong, trên người đã đổi lại thành y phục nữ nhi, lắc vai mấy cái ngồi xuống ghế, tiện miệng nói:

" Em đi đây đi."

Tiểu Như theo lời đặt xuống bàn trà, cạnh thanh đoản đao, có chút ngạc nhiên:

" Cái này, em chưa thấy bao giờ, của tiểu thư sao?"

Kiều Vân Hy định lắc đầu sau cùng lại cầm vật kia lên ngắm nghía, cảm thấy chuôi đao rất tinh xảo, hoa văn cổ xưa chưa từng nhìn thấy

" Của một người bạn tặng cho ta, em tất nhiên chưa thấy bao giờ."

Tiểu Như gật gù đầu:

" Hèn gì em thấy lạ...Phải rồi tiểu thư, Bích Lương Khuê hôm nay thật đáng sợ, lần sau em không muốn đi nữa."

Kiều Vân Hy bĩu môi:

" Hôm khác dẫn em tới nơi nhiều nam nhân có lẽ em sẽ thích."

Tiểu Như bị trêu chọc liền phụng phịu:

" Em không có thể...phải rồi, bộ dạng tiểu thư lúc bước ra khỏi Bích Lương Khuê sao lại kì lạ như vậy? Đã xảy ra chuyện gì với công tử kia? Á....không phải hai người...!?" Câu sau rõ ràng muốn trả đũa Kiều Vân Hy, hiển nhiên sau đó liền bị Kiều Vân Hy đập ra khỏi phòng.

" Hừ, nha đầu này đúng là chiều chuộng quá sinh hư mà!"

Lại nói tới Kiều thái phó đi mấy ngày cũng không thấy tin tức gì, Kiều Vân Hy trong lòng nóng ruột không yên, buổi tối không ngủ được mở cửa phòng đi dạo hoa viên. Đột nhiên phát hiện có gì không đúng, liếc mắt, thì ra đúng là có người.

" Ai? Mau ra đây."

Vừa dứt lời một bóng đen xuất hiện. Từ Viễn bộ dáng vẫn thong thả không hề có biểu hiện gì giống như kẻ rình mò bị người ta phát hiện.

Kiều Vân Hy giờ đèn lồng lên cao một chút mới nhìn thấy rõ mặt hắn, vừa thấy đã cất giọng không vui:

" Ngươi tới làm gì? À quên, sao biết ta ở đây?"

Từ Viễn trước sau như một giọng nói vô cùng thong thả.

" Ta tới xem vật gửi tiểu thư."

Kiều Vân Hy nghe hắn nói liền nhớ ra thanh đoản đao, vừa hay nàng hiện tại đang mang bên mình liền ném về phía hắn.

Từ Viễn nhìn một lượt sau đó đưa lại cho Kiều Vân Hy:

" Tạm thời ta không thể mang đi được, vẫn là phiền tiểu thư cất giữ giúp. Cáo từ."

Đến lúc Kiều Vân Hy hiểu ra hắn đã biến mất không dấu vết. Nàng vỗ đầu một cái, sau đó hậm hực đem đoản đao cất lại vào trong người.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-1

Từ Viễn vừa rời khỏi tiểu Như liền từ trong bụi nhảy ra dọa nàng thiếu chút ngã lăn ra.

" A...a...em biết rồi nha, tiểu thư với người kia có gì mờ ám? Đêm hôm khuya khoắt còn lên lút...? " nha đầu vừa nói vừa dùng ánh mắt gian khác thường nhìn nàng. Kiều Vân Hy vừa mới đứng vững lại loạng choạng, cuối cùng ngã lăn ra. Suy nghĩ kiểu gì thế? Nàng là ai há lại đi có gian tình với cái tên kì dị đó?

Tiểu Như to gan vẫn ôm bụng cười, " Tiểu thư không cần xấu hổ, em hứa sẽ không nói cho ai biết mà."

Kiều Vân Hy giậm chân một cái, tức giận bỏ vào phòng đóng cửa lại.

Thực ra mà nói sau lần đó cứ ba hôm Từ Viễn lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, ban đầu còn bí bí hiểm hiểm, dần dần công khai mặt dày bám nàng, tới tiểu Như cũng quen thân gặp liền chào một tiếng:" Từ công tử. " mà nói thân cũng không thể tính là thân thiết, tiểu Như đối với hắn chính là sợ một mực. Hắn không giống như Đương Dụ bình thường sẽ trêu chọc cô mà luôn lạnh như một khối băng di chuyển.

Kiều Vân Hy lấy tay nhón một miếng táo bỏ vào miệng, liếc sang bên cạnh thấy tiểu Như đang làm biếng ngủ gật liền lấy chân đá cô một cái, tay phải hợp kéo kéo giặt giặt tay áo:

" Em có dậy đi không? Cha ta đang tới kia."

Tiểu Như nghe nhắc tới lão gia liền bật dậy chỉnh đốn trang phục. Kiều Vân Hy bị chọc cười bèn không giữ ý tứ cười sặc sụa.

" Tiểu thư gật em? "

Nàng không chối gật đầu thừa nhận, lại bồi thêm một câu:

" Em ngủ mơ thấy gì nước miếng nhỏ sắp ngập phủ rồi!? Ha ha"

Tiểu Như đang âm ức chợt nghĩ ra cách trả lại nàng:

" Ô, nhắc mới nhớ, tiểu thư, em mơ thấy tiểu thư bá đường cùng Từ công tử, em đang nhận hầu bao nên mới vui vẻ như vậy."

" Em!!!!..." Nàng còn chưa kịp mắng nha đầu to gan đã thấy Từ Viễn từ đâu lù lù xuất hiện, tiểu Như cũng bị dọa cho hết hồn vội vã tìm cớ chuồn lẹ.

Một thân áo lam ngồi xuống trước mặt nàng, tự nhiên ăn trái cây, hơn nữa món trái cây này hình như đặc biệt vừa miệng hắn, ăn tới miếng thứ hai rồi mới ngừng đầu nhìn nàng, lại thấy nàng bày ra bộ mặt ngây ngốc nhìn mình, thuận miệng khách sáo:

"Kiều tiểu thư cứ dùng tự nhiên đừng ngại, táo rất ngọt."

Trên đầu Kiều Vân Hy chầy đầy vạch đen sì, cái tên này đến Kiều phủ mấy lần không phải đã coi đây là nhà hán rồi chứ? Còn mời nàng ăn táo?

"Này họ Từ, người đến đây chỉ để ăn táo thôi hả?"

"Tất nhiên không phải, ta đến thăm cô." Từ Viễn ngừng ăn, bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Nàng nhất thời không biết dùng lời nào để nói, nhớ không nhầm hai hôm trước hán đột nhiên từ nóc nhà bay xuống cũng nói như vậy.

"Sao rồi? Có cảm động không?"

Lại không ngờ hán sẽ hỏi câu này, Kiều Vân Hy khóe miệng giật giật:

"Ý gì?..."

"Kiều tiểu thư này, ta đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đã tham khảo ý kiến huynh đệ, bọn họ đều nói cách báo đáp ân tình nữ nhân tốt nhất chính là lấy thân báo đáp, mà trước hết là phải làm họ cảm động."

Kiều Vân Hy nghe xong toàn bộ nước trà vừa uống vào miệng, chưa kịp nuốt liền phun hết ra ngoài. Nàng vừa nghe cái gì? Muốn chọc thủng tai người à?

"Họ Từ, người vừa nói cái gì?"

Từ Viễn ngược lại hoàn toàn thân nhiên nhắc cho nàng nghe một lần nữa:

"Ta nói muốn lấy thân báo đáp cô."

Lúc này đảm bảo không nghe nhầm, toàn bộ cơ thể nàng bị chấn động một cách nghiêm trọng, tên này có phải dễ dãi quá không? Giúp một chút liền muốn lấy thân báo đáp? Mà rốt cuộc tên huynh đệ hắc khuyển nào nói với hán như vậy? Nàng phải tìm đến tính sổ.

"Nói thế nào nhỉ... Từ công tử này, thật ra thì ân huệ nhỏ như vậy không cần phải dùng thân báo đáp,... tấm thân vàng ngọc của công tử ta nhân nhận không nổi..." nàng cố lấy hết sức bình tĩnh nặn ra nụ cười, từ từ khuyên giải Từ đầu đá.

Từ Viễn nghe xong lạnh giọng:

"Không phải ân huệ nhỏ!"

Nàng khóe miệng giật giật:

"À à...cái này, thực ra thì, ta không thích nam nhân..., công tử muốn báo đáp ta cũng không phải chỉ có mỗi cách ấy."

Từ Viễn bày ra vẻ mặt như đã hiểu, chén chà trên tay liền đặt xuống bàn đá:

"Thì ra là thế, như vậy ta có thể giúp cô tìm một cô nương tốt."

Cô nương tốt? Không xong rồi..., Kiều Vân Hy đập đầu xuống bàn đá, hoàn toàn bất lực.

Vừa đúng mùa sen nở, Kiều Vân Hy đặc biệt rất thích ngắm hoa sen, ngồi trên bờ, thả chân xuống nước, vừa ngắm hoa vừa cho cá ăn. Đằng sau có tiếng bước chân, tiểu Như mang một rổ củ sen tới, cúi người xuống, chia ra trước mặt nàng hỏi:

"Tiểu thư, Lư thúc hỏi hôm nay tiểu thư muốn ăn gì? Tiểu thư muốn ăn củ sen hầm không?"

Kiều Vân Hy không để ý, tùy tiện gật đầu một cái,

"Cũng được em, lâu rồi không ăn."

"Vậy để em đi nói nhà bếp chuẩn bị."

Bình thường các tiểu thư khuê các trong các phủ đệ đều yêu thích thơ ca, vũ khúc, về điểm này Kiều Vân Hy cảm thấy mình rất tệ, hơn nữa nữa điểm hứng thú cũng không có, haizz cái này cũng không thể trách nàng, từ nhỏ ngoại trừ nấu nướng biết một chút còn lại nữ công đều mờ mịt, mà phụ thân cũng không bắt ép nàng thành ra mặc dù không làm mất mặt Kiều phủ nhưng cố gắng lắm vẫn không tính là xuất sắc. Nghĩ đoạn lấy dao trong người ra khắc gỗ. Nàng đối với việc này ngược lại rất hứng thú.

Tay áo rơi ra thanh đoản đao, Kiều Vân Hy cầm nó ngắm nghía thật kỹ, nhìn tới hoa văn tinh xảo đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt, hình như đã thấy ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ ra được...Lại nghĩ tới đồ này rốt cuộc quan trọng thế nào Từ Viễn mất nhiều công sức bảo vệ như vậy? Có điều, đã quan trọng tại sao lại giao cho nàng?

Mũi dao sắc thuần thực đưa trên gỗ, nàng khắc lại những hoa văn trên chuỗi đoàn đao.

" Liên hoa ngọc cốt mộc họa văn "

(liên hoa: sen dưới hồ, ngọc cốt: chỉ chuỗi đoàn đao bằng ngọc, mộc họa văn: Kiều Vân Hy họa văn lên đoàn đao gỗ).

Kiều Vân Hy nghĩ tới con dao gỗ khi ấy nàng khắc liền mờ tù đồ lấy ra một chiếc hộp gỗ, bên trong là thanh đoàn đao bằng gỗ hoa văn tinh xảo, nàng giờ ra trước đèn nhìn một lượt, mặc dù không nói là hoàn toàn trùng khớp với hoa văn cũ nhưng cũng xem như giống 8-9 phần, còn về phần thanh đoàn đao thật sau trước ngày Từ Viễn rời đi đã chuyển cho Khuê Đan cô nương, bây giờ nàng mới biết chuyện ở Bích Lương Khuê lúc ấy là hiểu lầm nhất thời có chút xấu hổ. Nghĩ tới đây lại đột nhiên nhớ tới lời hứa lấy thân báo đáp của Từ Viễn liền phì cười. Họ Từ này thật ra mà nói cũng đâu có gì đáng sợ, tiểu Như vì có gì sợ hã như vậy? Chuyện này nàng cũng hỏi qua, nha đầu tiểu Như cười cười nói có lẽ do ban đầu gặp ở Bích Lương Khuê nhìn hãn lạnh lùng nên mới vậy, về sau thành quen, thấy hãn liền lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14-2: Ngoại truyện nhỏ 1

Từ cảm thành bình thường là trốn thế nào? Còn không phải nguy hiểm trùng trùng sao? Cũng chính vì cái lẽ này mà bình thường đội ám vệ rất hay để ý. Vừa vặn hôm nay Từ Viễn cùng một người nữa đi quan sát tình hình, người kia địa đường trước, Từ Viễn ở phía sau bất ngờ vọt lên chặn đầu lại khiến y giật mình, lập tức phòng vệ:

" Từ huynh, có chuyện gì sao?" vì sao y không một chút phát hiện?

Từ Viễn hoàn toàn trái ngược, thông thả ừm một tiếng, ánh mắt cố tình nhìn nó xung quanh làm huynh đệ kia càng thêm phần hoảng hốt:

" Thích khách sao?"

Kết quả Từ Viễn lắc đầu: " Không phải." Huynh đệ kia còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã nghe hãn phang một câu xanh rờn:

" Việc này so với gặp thích khách còn nghiêm trọng hơn!"

Lời vừa thốt ra huynh đệ kia xanh mặt, xưa đến nay việc mà Từ Viễn nhận định nghiêm trọng sớm đã không còn là nghiêm trọng bình thường, nên y tay đặt vào hông, chuẩn bị tuốt vô kiếm sẵn sàng chiến đấu....Cuối cùng đợi tới nửa ngày Từ Viễn vẫn không động tĩnh gì thì không khỏi thấy lạ liền lên tiếng:

" Từ đại nhân...?"

Trong đầu Từ Viễn lúc này hiện lại hình ảnh tại Bích Lương Khuê, không khí có phần ái muội...

" Nếu người mạo phạm một cô nương..." hãn chưa nói hết câu vị huynh đệ kia cảm đã rơi xuống đất, kích động hét lên: " Huynh mạo phạm con gái nhà người ta rồi!?"

Từ Viễn liếc y một cái, không thêm phản đối, bình tĩnh nói tiếp:

"...Mà cô nương đó lại có ơn với người...vậy phải làm thế nào để báo đáp?"

Người kia không cần suy nghĩ liền phán: " Lấy thân báo đáp!"

Kết quả là ngày hôm sau Từ Viễn đến tìm Kiều Vân Hy thực hiện kế hoạch muốn lấy thân báo đáp nàng. Suy cho cùng thì huynh đệ đáng thương kia chính là kẻ mà nàng muốn "truy cùng giết tận"!!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 15

Bởi vì Ngạo Trác Lăng lúc ở Kiều phủ nói rằng có việc phải đi, đến giờ cũng chưa trở về nên lúc này trong phủ chỉ có Kiều Vân HY, Tử Thiết cùng với gia nhân trong phủ, mà Kiều Vân Hy lúc này đang vắt vẻo thuyết phục Tử Thiết:

" Tiểu Tử ngoan, lúc này trời rất lạnh, ra ngoài sẽ bị cảm lạnh đó."

Tứ Thiết bướng bỉnh chu môi:

" Tiểu Tử không sợ lạnh, đệ muốn ra ngoài tìm tam ca."

Kiều Vân Hy bắt lặc vỗ trán một cái, hai mắt đột nhiên sáng ra,

" Tam ca của đệ hiện tại đang rất vui vẻ, đệ đi tìm sẽ khiến huynh ấy nổi giận."

Không ngờ vừa nói xong Tứ Thiết liền khóc hu hu:

" Hu hu, tam ca không thương đệ nữa rồi!"

Kiều Vân Hy hoàn toàn bó tay. Sau cùng lại không biết nghĩ ra được trò gì, che miệng cười mờ ám.

" Tiểu Như, em mau đi gọi cho ta mấy gia nhân tới đây."

" Dạ phu nhân" Tiểu Như nghe xong liền lập tức chạy đi tìm.

Một đám nam nhân được tìm đến, trước mặt nàng xếp thành hai hàng, chuẩn bị sẵn sàng đợi nàng phân phó. Kiều Vân Hy cười cười vẫy tay Tứ Thiết, nó mặc dù chưa ngừng khóc nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy đến cạnh nàng. Kiều Vân Hy kéo ghế cho nó, tiện miệng trêu đùa:

" Cái này, tiểu Tử a, lẽ ra nam nhân phải kéo ghế cho nữ nhân, tỷ kéo giúp đệ lần này thôi nhé, lần sau đệ phải kéo ghế cho ta."

Tứ Thiết nghe xong nghiêm túc gật đầu, lại nói:

" Tỷ yên tâm, không cần tam ca đệ sẽ chăm sóc tỷ thật tốt." Câu nói này, quả thực là về sau đứa trẻ ngốc này đã làm được, hơn nữa còn bảo vệ nàng rất tốt. Nhưng đó là chuyện của sau này.

Kiều Vân Hy không ngờ nó lại nói vậy, nhất thời cảm động. Truyền thuyết kia liệu có phải sự thật? Nhưng mà nơi cung cấm, một vương gia nhỏ nhố nghếch như vậy sống quả thật không dễ dàng gì.

Kiều Vân Hy lúc này quay lại nhìn đám gia nhân đang nghiêm chỉnh xếp hàng, thật nhẹ nhàng nói:

" Cũng không có việc gì to tát, chỉ là Tứ vương gia muốn xem các người múa."

Đám gia nhân nghe xong hoàn toàn không dám tin vào tai mình, bảo bọn họ múa? Phu nhân quá làm khó rồi, làm mấy việc nữ nhi này chẳng phải vui đập nam nhân bọn họ sao?

" Phu nhân..."

Kiều Vân Hy hoàn toàn coi như không nghe thấy, quay sang nói tiểu Như và Kính Mạ giúp bọn họ đi lấy y phục. Múa thì sẽ cần y phục gì? Cái này cần phải nói không?

Một đám nam nhân trong nam ngoài nữ đang múa bài "chê cùi", một đám còn lại ôm bụng cười. Ngày hôm nay, uy nghiêm nam giới toàn bộ bị hủy rồi, bảo sau này bọn họ làm sao cưới thê tử? Mà bất quá cũng là người trước mặt, một là tứ vương phi, một là tứ vương gia, bảo bọn họ làm sao phản kháng? Hoàn toàn không có cách chống cự, chỉ có thể cầu thánh nhân xuất hiện...Không ngờ hần thật sự xuất hiện.

Sở Tư Thanh thấy bên này náo nhiệt liền chạy tới góp vui, kết quả vừa nhìn thấy liền thấy hứng thú, chạy vào hóng té...Đám gia nhân đầu đón nhìn "thánh nhân" nhập hội cười đùa. Lại không ngờ Sở Tư Thanh này so với Kiều Vân Hy còn biến thái hơn nhiều.

Sở Tư Thanh không vừa ý nói:

" Các người là đang làm cái gì vậy? Múa đầu có giống như vậy, nào nào, mau sửa lại tư thế đi, tay chống hông, mông đưa ra sau, ưỡn ngực ra, lắc đi..." Nói đoạn lại quay qua mấy nô tì phân phó: " Ta thấy cây cam cảnh của vương gia cũng có quả rồi, kích thước vừa đủ, mau ra bứt vào đây, chi mỗi người hai quả."

Đám gia nhân nghe xong toát mồ hôi hột, mặc dù trời đang rét vẫn thấy rõ giọt mồ hôi nhỏ xuống. Mỗi người hai quả? Kích thước vừa đủ?

Kiều Vân Hy nhìn đám người lại quay qua Sở Tư Thanh vừa cười vừa nói:

" Thì ra bình thường người vẫn dùng mấy tư thế này quyến rũ Ngao Trác Lăng hà?"

Sở Tư Thanh đầu chảy đầy vạch đen sì, chưa kịp nói gì đã thấy sống lưng lạnh lạnh, Tứ Thiết liếc mắt nhìn hần tức giận nói:

" Tiểu tam đáng ghét, dám tranh giành tam ca với ta."

Kiều Vân Hy nghe xong ôm bụng cười sặc sụa:

"Tiểu tam? Tiểu Tứ, ai dạy đệ mấy cái này?"

"Mấy tỷ tỷ trong cung nói với đệ, tiểu tam rất đáng ghét, thường đi tranh giành đồ của người khác." Nói xong lại cảm thán: "Bọn họ tham lam như vậy làm gì chứ? Tranh về rồi có ăn hết được không?"

Kiều Vân Hy cười tới mắt không chế ngà lẩn ra đất, lồm cồm bò dậy vẫn không nghỉ, cười tới xái quai hàm, kết quả là ngày hôm sau miệng nàng không thể nhúc nhích.

Buổi trưa, Tứ Thiết ăn xong liền lẩn ra ngủ, Kiều Vân Hy rảnh rỗi liền về phòng đọc sách. Tiểu Như bê một chồng sách vào, chào một tiếng "phu nhân" sau đó liền đặt chồng sách xuống bàn cười trừ đùa:

"Phu nhân, lại có cái gì vui? Lâu như vậy em cũng không thấy phu nhân đọc sách nữa, giờ đột nhiên rất chăm chỉ, còn hứng thú với loại sách cổ này?"

Kiều Vân Hy ngước mắt lên lườm nha đầu này một cái, "Ý em là bốn phu nhân thường ngày rất lười biếng sao? Ngửa mông rồi hả?"

Tiểu Như bị nàng nhìn liền nhe răng cười xoa dịu:

"Đâu nào, em đâu có cái ý đó, thôi em ra ngoài, không làm phiền tiểu thư đọc sách nữa." Nói xong liền cong chân chạy mất.

Nàng xem một lượt, đây toàn bộ là số sách cổ từ thời Vọng Tâm quốc, không ngờ Ngao Trác Lãng lại có nhiều sách như vậy, hơn nữa, trong này viết rất nhiều thứ nàng không hiểu, mà việc toàn bộ đều là việc cung cấm, nàng xem đi xem lại nhiều lần vẫn không thể tường tận. Trong số cuốn sách tiểu Như mang đến có một cuốn đã rất cũ, nhìn không rõ tựa. Kiều Vân Hy đột nhiên cảm thấy đây chính là cuốn sách nàng đang tìm liên mớ ra. Ở ngay trang đầu tiên là một hình vẽ cực kì quen mắt, bên dưới có đề mấy chữ "Vọng Tâm ẩn kí", nàng nhìn một lượt, từng đường nét, cuối cùng nhận ra đó chính là hoa văn trên chuỗi đoàn đao Từ Viễn đưa cho nàng khi ấy, lại lấy con dao gỗ nàng khắc ra so sánh. Quả là rất giống. Có điều, quyển sách này sao lại ở chỗ Ngao Trác Lãng? Chẳng lẽ hắn cũng hứng thú? Cũng đúng, hắn đường đường là một vương gia, nếu truyện kể về truyền thuyết là có thật sao hắn có thể không quan tâm được.

Kiều Vân Hy suy nghĩ một chút, sau đó lấy giấy mực vẽ lại bản trải rộng của hoa văn, không hiểu sao bản thân đột nhiên rất hứng thú với hình vẽ.

Cuốn sách này rất kì quái, rất dày nhưng phần lớn các trang đầu bị bỏ trắng, chỉ có trang đầu và trang cuối có chữ. Trang đầu là hình, trang cuối là chữ. Trong đó viết rằng để vương thời Vọng Tâm quốc đều có hai hộ vệ, sau khi ngôi vị được truyền cho người ngoài dòng tộc là tướng quân Đại Mạc Thương thì hai hộ vệ kia cũng biến mất, mà nàng lại nghe khi xưa chỉ khi đế vương chết hộ vệ mới biến mất sau đó khi người mới lên ngôi, sau ba năm họ sẽ trở lại nhưng được thay thế bằng hai người mới, cho nên muốn hành thích đế vương, thời điểm tốt nhất chính là ba năm trước khi hai hộ vệ xuất hiện trở lại. Bọn họ mỗi người đều có một vật mang kí ấn Vọng Tâm Quốc. Kiều Vân Hy âm thầm suy đoán, như vậy sau khi triều đại thay đổi, nhưng người được chọn làm đế vương vẫn còn, vậy rất có thể hai hộ vệ kia cũng vẫn tồn tại, chỉ là không biết họ là ai. Lại bất ngờ nghĩ tới chuỗi đoàn đao ngọc của Từ Viễn trong lòng liền nảy sinh khó hiểu, sau đó lại suy nghĩ lại, hộ vệ kia chắc chắn hành tung bí ẩn, con người kì quái, Từ Viễn căn bản không có khả năng, mà suy cho cùng hình như hắn cũng không lợi hại lắm. Cái này hoàn toàn chỉ là nàng suy đoán, thực tế nàng chưa từng trải nghiệm, đỉnh chính lại chỉ là đoán bừa, mất công sau này hắn biết được sẽ thẳng tay hạ thủ.(^^)

Cuối cuốn sách có một dấu ấn đỏ, hình như chính là ngọc tỷ Vọng Tâm, cái này có lẽ là của người được chọn vì theo như trí nhớ của nàng, ngọc tỷ của Khanh Nhạ không có hoa văn này.

Qua mấy hôm, Ngao Trác Lãng vẫn chưa trở về, Kiều Vân Hy trong lòng có chút lo lắng liền đi tìm Sở Tư Thanh hỏi thử, kết quả bị hắn chọc tức:

"Tam vương gia thường ngày trước ra ngoài lâu như vậy đều chỉ có một chỗ đến chính là lầu hoa, ở cùng mấy tiểu mỹ nhân xinh đẹp, phu nhân cũng nên thông cảm cho nam nhân bọn ta, không nên tức giận với vương gia làm gì, qua mấy hôm nữa ngài ấy tự khắc sẽ về."

Kiều Vân Hy nghe hắn nói xong liền hết giận, thản nhiên nói:

"Tiểu Thanh à Tiểu Thanh, tam vương gia hắn ít nhiều cũng là phu quân ta, ta giận cũng sẽ không làm gì hắn nhưng người thì khác..." Nói đoạn liền hô: "Người đâu, lôi Sở Tư Thanh ra đánh năm mươi gậy!"

Sở Tư Thanh giật mình, miệng méo xệch, nữ nhân hung dữ. Sau đó liền bị đám gia nhân lôi đi. Kiều Vân Hy nhìn hắn bị đánh vô cùng thoải mái, nhẹ nhàng thốt ra mấy câu:

"Chọc giận Kiều Vân Hy ta người nhất định sống không thoải mái. ha ha"

Sở Tư Thanh lần đầu gặp nữ nhân như vậy, hờ một chút là bạo lực, sau này hắn vạn lần không dám dây dưa, nhìn thấy nàng nhất định phải tránh xa. Tam Lãng vương phủ này đã có một tên tam vương gia đáng ghét rồi giờ lại thêm một tam vương phi, cuộc sống của y ngày sau sẽ không dễ dàng rồi..
Á...á...các người...á.."

Lại qua ngày hôm sau, người vẫn chưa thấy về, Kiều Vân Hy đoán chừng Sở Tư Thanh cũng không biết chuyện gì nên không hỏi hắn nữa, hôm nay nàng dẫn Tứ Thiết cùng với tiểu Như xuống phố chơi, Kính Mạ cũng muốn đi theo nhưng nửa đường gặp Nhị Tru liền bị hắn kéo đi, tiểu Như nhìn theo cười trừ chọc, Tứ Thiết liền học theo là lười ra cười, Kiều Vân Hy bị hai người này chọc cười kết quả là cả ba cùng nhăn nhó báo hại Kính Mạ đỏ mặt gần chết không dám ngừng đầu lên nhìn.

Bên cạnh đột nhiên có một giọng nói truyền đến:

"Đang cười gì vậy?"

Giọng nói này...tiểu Như giật mình quay lại, Kiều Vân Hy với Tứ Thiết cũng quay qua, quả nhiên là Đang Dụ công tử hào hoa phong nhã.

"Đang Dụ huynh, lâu rồi không gặp, huynh làm gì ở đây vậy? Không phải đi tìm tiểu Như chứ? Ha ha."

Đến lượt tiểu Như đỏ mặt giận rồi: "Phu nhân!" lại không ngờ Đang Dụ đột nhiên cất tiếng: "Tiểu Như, ta thật sự là đến tìm muội, vừa nãy qua Kiều Phủ mới biết muội đến Tam Lăng vương phủ nên ta mới tới đây." Nói đến lại quay qua Kiều Vân Hy: "Muội nhanh như vậy đã thành thân rồi, đôi phương lại là tam vương gia, đúng là chuyện tốt... Vị này..." Lúc này mới để ý bên cạnh còn có một người nữa. Kiều Vân Hy vốn đang tính giậm chân tức giận, thấy y hỏi liền kìm nén lại nói:

"Đây là Tứ Vương gia, Tứ Thiết."

"Ồ, thì ra là vậy. Tham kiến Tứ vương gia."

Tứ Thiết nhìn vị ca ca xinh đẹp liền vui vẻ cúi đầu chào lại:

"Tiểu Tứ chào ca ca, sau này đệ cũng muốn xinh đẹp như ca ca vậy."

Bốn người bọn họ cùng nhau xuống phố, tiểu Như trong lòng có chút hậm hực, rõ ràng là nói tới tìm cô nhưng từ đầu đến cuối toàn nói chuyện với tiểu thư, đây là kiểu gì?

Đang Dụ hình như chợt nhớ ra gì đó, quay sang hỏi Kiều Vân Hy:

"Phải rồi, lần này huynh đến cũng là có chuyện muốn tìm tam vương gia, vương gia hiện giờ có trong phủ không?"

Không nói thì thôi, nói đến nàng liền giận:

"Muội không biết, hắn đi biệt tích đâu không về phủ" đợi trở về rồi nàng nhất định ném cho gói quần áo xong đuổi đi.

Đang Dụ nghe xong cười cười, tính nói gì đó lại nghe tiếng Tứ Thiết:

"Tỷ tỷ, đệ muốn ăn kẹo hồ lô."

Kiều Vân Hy giật đầu, tiểu Như liền dẫn Tứ Thiết qua chỗ người bán kẹo:

"Đề nô tỳ mua cho vương gia."

Tứ Thiết liền vui vẻ đồng ý.

"Khi nào hắn trở về muội sẽ nói lại với hắn." tiểu Như dẫn tiểu Tứ đi rồi nàng liền quay sang Đang Dụ nói vậy.

"Làm phiền muội rồi."

"Ây dà, huynh khách sáo như vậy làm gì!" Nói xong liền quen thói vỗ vai y cười.

Lần này Đang Dụ nói tới tìm tiểu Như hoàn toàn chỉ là nói đùa, y thật ra là tìm Ngao Trác Lăng, quen biết lâu như vậy nàng không biết tới việc hai người họ biết nhau, hơn nữa Đang Dụ có vẻ rất bận, không tạm biệt tiểu Như đã bỏ đi. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nhất định kì quái, đầu tiên là Tứ Viễn nói đến tìm nàng lại đột nhiên bỏ đi không nói, giờ lại tới Đang Dụ, có lẽ nếu không có việc xảy ra chả biết bao lâu họ mới chịu lộ mặt ra nữa. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì mới được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cũng phải tới gần nửa tháng không thấy Ngao Trác Lăng hồi phủ, Kiều Vân Hy nghĩ tới việc Đang Dụ có việc tìm hắn, biết đâu là việc rất quan trọng trong lòng có chút sốt ruột mà hơn nữa, dựa vào việc hắn hiện giờ là phu quân nàng, nàng hiển nhiên cũng nên thể hiện sự lo lắng. Đang ngần ngại suy nghĩ không biết Tứ Thiết đã chạy đến bên cạnh lúc nào, ngồi xuống, hôm nay nó đặc biệt im lặng không nói gì. Tiểu Như bê một đĩa hoa quả đến, Tứ Thiết nhón một quả yên lặng ngồi ăn, nàng cũng nhón một quả nhưng cầm trong tay mãi không đưa lên miệng. Tiểu Như thấy nàng lơ đãng liền gọi nhỏ một

tiếng: " Phu nhân" Kiều Vân Hy giật mình quay lại:

" Em gọi gì ta?"

Tiểu Như cười cười: " Dạ không có gì ạ."

" Ủm...Tiểu Tứ đói chưa?"

Tứ Thiết giờ quả đào trên tay lên trước mặt lác lác:

" Đệ ăn đào hết đói rồi."

Kiều Vân Hy cười cười nheo má nó:

" Đệ ăn vậy sao lớn được? Nếu đệ ốm đi chút nào tam ca của đệ sẽ hỏi tội tỷ, đi nào, chúng ta đi ăn cơm."

Tứ Thiết ngoan ngoãn đứng dậy, vừa đi vừa nói: " Tỷ yên tâm, đệ sẽ không cho tam ca mắng tỷ".

Nàng xoa đầu nó cười.

Lúc bọn họ ăn uống xong mọi chuyện vẫn bình thường, trước khi đi ngủ nàng còn dạy Tứ Thiết thổi sáo, Tứ Thiết sau đó vì quá hứng thú nên nàng phải mất rất nhiều công sức nó mới chịu đi ngủ, trước đó còn dễ thương hôn nàng một cái chúc ngủ ngon. Không ngờ ban đêm đột nhiên xảy ra chuyện, tiểu Tứ biến mất. Khấp trên dưới nào loạn một phen, gia nhân tìm khắp phủ vẫn không thấy nó đâu, Kiều Vân Hy trong lòng lo lắng khoác áo lông vào tự mình chạy đi tìm.

" Tiểu Tứ đệ ở đâu, mau trả lời tỷ đi! Tiểu Tứ...."

" Tứ vương gia...."

Tìm bao nhiêu lâu cũng không thấy người, lại không ngờ thấy phía tây phủ bốc khói nghi ngút, chạy tới nơi kho thóc đã cháy đỏ rực, Kiều Vân Hy nghe từ bên trong có tiếng người, tiểu Tứ nhìn xung quanh một màu đỏ rực liên hoảng sợ:

" Tiểu Tứ, phải đệ không? Đệ đừng sợ, tỷ đến cứu đệ!"

Ngon lửa đỏ rực, tất cả mọi người đều kinh hãi ngăn cản nàng, nàng lại mặc kệ, muốn đẩy tất cả bọn họ ra để lao vào trong đó, nàng thực sự sợ hãi sẽ xảy ra chuyện xấu.

Thời điểm Kiều Vân Hy vừa chạy đến cửa thì một cây cột đổ xuống, tiểu Như sợ hãi hét lên:

" Phu nhân! "

Nàng có nghe tiếng gia nhân hét, cũng có nhìn thấy cột gỗ đang đổ xuống nhưng không kịp phản ứng thì đã bị ai đó nắm tay kéo giật lại, nàng áp mặt vào ngực hắn, nghe rõ tiếng tim đập gấp.

Ngao Trác Lãng để nàng qua bên tiểu Như sau đó xông vào bên trong cứu Tứ Thiết, vừa lúc hai người ra đến nơi thì đằng sau đổ rầm một tiếng, toàn bộ nhà kho trong nháy mắt đổ sụp xuống. Tiểu Tứ có lẽ do hít phải nhiều khói mà ngất đi. Ngao Trác Lãng sau đó liền sai người đưa họ về phòng, phân phó người đi tìm đại phu xong thì đi thẳng đến thư phòng. Cũng may là hắn về kịp, nếu không không biết sẽ xảy ra việc nghiêm trọng thế nào.

Kiều Vân Hy vừa tỉnh dậy liền chạy qua phòng Tứ Thiết, thấy nó không sao mới thở phào nhẹ nhõm, không ngờ vừa quay lại đã bị người phía sau dọa cho giật mình. Từ Viễn nhìn biểu hiện của nàng không vội nói gì, thản nhiên ngồi xuống, lát sau mới thông thả nói:

" Đã lâu không gặp"

Nàng cơ miệng giật giật, còn tưởng bị hoa mắt, không ngờ quả thật là Từ Viễn, khó khăn lắm mới nặn ra nụ cười đáp lại:

" Ha ha, đúng là lâu thật.." vừa xong lại nghe Từ Viễn nói tiếp:

" Ta còn tưởng nàng thật sự không thích nam nhân...à, hay là ta có nên suy nghĩ tới khả năng tam vương gia không phải nam nhân không nhỉ?"

Trên đầu Kiều Vân Hy chảy đầy hắc tuyến, lời nào cũng chưa kịp nói đã nghe giọng trầm trầm quen tai:

" Từ công tử cũng thật vui tính, ta sao lại có khả năng ấy?" Ngao Trác Lãng từ bên ngoài bước vào. Nàng nghe hắn nói xong liền bĩu môi khinh bỉ:

" Chẳng không có khả năng ấy? Đêm tân hôn ở trên một chiếc giường ôm ấp nam nhân khác là không có khả năng ấy?"

Từ Viễn hiếm khi biểu cảm lúc này lại nhếch môi lên cười thú vị: "Ồ "

Ngao Trác Lãng bị nàng chọc không những không giận mà còn vui vẻ, nét tà mị hiện rõ trên miệng:

"Như vậy từ nay đêm nào ta cũng sẽ cùng nàng trên một chiếc giường, ôm nàng ngủ." Hắn nói rất thoải mái, hoàn toàn không để ý tới Từ Viễn. Kiều Vân Hy biết không nói lại hắn cộng thêm ở trước mặt Từ Viễn có chút xấu hổ liền làm bộ giận dữ không thèm so đo sau đó chạy ra ngoài. Từ Viễn sau đó cũng đứng dậy đi ra, lúc đi qua Ngạo Trác Lăng còn cố tình nói nhỏ:

"Sau này vương gia giữ khoảng cách với ta một chút."

Từ đầu đến cuối nhìn không ra Từ Viễn cũng có thể đùa cợt người khác, Ngạo Trác Lăng nhất thời bị hắn làm cho ngạc nhiên.

Kiều Vân Hy vừa chạy ra ngoài liền nhìn thấy tiểu Như đang đi đến liền vội vàng gọi. Tiểu Như thấy nàng gọi thì chạy tới, nhìn sắc mặt nàng đã hồng hào lại mới yên tâm:

"Phu nhân gọi em."

"Ừ, tiểu Như, nói ta biết vì sao Từ Viễn lại ở đây?"

"Dạ, hôm qua tiểu thư bị ngắt đi nên không biết, Từ công tử đi cùng tam vương gia."

"Hả!?" Nàng rõ ràng không ngờ đến khả năng này. Trong đầu xuất hiện vài suy nghĩ phức tạp, sau đó hạ giọng ghé sát đầu nói với tiểu Như:

"Về cùng nhau? Có lẽ nào...có lẽ nào Từ Viễn là tiểu tam bên ngoài của Ngạo Trác Lăng không?"

Tiểu Như nghe xong giật mình kêu lên:

"Á phu nhân!"

Kiều Vân Hy liền lấy tay bịt miệng nha đầu này lại:

"Em hét to như vậy làm gì? Bọn họ nghe thấy chúng ta sẽ rất thảm!"

"Ừ..." tiểu Như muốn nói gì đấy xong vẫn bị bịt miệng không phát ra được câu nào, khuôn mặt ngày càng trắng bệch.

"Thực ra mà nói, hai người họ như vậy nhìn rất đẹp đôi, phong thái rất hợp. Xem nào...e nghĩ bọn họ ai ở trên, ai ở dưới?" trong đầu nàng lúc này đang bay bổng tưởng tượng, hai cơ thể hoàn hảo như vậy sẽ rất khăng khít với nhau.

Tiểu Như ngày càng sợ hãi, cật lực lắc đầu, lại nhìn thấy Kiều Vân Hy vẫn đang thao thao bất tuyệt, nhìn tới phía trước mình hai người nào đó mặt đã đen như đất xoong, có thể thủ tiêu bọn họ bất cứ lúc nào.

Kiều Vân Hy nói một hồi mới thả tay bịt miệng tiểu Như ra cuối cùng chốt lại bằng một câu cảm thán:

"Ôi, tiểu Như, ta thật vô cùng tò mò, bọn họ làm gì trong phòng lâu như vậy."

Tiểu Như bấy giờ mới run run nói:

"Tam vương gia với Từ công tử đã ra ngoài rồi phu nhân." vừa nói vừa nhìn ra phía sau nàng. Kiều Vân Hy quay ra phía sau nhìn thấy hai người kia đang đứng sau lưng liền tươi cười:

"A, vừa nhắc tới đã xuất hiện rồi, thật trùng hợp."

Ngạo Trác Lăng gật đầu:

"Đúng là trùng hợp thật, có điều, chúng ta là đã ở đây lâu rồi, không phải vừa mới tới."

Nàng nghe hắn nói xong giật mình nhảy về phía sau, nắm tay áo tiểu Như, tiểu Như đáng thương cũng không đỡ nổi lực sát thương quá lớn đành yếu ớt lùi về sau, đẩy Kiều Vân Hy lên phía trước. Hai người trước mặt lúc này không khác gì đao phủ chuẩn bị xử trảm bọn họ. Nhưng thật may mắn, đao chưa kịp chém xuống đã có "thánh nhân" xuất hiện cứu họ một mạng.

Từ Thiết vừa tỉnh dậy, từ trong phòng đi ra nhìn thấy Kiều Vân Hy liền chạy tới ôm lấy nàng, Kiều Vân Hy vô cùng sung sướng bám lấy Từ Thiết dịu dàng nói:

"Đệ ngoan, tỷ dẫn đệ đi chơi, nha nha, chịu không?"

Tiểu Tứ vui vẻ gật đầu liền bị mang đi, tiểu Như cũng vội vã cúi đầu chào rồi chạy mất. Tình huống vừa rồi có thể nói là thoát chết trong gang tấc.

Đã mấy ngày trôi qua, Từ Viễn vẫn không rời khỏi phủ khiến nàng vô cùng thắc mắc, vừa vặn thấy hắn đang đi tới liền chạy tới:

"Từ Viễn, ở đây thoải mái không?"

Từ Viễn nhìn nàng gật đầu: " Không tề."

Kiều Vân Hy nghe hần trả lời liền cười vui vẻ: " Vậy là tốt, thoải mái như vậy người cứ ở đây lâu một chút, không phải ngại." Nàng vừa nói vừa tỏ vẻ nhiệt tình hiếu khách, đoán sẵn hần sẽ khinh bỉ từ chối, có điều nàng không ngờ tới nhất chính là...

" Hiện tại ta cũng chưa có ý định rời khỏi, nàng yên tâm "

Đợi khi nàng bình tĩnh hần đã đi mất dạng. Cái này, là Ngao Trác Lãng công khai đưa tiểu tam về nhà? Tuy nhiên nghĩ tới đây nàng liền không giận nữa, bộ mặt hứng thú chờ đợi. Lại bỗng nhiên nhớ ra việc của Đang Dụ liền lấy đó làm cớ chạy tới thư phòng Ngao Trác Lãng, Từ Viễn rất có thể đang ở đây, nàng vừa hay có thể xem họ làm cái gì. Tiếc là khi nàng bước vào, trong thư phòng không hề có ai mà hai người kia cũng không thấy đâu, cảm giác kì quái lại bắt đầu xuất hiện.

Từ Viễn lấy từ trong người ra chiếc vòng ngọc lấy từ chỗ Kiều Vân Hy đưa tới Ngao Trác Lãng vừa nói:

" Cái này là ta lấy từ chỗ Vân Hy, Dẫn Khang tặng nó cho nàng."

Ngao Trác Lãng cau mày, nghĩ lại lần tiểu Như mang hộp quà tới nói Dẫn Khang tặng quà sinh thần muộn cho nàng, khi đó hần không để ý lắm, mà nàng cũng không mở ra, thật không ngờ là vật này.

" Biến mất lâu như vậy, thì ra là ở chỗ Dẫn Khang."

Từ Viễn gật đầu, nhìn chiếc vòng ngọc một hồi mới cất tiếng:

" Cái ta không hiểu là sao hần lại có thứ này, vốn dĩ không nên ở chỗ hần."

Ngao Trác Lãng nhắc chiếc vòng lên cười cười:

" Truyền thuyết kia rõ ràng là lời bịa đặt, hoa văn này rất có thể chỉ là trùng hợp."

" Ha ha, ta cũng nghĩ như thế, hiện tại đến đây cũng chính mục đích là thay hoàng thượng điều tra việc này, cũng là vì an toàn của Tứ vương gia, sự việc mấy ngày trước hoàn toàn không phải ngẫu nhiên, bọn họ cuối cùng cũng đã có động tĩnh rồi."

Lúc hai người từ bên trong bước ra liền, Từ Viễn không may đụng phải một người, lí do cũng là vì y đi gấp quá không để ý nên mới xô vào, Từ Viễn không sao, đưa tay đỡ người kia dậy:

" Huynh đài có sao không?"

Người kia liền khách sáo nói:

" Cảm ơn, ta không sao, hiện tại đang có việc bận nên xin cáo từ trước." nói xong liền rời đi luôn, Từ Viễn bỗng cảm thấy người này hình như đã gặp ở đâu rồi nhưng sau cùng vẫn không nghĩ ra.

Sau khi nhà kho trong vương phủ bị cháy, lương thực cũng bị mất một phần lớn, nhân cơ hội hoàng thượng ban thưởng vì Kiều Vân Hy có công tìm thấy Tứ vương gia, nàng liền nhân cơ hội này xin hoàng thượng ban thưởng lương thực. Không lâu sau xe lương đã tới nơi nàng liền phân phó gia nhân chuyển vào kho dự trữ mới. Lúc đi ra nhìn thấy vị quan vận chuyển lương thực, thấy y còn trẻ, mặt mũi trắng trẻo rất giống một tiểu thị tuổi liền nổi hứng thú trêu chọc, vẫy tay gọi một gia nhân tên tiểu Phúc Thiện:

" Này tiểu Thiện, người mau đi bẩm báo vương gia qua đây một chuyến."

Tiểu Phúc Thiện không biết nàng đùa vội vàng vâng dạ chạy đi. Ngao Trác Lãng vừa tới nơi nàng liền hào sảng nói lớn, cố ý để tên mặt toa da phần kia nghe thấy:

" Chàng mau lại đây xem, hoàng thượng hào phóng tặng kèm một nam nhân xinh đẹp, ta không lấy, cho chàng đó."

Người kia nghe nàng nói vậy liền hoảng hốt, một lát đợi Ngao Trác Lãng đi tới gần mới kéo lấy hần, giọng nói rõ ràng rất bất ngờ:

" Tam thúc, thúc có sở thích này ư? Tha cho con, con nhất định mang tặng thúc một người khác tốt hơn."

Hần nghe nàng nói ban đầu vốn không tức giận, không ngờ đến cả tên tiểu tử này cũng dám nói, một chương đá hần ra khỏi cửa. Lạc La thấy hần nổi giận liền biết điều xin lỗi, sau đó đưa cho hần một tấm thiệp:

" Thực ra, tam thúc, lần này con đến còn là chỉ thị của hoàng thượng phát thiệp mời, ngày 15 tháng sau sinh thần của Vương Lạc hoàng tử, mời tam vương gia cùng tam vương phi tới dự.

Vương Lạc chính là nhi thần của Hoàng Thượng với Tương quý phi, hoàng hậu vẫn chưa sinh hạ được nên vì chuyện này mà rất phiền muộn, tuy nhiên đối với lễ sinh thần này vẫn là người mất nhiều công sức chuẩn bị nhất.

Ngao Trác Lãng nhận thiệp, Kiều Vân Hy há miệng, Ngao Trác Lãng vậy mà là thúc thúc người ta. Quả là khiến nàng không ngờ tới, kết quả đùa sai đối

tượng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Mùa Đông chẳng mấy chốc đã sắp hết, tuy rằng trời vẫn còn lạnh nhưng đã sớm có những tia nắng ấm áp, Kiều Vân Hy có nhã hứng dẫn tiểu Tứ cùng tiểu Như ra ngoài phơi nắng, ba người nằm trên ba cái ghế dài ngả lưng ra sau tận hưởng thoải mái, riêng tiểu Như ngại ngủ một chút, cô dù gì cũng chỉ là một người hầu, được hưởng cái ân điểm như vậy thật không khỏi khiến người ta ghen tị, đến Kính Mạ đi qua còn cố ý liếc cô một cái nhưng sau đó lại cười xòa xòa nói:

"Nha đầu nhà người thật có phúc nha!"

Tiểu Như chưa kịp nói gì đã thấy Kiều Vân Hy nhóm người dậy lên tiếng:

"Kính Mạ, hay là cô cũng mau qua đây đi, ta sai người mang ghế cho cô." Kính Mạ hơi giật mình, làm nô tì bao nhiêu năm cũng chưa thấy ai có được cái ân điểm này nên hiển nhiên không dám nhận:

"Nô tì tạ ơn phu nhân, có điều..." chưa nói hết câu Kiều Vân Hy liền hiểu ý, vẫy tay gọi mấy gia nô trong phủ phân phó. Nàng phân phó cái gì không cần biết, quan trọng là kết quả khi Ngao Trác Lăng từ bên ngoài trở về đã thấy cảnh toàn bộ nữ nhân trong phủ vắt chéo chân ngồi phơi nắng, còn nam nhân một bên đoán rằng chỉ hận không được thay bọn họ ngồi vào cái vị trí đó. Gia nô nhìn thấy hân đồng loạt cúi đầu chào một tiếng "Vương gia." Mấy nô tì kia trên ghế cũng giật mình nhảy xuống cúi người, riêng Kiều Vân Hy vẫn không mấy may động tĩnh. Ngao Trác Lăng miệng hơi cong lên, sau đó không để ý đến mấy người kia, trực tiếp ngồi xuống chỗ trống bên cạnh nàng. Kiều Vân Hy lười biếng mãi mới lần người qua nhường chỗ cho hắn, miệng lầm bầm:

"Chàng thích ngồi thì kêu người lấy thêm ghế đi, tranh với ta làm gì?"

Không ngờ Ngao Trác Lăng đột nhiên cúi người xuống sát mặt nàng cười tà tà mỉa mỉ:

"Ta vốn dĩ là có ý muốn ngồi chung với nàng."

Rầm một cái...là Kiều Vân Hy bị lăn xuống đất, rõ ràng là bị hắn đùa cợt.

Tân Thanh cung nằm ở phía Tây chính điện, vốn là nơi ở của Vương quý phi Vương Uyển nhưng từ ngày tiên đế mất, Vương quý phi xuất gia chuyển tới lo chuyện nhang khói nơi miếu thờ Ân Hồ tướng quân thì hầu như không có ai lui đến nữa, trưa hôm nay đột nhiên xuất hiện bóng người. Thời điểm Khanh Nhạ cùng công công hộ giá tình cờ đi ngang qua không ngờ nhìn thấy Dẫn Khang cùng lúc bước ra, viên thái giám nhìn thấy y liền cúi đầu hành lễ:

"Tham kiến nhị vương gia."

Dẫn Khang hoàn toàn coi như không nhìn thấy gì, thậm chí y cũng không để Khanh Nhạ vào mắt, chỉ hơi cúi đầu một chút, miệng cũng không buồn nhếch, thần nhiên lướt qua. Khanh Nhạ đối với biểu hiện của y hoàn toàn không tức giận, bao nhiêu năm qua kể từ ngày mẫu thân của Dẫn Khang qua đời y đã coi như không có vị ca ca này rồi, kể cả khi Khanh Nhạ lên kế vị hoàng đế cũng không nhận được phục tòng tuyệt đối, có chăng là vô cùng miễn cưỡng, cũng vì việc này mà có người ca tụng hoàng đế bao dung cũng có người nói nhu nhược bao che để Nhị đệ lộng hành.

"Nhị đệ đợi chút." Dẫn Khang đi được mấy bước Khanh Nhạ liền cất tiếng, giọng điệu không nghe ra điều gì bất thường. Y nghe xong cũng không có tình đi tiếp, đập quạt giấy gấp lại trên tay, hơi xoay người lại, nhìn không rõ khóe miệng y hơi nhếch lên, không biết dụng ý gì:

"Hoàng thượng có gì phân phó?"

Khanh Nhạ khoát tay, công công liền mang thiệp mừng tới giao cho Khanh Nhạ, y tiện tay cầm lấy.

"Việc giữa chúng ta cũng lâu như vậy rồi, sinh thân Vương nhi hi vọng đệ sẽ tới."

Dẫn Khang hơi liếc mắt xuống tấm thiệp trên tay, nghĩ gì đó sau cùng đáp:

"Thần tuân chỉ." nói xong liền đi khỏi.

Từ đầu đến giờ có một nhân vật chưa từng xuất hiện đó chính là đáng mẫu nghi thiên hạ Quách Dương Ngọc, lúc trước ở Kiều phủ là muội muội sinh đôi của hoàng hậu, thật ra mà nói thì dung mạo thật sự của Quách Dương Ngọc rất ít từng thấy qua, bình thường nàng ta luôn mang màn che mặt, cũng rất hiếm khi thiết triều cùng hoàng thượng, điều này làm rất nhiều người không khỏi cảm thấy kỳ quái nhưng không ai dám bày tỏ.

Vẫn là cái dáng vẻ mỗi lần gặp nàng người ta thường thấy, một lớp màn xa mỏng che mắt phân nửa khuôn mặt, quần thần lần lượt cúi đầu hành lễ, nàng

từ tốn khoát tay, hành động đó, người ta hình dung sau lớp màn này là một gương mặt u buồn, xong nghĩ tới liền không dám nghĩ tiếp nữa. Có lẽ nàng buồn phiền chuyện không thể sinh nhi tử cho hoàng thượng.

"Tương muội, bốn cung qua thăm Vương nhi một chút."

Trước mặt là Phi thúy cung, nơi ở của Tương quý phi, quý cung này cũng là sau khi nàng ta sinh hạ Vương Lạc mới được hoàng thượng ban thưởng. Lúc Quách Dương Ngọc tới nơi vừa vặn gặp nàng ta đang ngắm hoa, nhìn thấy Quách Dương Ngọc cũng không vội vàng cúi đầu hành lễ:

"Hoàng hậu cát tường." Có điều sau đó liền khéo léo từ chối Quách Dương Ngọc:

"Hoàng hậu thứ lỗi, Vương nhi cả ngày vui chơi, vừa mới ngủ một chút."

Quách Dương Ngọc cũng không làm khó nàng ta, "Ừm" nhẹ một tiếng sau đó rời khỏi, nói khi khác sẽ tới thăm. Qua khỏi một đoạn tỳ nữ thân cận Tô Nhi bên cạnh liền thể hiện chút phần uất thay cho chủ tử, không kim nói ra mấy câu:

"Tương quý phi cũng thật là quá đáng, rõ ràng là không muốn cho nương nương gặp hoàng tử, mới rồi còn nghe tiếng khóc, sao có thể nhanh như vậy đã đi ngủ?"

Quách Dương Ngọc bước chân hơi dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng liền bước tiếp hướng về tẩm cung muốn nghỉ ngơi, trước đó còn nghiêm khắc dạy bảo tỳ nữ kia: "Không được nói bừa." Tô Nhi cắn môi im lặng đi theo nàng.

Vì là khoảng thời gian lúc giao thời cho nên rất dễ bị cảm, Kiều Vân Hy ôm cổ ho khan, Ngao Trác Lăng ở bên cạnh thấy nàng ho không ngừng quay sang nhíu mày:

"Nàng cảm rồi? Không phải ta đã dặn phải chú ý sức khỏe sao? Xem kia, tiểu Tứ còn chưa bệnh nàng đã thành ra thế này rồi."

Kiều Vân Hy đang yên đang lành bị mắng trong lòng không khỏi cảm thấy uất ức, cố gắng kìm con ho đang dâng lên tới cổ cái lại:

"Ta bị bệnh chàng không quan tâm còn mắng ta?"

Ngao Trác Lăng lắc đầu không định cãi nhau với nàng nữa, bên cạnh bỗng xuất hiện một bóng người, tiểu Như bưng bát thuốc nóng hồi đưa cho nàng: "Phu nhân, người mau uống thuốc cho khỏi bệnh, nô tỳ vừa sắc xong, uống nóng có hiệu quả tốt hơn."

Nàng đưa tay đỡ lấy, đặt lên bàn lại sức nghĩ ra điều gì, quay sang hỏi tiểu Như:

"Phải rồi, sao em biết ta bị cảm?"

"Em... ở với phu nhân bao lâu lại không biết biểu hiện sắp bị cảm của phu nhân sao?"

"Ừm, lát ta uống, em có việc gì cứ đi làm trước đi."

"Dạ."

Tiểu Như đi ra gặp Từ Viễn đang ngồi uống trà trong đình viện, thấy hần nhìn ra thì gật đầu một cái sau đó đi thẳng. Từ Viễn lại nâng chén chà lên, uống một ngụm nhỏ sau đó xách kiếm đứng dậy.

"Nàng uống thuốc xong thì mau đi nghỉ ngơi, mất công... tiểu Tứ biết được sẽ lo lắng... khụ."

Kiều Vân Hy nghe hần nói xong liền bĩu môi: "Tiểu Tứ lo lắng? Vậy chàng không lo lắng cho ta sao?"

Ngao Trác Lăng vốn đã bước được mấy bước, nghe nàng nói liền dừng lại, khóe môi cong lên thành nụ cười:

"Ta lo lắng hay không nàng còn không biết sao?"

Kiều Vân Hy rõ ràng có hơi xấu hổ nên sau đó liền hắng giọng phản kháng:

"Ta sao biết? Chàng không nói sao mà ta biết được?"

Từ phía sau thấy hần gật gù, chưa đầy ba giây sau thì lên tiếng:

"Vậy được, có gì để tới về chúng ta từ từ nói."

Trên đầu nàng chấy đầy hắc tuyến, không cẩn thận lại bị hần trêu ghẹo, lần sau vạn nhất không bao giờ để rơi vào rọ của hần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Vì chuẩn bị cho sinh thần tiểu hoàng tử Vương Lạc nên trong cung rất nhộn nhịp, đặc biệt là Dương Quý cung, tẩm cung của hoàng hậu. Đã gần trưa, Tổ Nhi nhìn hoàng hậu lo lắng:

"Đã muộn rồi, nương nương nên đi nghỉ ngơi, việc ở đây giao cho Lý công công.." Tổ Nhi chưa nói xong Quách Dương Ngọc đã thấy đầu hơi vầng, thân hình nhỏ bé hơi loạng choạng, mấy tì nữ xung quanh hoảng sợ vội vàng chạy lại đỡ lấy sau đó theo phân phó đi vào phòng nghỉ.

Đội người bên trong lui ra hết Quách Dương Ngọc bấy giờ mới gỡ tấm che mặt xuống, bên trong là khuôn mặt có phần nhợt nhạt, trong đầu lại đột nhiên xuất hiện một vài kí ức nhưng ngay lập tức bị nàng xua đi. Bao nhiêu năm qua, có những thứ mặc dù vẫn rất muốn quên đi nhưng lại không thể nào làm được...

Bên ngoài truyền đến tiếng hô giá, Quách Dương Ngọc vội vàng xuống giường nhưng thân thể lại vô lực ngã xuống, Khanh Nhạ vào vừa kịp lúc liền vội vàng phi thân qua đỡ lấy nàng, ánh mắt dịu dàng có nét đau lòng:

"Có sao không?"

vừa nói lại nghe tiếng Trương Nghi Hạ ở bên ngoài đi vào, còn có cả Lý công công:

"Thần thiếp nghe nói thân thể hoàng hậu không được tốt, mấy ngày qua cũng do thần thiếp vô dụng sinh ra đã vốn yếu ớt nên không thể đỡ chút sức cho hoàng hậu, thần thiếp thay mặt Vương nhi tạ hoàng hậu."

Quách Dương Ngọc bấy giờ đã tự mình đứng lên được khuôn mặt cũng không có biểu cảm gì, nhàn nhạt nói:

"Bổn cung coi Vương nhi như con đẻ của mình, muội muội không cần đa lễ."

"Thấy nàng yêu thương Vương nhi như vậy trẫm rất vui nhưng cũng phải chú ý sức khỏe." Khanh Nhạ vừa nói xong thái y liền bước lên xem bệnh cho nàng. Qua một hồi thấy ánh mắt thái y phức tạp, Quách Dương Ngọc miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng:

"Chỉ là một môi thông thường thôi mà, phải không Tạ thái y?, thần thiếp sau này nhất định sẽ chú ý, không để Hoàng thượng lo lắng."

"Việc này...." Tạ Thứ đang định nói gì lại nghe Trương Nghi Hạ nói liền im lặng không dám ngắt lời.

"Nếu đã như vậy, Hoàng thượng, thần thiếp nghĩ chúng ta nên về trước để hoàng hậu yên tâm dưỡng sức."

Khanh Nhạ không có ý phản đối.

Sau khi mấy người vừa rồi đi khỏi Tịnh Thụy Tĩnh liền bước vào, Quách Dương Ngọc đang định chờ lại giường thì nghe Tổ Nhi hô lên:

"Nương nương, Tịnh quý phi tới."

Quách Dương Ngọc vừa gật đầu Tịnh Thụy Tĩnh đã đến trước mặt, vừa nhìn thấy nàng liền lo lắng:

"Hoàng hậu nương nương không sao chứ, thần thiếp vừa nghe chuyện vội vàng chạy qua đây."

"Ta không sao, phải rồi, muội muội không phải hôm nay có lịch đi học đàn chỗ cầm sư sao? Giờ này còn ở đây?"

Tịnh Thụy Tĩnh nghe nhắc đến liền buồn bực:

"Học đàn quá chán, muội hết hứng thú rồi."

Quách Dương Ngọc nghe nói che miệng cười: "Sớm biết sẽ có kết quả này rồi mà."

Tịnh Thụy Tĩnh này tuổi không lớn, vào cung cũng chưa được bao lâu, trong số những phi tần của hoàng thượng thì không vừa mắt ai, chỉ đặc biệt oán hận với Quách Dương Ngọc, bình thường lúc không có người sẽ vô tình gọi nàng mấy tiếng tỷ tỷ. Tính cách của vị quý phi này tương đối bướng bỉnh, cũng rất thẳng thắn, không vừa mắt ai sẽ thẳng tay ra mặt, mà trong số đó đặc biệt rất ghét Trương Nghi Hạ. Ban này đứng ngoài nghe bọn họ nói chuyện thật muốn lấy rêu nhét vào miệng à họ Trương.

Nói một hồi mới quay lại chuyện chính, cũng bởi do đầu óc nàng ấy để trên mây:

"Hoàng hậu, người việc gì phải nhường nhịn Trương Nghi Hạ như vậy, xem kìa, tới sức khỏe bản thân còn không chú ý, tỷ bệnh nặng không phải thành toàn cho ả sao?"

Quách Dương Ngọc nghe xong khẽ thờ dãi:

"Muội còn trẻ, có những chuyện không hiểu hết được."

Tĩnh Thụy Tĩnh không nói gì nữa sau đó lúc định ra về lại đột nhiên nghĩ ra một chuyện nên nán lại:

"Phải rồi, Nương nương đã từng gặp qua Vương Uyển thái thái chưa? Nghe nói lần này cũng sẽ tới dự."

Quách Dương Ngọc lắc đầu nói: "Ta chưa từng thấy qua." Tĩnh Thụy Tĩnh gật gật đầu sau đó cùng tì nữ rời đi.

Bởi vì mấy ngày gần đây Kiều Vân Hy bị cảm nên thành ra rảnh rỗi, bên ngoài Ngao Trác Lăng dặn dò không để nàng đi lại lung tung, ngoan ngoãn dưỡng bệnh, mặt khác cũng không cho ai quấy rầy nàng nghỉ ngơi... khiến cho nàng ô cũng buồn bức, cả ngày đi lại trong phòng, cũng bởi vì thế mà phát hiện ra chiếc hộp gỗ Dẫn Khang tặng nàng trước đây, để vào một chỗ không cần thận quên mất. Mặc dù chiếc hộp thật đã bị Từ Viễn mang đi nhưng vật nằm trên tay nàng lúc này thoát nhìn chắc chắn không phải vẻ đẹp tầm thường. Kiều Vân Hy vốn không phải người yêu thích trang sức cũng không thể phủ nhận bị nó hấp dẫn, suýt xoa một hồi liền đeo lên tay, đeo xong lại hận không thể ngay lập tức chạy ra ngoài đem khoe với tiểu Như. Nghĩ tới đây nàng lén lén đẩy nhẹ cửa, thò đầu ra, đáng tiếc là kế hoạch gì cũng chưa kịp thực hiện đã bị phá hỏng. Từ Viễn dựa lưng vào cửa, không thèm nhìn nàng, thần nhiên nói:

"Thời tiết không tốt, bệnh của phu nhân rất dễ truyền nhiễm, mời quay lại."

Kiều Vân Hy nghe xong giận tím mặt, nếu là Ngao Trác Lăng hẳn có thể sẽ dịu dàng hơn một chút, cũng là ngăn cản nhưng có thể sẽ nói nàng mau quay lại phòng dưỡng bệnh cho tốt, xui xẻo thế nào lại gặp ngay tên đầu băng này. Có điều, nàng là đang cảm thấy bức bối lắm rồi nên đành nén giận nghĩ cách thuyết phục hắn, trong đầu âm thầm mưu tính, cố lục lọi trí nhớ xem trước kia đối với hắn đã dùng biện pháp nào.

...

Thanh Vương thành năm ấy cũng khoảng lúc giao mùa cuối đông đột nhiên xuất hiện bệnh dịch, bá tánh trong thành mắc bệnh rất nhiều, Kiều Chu Nhân cả ngày bận rộn, nếu không vào cung hội nghị bàn kế sách thì cũng là ở bên ngoài cứu trợ bá tánh. Cũng chính thời gian ấy Kiều phủ quân giáo rất nghiêm ngặt, tới cái mức độ gọi là một con kiến cũng đừng mong vượt qua chứ đừng nói tới việc một nhị tiểu thư to đùng là Kiều Vân Hy có thể trốn ra ngoài. Đon nhiên mà nếu so sánh Kiều phủ của nàng với Tam Lăng vương phủ này thì hiển nhiên Kiều phủ nhỏ hơn nhưng so với căn phòng hiện tại nàng đang bị "cách ly" mà bên ngoài có tên Từ mặt lạnh thì có thể coi là rất rộng lớn... Ầy vậy mà vẫn bức bối tới không chịu nổi đủ biết tâm trạng hiện giờ của nàng thế nào rồi.

Kiều Vân Hy bò ngườì ra bàn đá, chân tay thỉnh thoảng lại nhấc lên đặt xuống, tới tiểu Như bình thường rất ngoan ngoãn cũng không chịu nổi cảnh cả ngày nhàn rỗi như vậy, có lẽ cô đã bị tiểu thư dạy hư, chân bây giờ cũng không ngồi yên muốn trốn đi chơi rồi.

"Tiểu thư, đừng vậy nữa, em bị tiểu thư làm cho sầu thúi ruột rồi..."

Kiều Vân Hy khó khăn lắm mới sức lại chút năng lượng nhấc mông lên đi vào trong nhà, tiểu Như vội vàng chạy theo.

"Cha ta chưa về sao?"

"Đại nhân từ hôm qua tới giờ chưa hồi phủ ạ."

Kiều Vân Hy thờ dài một hơi sau đó ngồi bịch xuống trước thềm, còn vài bước nữa là vào tới trong phòng cũng không muốn đi, biểu hiện hết như kẻ bệnh lâu ngày kiệt sức. Tiểu Như vốn định bắt chước nàng chẳng ngờ vậy còn chưa chạm đất Từ Viễn bỗng dung xuất hiện ngay sau hai cô suýt chút nữa trái tim nhỏ bé bị dọa cho tan tành, nhảy ra xa mấy mét, ôm ngực kêu lên:

"Ôi! Công tử là nô tì sợ chết mất."

Từ Viễn ho khan một tiếng, không hề có ý định xin lỗi, sau đó thấy hắn thần nhiên ngồi xuống bên cạnh Kiều Vân Hy, "cái cây héo" lười biếng dịch mông qua một bên nhường chỗ cho hắn, một lúc mới mấp máy môi, khó khăn lắm mới nghe ra tiếng:

"Ngươi lại tới làm gì? Lần nào cũng leo... Khoan đã!..." nói tới hai mắt nàng liền sáng lên, đứng bật dậy, tiểu Như lại một lần nữa bị dọa sợ. Từ Viễn liếc nàng một cái, tránh xa đề phòng, chưa đầy vài giây sau cánh tay đã bị nàng nắm lấy, dùng sức dữ dội lắc:

"Ngươi vào đây bằng cách nào?"

"Như mọi ngày thôi."

"Không bị người của cha ta bắt lại sao?"

Từ Viễn nghe nàng nói đoạn liền khinh thường: "Mấy kẻ đó sao có thể làm khó ta được."

Trên mặt Kiều Vân Hy lúc này viết rõ hai chữ "Sùng bái" to đùng, mắt mở to nhìn Từ Viễn chớp chớp: "Từ ca ca giúp muội ra ngoài nhé, Từ ca ca..." tiểu Như đứng bên cạnh thiếu chút nữa chết sặc, Từ Viễn ngậy người trong chốc lát, nha đầu này nhìn không ra còn có thể có vẻ mặt như vậy. Kiều Vân Hy nhìn nét mặt hắn trong lòng kinh hãi phỏng đoán, có nam nhân nào lại chống đỡ nổi nhan sắc của nàng? Ai ngờ cuối cùng bị người đối diện tát cho gáo nước lạnh, người kia không thèm nhìn nàng nữa quay sang nói với tiểu Như:

"Tiểu thư nhà các người có lẽ nhiễm bệnh rồi, đầu óc không bình thường, cổ họng hình như bị hơi nặng."

Tiểu Như nghe xong không kìm nổi cười sặc sụa, nhìn sang mặt Kiều Vân Hy đã thấy đen sì liền bịt miệng lại không dám cười nữa. Có điều Kiều nhị tiểu thư nàng là ai? Sao có thể nhanh chóng bỏ cuộc như vậy? Khoảng cách lúc này dịch ra để nhường chỗ cho Từ Viễn bây giờ bị nàng lấn sang, cổ họng không khỏe vẫn tiếp tục nói, kết quả lời vừa thốt ra chính bản thân cũng thấy buồn nôn:

"Từ ca ca, muội mấy hôm nay ở trong phủ rất buồn, đưa muội ra ngoài chơi được không Từ ca ca?"

"..."

"Sao rồi, nói tiếp đi, sao không nói nữa?" Từ Viễn nhếch miệng cười cười, nhìn về mặt của nàng có lẽ đang nghĩ xem tiếp theo nên nói cái gì.

Kiều Vân Hy nhất thời cảm thấy quá mất mặt, hận không thể đào một cái lỗ chui xuống, mà đáng trách là tên nam nhân này, hẳn rốt cuộc có phải nam nhân không? Nàng đã huy động tới cả mỹ nhân kế rồi cũng không động lòng.

Ngọt ngào không nghe thì đừng trách nàng bạo lực, vút cái về mặt tiểu mỹ nữ đi, sẵn tay áo lên muốn đánh nhau:

"Họ Từ kia, rốt cuộc có đưa ta ra ngoài không? Mau đồng ý, nếu không ta sẽ thả hắc khuyển cắn người!"

"Đây là đang uy hiếp ta?" Từ Viễn thân nhiên hỏi lại, Kiều Vân Hy mới biết mình đại, Từ Viễn là người nào? Há lại sợ mấy lời xằng bậy của nàng? Nghĩ vậy vội vàng thu lại móng vuốt, chuyển sang nói lí:

"Từ công tử, dù gì ta đối với công tử xem như có chút ân nghĩa, như vậy đi, công tử giúp ta lần này, chúng ta xem như không ai nợ ai, công tử thấy thế nào?" nói xong len lén nhìn mặt y, không ngờ thế mà có tác dụng, nàng đoán chừng hẳn cũng muốn nhanh chóng báo đáp nàng nên sẽ đồng ý, lại không ngờ nhận được câu trả lời hoàn toàn không liên quan:

"Hiện tại ta đang rất đói."

"Hả? Đói hả? Tiểu Như mau bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn." tiểu Như vội vàng chạy đi.

Chẳng qua bao lâu thức ăn đã được dọn lên, Từ Viễn nhìn một lượt lác đầu:

"Hiện tại trong thành đang dịch bệnh, dân chúng đói khổ, có một mình ta làm nhiều thức ăn như vậy thật lãng phí lương thực."

"Cái gì mà một mình người? Bốn..." nàng cũng đói mà, có điều thời điểm này tuyệt đối không được nổi giận với hắn đành nuốt những lời định nói xuống sửa lại bằng giọng thực nữ hơn:

"Là ta sợ công tử ăn một mình sẽ buồn nên mới định ăn cùng công tử."

"Ta bình thường cũng chỉ ăn một mình."

Nghe hắn nói thế chỉ đành bầm bụng nhin đói: "Ồ..vậy công tử ăn tự nhiên."

Từ Viễn liếc nàng một cái sau đó tự nhiên ăn thật. Cũng may hắn còn là quân tử, ăn xong giữ lời đưa nàng ra ngoài. Kiều Vân Hy chưa kịp vui mừng mấy thủ vệ của Kiều Chu Nhân đã chạy tới, xong rồi, lần này hết hi vọng rồi, không ngờ Từ Viễn nói gì đó với mấy người họ lại khiến nàng có thể từ cửa chính đang hoang bước ra. Lúc sau nàng có hỏi lại hắn thân nhiên nói:

"Người quen lâu ngày không gặp, nói vài câu thăm hỏi xã giao."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Thời tiết như thế này ra ngoài tuyệt đối không phải một ý hay, chưa nói đến mùi bệnh dịch khắp nơi bốc lên làm người khỏe mạnh cũng muốn đồ bệnh, tiểu Như lấy tay che miệng, mặt hơi nhăn lại, hơi khó chịu:

"Tiểu thư, hay chúng ta trở về đi, không may nhiễm phải dịch bệnh em biết nói thế nào với đại nhân?"

Kiều Vân Hy không nói gì, ánh mắt trầm chú vào vị trí có mấy tên lính đang tụ tập, im lặng lắng nghe

"Các người nghĩ xem, đại dịch đột nhiên xuất hiện không phải kiếp phải do Từ vương gia sao? Hừ, bách tính chúng ta vì hắn mà chịu khổ."

"Không phải chỉ là một tên ngốc thôi sao, làm cái gì ghê gớm!"

Người kia vừa lên tiếng liền bị mấy kẻ xung quanh dùng tay đập vào đầu mắng:

"Ngu ngốc! Hắn thì có gì đáng sợ? Là tổ tiên hắn, không phải nói kẻ ngốc đó chính là định nhân(người được chọn) sao!."

" Là có thật? Ta tưởng chỉ là truyền thuyết?"

Bọn họ cứ thế cùng nhau bàn tán, đem hung dịch đổ lên người vị Tứ Vương gia kia, mà lúc đó Kiều Vân Hy chưa gặp Từ Viễn, cũng không biết y hình dạng thế nào.

"Nói nhảm, đi thôi, chúng ta không cần quan tâm mấy kẻ đó." Từ Viễn bất ngờ lên tiếng sau đó bước đi, Kiều Vân Hy cùng tiểu Như sau đó cũng chạy theo.

"Từ công tử, giờ trong thành chỗ nào cũng dịch bệnh, chúng ta đi đâu?" tiểu Như vốn dĩ rất sợ Từ Viễn xong lại thấy cứ đi thế này cũng không phải ý hay nên đánh bạo hỏi một tiếng.

Từ Viễn bước đi chậm lại một chút, có vẻ như định trả lời nhưng cái gì cũng chưa nói liền bị Kiều Vân Hy kéo qua chuyện khác:

"Theo hai người truyền thuyết kia bao nhiêu phần trăm là sự thật?"

Tiểu Như không cần suy nghĩ liền trả lời: "Em thấy không có khả năng."

"Ta cũng vậy."

Lần đầu thấy Từ Viễn thái độ khác thường như thế, lười biếng không muốn nêu quan điểm, Kiều Vân Hy gật gật đầu không hỏi nữa.

Đi một đoạn không xa nữa về phía đông thành, ba người đứng trước một ngôi nhà nhỏ, Từ Viễn bảo hai người đứng đợi rồi tiến lên gõ cửa, một vị đại nương ra mở cửa cho bọn họ, vừa nhìn thấy Từ Viễn đã cười, thái độ rất vui vẻ:

"Tiểu Từ, lâu rồi mới thấy đến thăm ta, mau vào nhà đi."

Vì Từ Viễn đứng quay lưng về phía này nên không nhìn thấy biểu cảm của hắn, chỉ thấy hắn đi vào sau đó bọn họ liền nhanh chân chạy theo.

Tò đại nương lấy ghế mời bọn họ ngồi xuống, lúc Kiều Vân Hy quay sang mới phát hiện đại nương đó đang nhìn mình, còn chưa kịp nói chuyện gì đã thấy người đó lên tiếng:

"Tiểu Từ, cô nương nhà ai đây, rất xinh đẹp, hai đứa..."

"Đại nương...khụ...không phải kiểu quan hệ đó." Từ Viễn lên tiếng cắt lời, Kiều Vân Hy bấy giờ mới hiểu lí do tại sao người ta cứ nhìn mình cũng phụ họa theo cười cười xua tay:

"Tuyệt đối không có! Nói cho đại nương biết nhé ta là ân nhân hắn, hắn muốn lấy thân báo đáp ta còn không thêm."

Tò đại nương nghe xong cười lớn,

"Ta chưa nói gì mà hai đứa đã gay gắt như vậy làm gì?"

Từ Viễn đen mặt, lại nghe vị đại nương kia nhiệt tình nói tiếp:

"Cô nương thật không biết nhìn người, tiểu Từ xét về trong ngoài đều rất được, vì sao lại không đồng ý? "

Xét về trong ngoài đều rất tốt? Kiều Vân Hy nghe xong suýt chút nữa bị sặc. thật không biết hắn tốt chỗ nào?

"Hoàn toàn không phải, là do ta cảm thấy không xứng với huynh ấy thôi, tiểu Từ của đại nương thật sự rất tốt."

Cứ để bọn họ tiếp tục như vậy không biết sẽ còn tới mức độ nào, Từ Viễn ho khan một cái, đem chuyện chính ra nói:

"Đại nương, hôm nay Từ Viễn tới đây là có một chuyện muốn hỏi.""

Tò đại nương nghe xong từ từ đứng dậy đi vào buồng trong bảo bọn họ đợi, lát sau đi ra, trên tay cầm một cái bọc lớn đặt xuống bàn

"Đây là..."

"Thứ đồ này hai ngày trước đột nhiên có người để trước cửa, ta mặc dù không biết là thứ gì nhưng cảm giác nó có liên quan đến bệnh dịch lần này, mới rồi mới tìm thấy mảnh giấy người đó để lại, đây chính là thuốc chữa bệnh dịch...nhưng ta chưa đưa cho mọi người sử dụng, làm thuốc bao năm chưa từng thấy thứ này, sao có thể tùy tiện đưa phân phát"

Từ Viễn mở bọc vải ra, bên trong rất nhiều túi bột nhỏ màu trắng đã được chia đều ra.

"Người đây là ai?"

"Không biết."

Kiều Vân Hy bỗng dừng nghĩ ra một cách, liền đem ra nói với mấy người kia. Mấy ngày sau bệnh dịch rõ ràng có tiến triển tốt, mọi người đều truyền tai nhau Tô đại nương có phương thuốc chữa dịch rất công hiệu, tất cả người bệnh đều đua nhau kéo tới, căn nhà nhỏ chật ních người, Kiều Vân Hy cùng tiểu Như phụ giúp phát thuốc cho người bệnh, chẳng bao lâu toàn bộ thuốc đã hết sạch mà người vẫn tiếp tục kéo đến. Tô đại nương nhìn mọi người ái ngại:

"Thật lòng ta cũng rất muốn giúp mọi người nhưng hiện nay thuốc cũng đã dùng hết..." vừa nói tới đây tiểu Như đột nhiên từ bên ngoài chạy vào, tay lại ôm một bọc lớn, nét mặt vui vẻ:

"Đại nương, có rồi!"

Tô đại nương nhìn bọc thuốc lại nhìn xung quanh một lượt không thấy Từ Viễn đâu liền bước lại bê lấy, đoạn nói với mấy người bệnh phía dưới:

"May mắn nguyên liệu đã được chuyển đến rồi, ngày mai nhất định có thuốc cho mọi người."

Từ Viễn đi theo sau người vừa mang bọc thuốc đến, lại không ngờ đi vào một hẻm nhỏ hắt ta liền biến mất, dung mạo chỉ thấy thoáng qua, Từ Viễn đập bàn tay vào tường, chỉ trách hắt quá khinh suất, người kia hoàn toàn không phải một kẻ tầm thường, nhanh như vậy đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Kiều Vân Hy dỡ bọc thuốc trắng ra, vẫn là các gói trắng như hôm trước, được gói đều, lúc tiểu Như đi ngang qua nàng bưng một chiếc chậu gỗ liền bị nàng gọi lại, Kiều Vân Hy thò tay vào thau bột trắng trên tay tiểu Như lại cho tay kia vào xoa thử bột trong gói, tiểu Như im lặng quan sát nàng, lát sau Kiều Vân Hy ngẩng lên nói với Tô đại nương:

"Loại bột này nhìn không cẩn thận sẽ rất dễ nhầm với bột gạo, có điều đại nương xem này, bột gạo chọn lẫn hạt thuốc sờ vào vẫn không có cảm giác rõ ràng nhưng thử bột mịn chạm vào thật giống với những hạt tròn trong suốt."

Tô đại nương chạm thử, thấy nàng nói đúng, vừa lúc đó Từ Viễn đẩy cửa bước vào:

"Xem ra chuyện này không đơn giản, người kia..." Kiều Vân Hy thấy hắt liền đứng bật dậy vội vàng hỏi:

"Người kia sao? Có bắt được không?"

Từ Viễn lắc đầu, lại đột nhiên nhìn nàng lo lắng:

"Sao lại chảy máu rồi? Làm gì vậy?"

"Hà?" Kiều Vân Hy thấy hắt nhìn mình, khẳng định là đang nói với mình mới nhìn xuống, năm đầu ngón tay nàng đang chảy máu, mà mỗi lúc một lớn đã nhỏ xuống ướt một khoảng trên nền nhà, hai người kia cũng giật mình

"Tiểu Thư sao vậy?"

Kiều Vân Hy giờ bàn tay mình lên, thấy máu vẫn tiếp tục chảy, Từ Viễn vội vàng nắm cổ tay nàng sau đó dùng khăn lau sạch máu mới phát hiện phần thịt nhỏ trên đầu mỗi ngón tay đều bị mất, dấu vết như có gì đó liếm qua, tiểu Như hoảng sợ, Tô đại nương bất ngờ nói:

"Mọi người nhìn xem"

Từ chỗ máu đỏ nhỏ xuống bột thuốc nó liền chuyển sang màu đỏ, nhìn thấy rõ các viên tròn nhỏ đỏ tươi từ từ nhũn ra, nhìn kỹ chính là vô số những sinh vật nhỏ...

"Đây là những con trùng máu, không ngờ còn có thể dùng hình dạng này để che dấu, một khi đã vào tới thân thể người gặp máu sẽ toàn bộ sống lại, phá hủy cơ thể từ bên trong cho đến chết, Kiều tiểu thư, mới rồi cô có bị vết thương nào không?"

Kiều Vân Hy nghĩ lại, quả thật là vừa nãy vô ý bị đứt tay, mặc dù hết chảy máu nhưng vẫn còn dấu vết.

"Như vậy cũng không thể cả năm ngón tay đều bị."

"Trùng sống sẽ chuyển sang tấn công những vị trí khác lấy máu."

"Hèn gì bọn họ chia đều hết ra là để hạn chế chúng ta chạm vào."

Tô đại nương giờ một cuốn sách cũ ra, quả nhiên biểu hiện của người bệnh dịch giống hệt biểu hiện nhiễm loại trùng máu này, đầu đọc cả một thành lớn xem ra kẻ đứng phía sau không phải tầm thường, chỉ có điều không biết giả tâm của hắt là gì.

Kiều Vân Hy nhúng tay vào chậu nước sát trùng Tô đại nương mang ra, vừa chạm tới vết thương liền "A " một tiếng, tay theo phản xạ chuẩn bị rút lại thì bị Từ Viễn nắm lấy nhúng vào, vì bị đột ngột nhất thời quên mất đau.

" Giờ nhìn cô miễn cưỡng giống nữ nhi một chút." Từ Viễn trêu chọc nàng miệng cư nhiên không thèm nhếch lên cười, người bên ngoài nhìn vào sẽ tưởng hắn đang nói chuyện gì rất nghiêm túc. Nàng nghe xong chỉ biết cắn răng nhẫn nhịn không muốn đôi co với hắn, hai má vì vậy mà căng phồng lại hơi hồng nhìn vô cùng đáng yêu, mà cái đáng yêu này không may lại rơi vào mắt Tô đại nương cùng tiểu Như bấy giờ đang đứng nói chuyện đối diện với bọn họ, tiểu Như thì cái gì cũng chỉ dám nghĩ còn Tô đại nương lại khác, nhìn thấy liền cười hà hà:

" Nhìn bọn chúng giận rồi nhau ta thật muốn quay lại thời trẻ của mình, như vậy thật quá lãng mạn, lần đầu tiên ta thấy tiểu Từ quan tâm cô nương khác như vậy."

Từ mặt lạnh gọi là tiểu Từ nghe đã kinh dị rồi vậy mà vị đại nương này còn nói nàng vinh dự là người đầu tiên được hắn quan tâm...phải biểu hiện thế nào cho đúng đây? Cái vấn đề này đột nhiên xuất hiện trong đầu làm Kiêu Vân Hy nhất thời lơ đãng, Từ Viễn ho khan một tiếng sau đó buông tay nàng ra mới bị kéo về hiện thực, sau cùng không biết suy nghĩ được đến đâu cũng không nói gì.

Tiểu Như nhìn hai người hồi lâu mới kinh hỷ hô lên:

" Hai người không phản đối tức là thừa nhận rồi? Ai nha, Từ công tử sau này người một nhà rồi, xin công tử đừng dùng khuôn mặt lạnh như băng dọa em, áp lực lắm."

" Ta có sao?" Từ Viễn hơi suy nghĩ sau đó hỏi lại.

Tiểu Như gật đầu:

" Có ạ." Tô đại nương bên cạnh cũng nhiệt tình phụ họa làm cho hắn bỗng chốc cảm giác thấy mình là sinh vật máu lạnh.

Kiều Vân Hy bấy giờ vẫn chưa hết sốc, trên đầu đầy hắc tuyến. Cũng bởi lý do này mà sau đó mỗi lần nhắc tới Từ Viễn là nha đầu này lại thêm bốn chữ " của nhà tiểu thư" vào khiến nàng chỉ hận không thể khâu cái miệng của đó lại.

Kiều Vân Hy: " Tiểu Như, ta liều mạng với em!"

Tiểu Như: " Tiểu thư, em không đấu nổi Từ công tử."

Từ Viễn: "... " Yên lặng ngồi xem mèo đuổi chuột, một khoảng trời tuổi thơ sống lại

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Loại trùng máu kia thực ra cũng không quá đáng sợ, một khi đã phát hiện ra thì sẽ có cách chữa trị chỉ là cái khó nhất là không dễ phát hiện ra nó, cũng nhờ mấy người Từ Viễn, Kiêu Vân Hy, Tô đại nương cùng với người của triều đình mà dịch bệnh nhanh chóng được khống chế, tuy nhiên liên quan đến kẻ đứng sau thì không được phép tiết lộ tránh làm hoang mang lòng dân. Kiêu Vân Hy sau đó vì có tiếp xúc qua với trùng bệnh mà lên cơn sốt, cũng may là không nghiêm trọng lắm. Kiêu Chu Nhân vốn muốn trách nàng trốn đi ra ngoài nhưng nàng lại là người có công trong việc lần này...

Kiều Vân Hy vẫn còn chưa tỉnh, Kiêu thái phó đau lòng nhìn nàng, thời điểm đó vì Kiêu Tổ Nhan mới thành thân với Trang Công Nghi nên đã sớm rời phủ, Kiêu Vân Hy một mình như vậy cũng rất cô đơn cho nên cũn không thể trách nàng.

Kiều thái phó đóng cửa phòng, muốn ra ngoài lại gặp Từ Viễn đứng ngay cửa,

" Thái phó, là lỗi tại hạ, ngài không nên trách Kiêu tiểu thư."

Kiều Chu Nhân nhìn hắn một lát, tay nhắc lên day day thái dương

" Ta sao có thể trách nó, đứa con này từ nhỏ đã bướng bỉnh, ta biết nó nhất định không ngồi yên một chỗ."

Từ Viễn nghe xong im lặng vài giây sau đó mới nói:

" Vậy tại hạ xin cáo từ trước."

" Được."

Từ sau hôm đó, Từ Viễn mất rất nhiều công tìm kiếm kẻ đứng đằng sau kia nhưng không có tin tức gì, kì lạ chính là hoàng thượng đối với chuyện này cũng không có biểu hiện gì lắm, lâu dần cũng dần dần lắng xuống.

Nghĩ tới đây Kiều Vân Hy vốn muốn bày trò để Từ Viễn thả nàng ra ngoài lại đột nhiên phi ra đứng trước mặt hắn, mang chuyện trước kia ra hỏi:

" Phải rồi Từ Viễn, chuyện dịch bệnh trong thành mấy năm trước đã tra ra chưa?"

Từ Viễn hoàn toàn không đoán trước nàng sẽ hỏi câu này, lông mày hơi nhíu lại:

" Tự nhiên nhắc đến vấn đề này?"

Kiều Vân Hy nâng tay xoa xoa tóc mình, cười cười:

" Đột nhiên nghĩ ra thôi, xem chút ta cũng quên mất rồi."

Từ Viễn nhìn chiếc vòng trên cổ tay nàng, mặt không có biểu cảm gì, đột nhiên xoay người bỏ đi, Kiều Vân Hy thấy hắn không trả lời liền chạy theo nửa đường bị Ngao Trác Lăng tóm lại, mày hơi cau nhưng giọng nói dịu dàng:

" Sao lại chạy ra đây rồi?"

Đối với hoàn cảnh của Kiều Vân Hy mà nói sống với hai kiểu sinh vật này thật cũng thú vị, một nóng một lạnh.

" Phải rồi, Vương gia, lâu rồi không thấy Sở Tư Thanh, hắn có việc gì sao?" Quả là nàng vừa mới để ý Sở Tư Thanh rồi phủ lâu rồi chưa trở lại

Ngao Trác Lăng lắc đầu:

" Việc lần này ta không biết, hắn nói muốn đi tìm một người."

" Có thể nào là tìm Chu Di Cầm?" Kiều Vân Hy không cẩn thận thốt ra câu ấy, Ngao Trác Lăng hơi ngạc nhiên:

" Chu Di Cầm? Là ai?"

Bấy giờ nàng mới biết mình lỡ lời, ôm mặt quay đi chỗ khác, lại kịch liệt lắc đầu phủ nhận:

" Ta chưa nói gì hết."

Ngao Trác Lăng không thêm gặng hỏi, thần nhiên nói:

" Nàng không nói ta cũng biết rồi."

Kiều Vân Hy bấy giờ mới biết nàng ngây thơ, việc xảy ra ngay trước mắt hắn, hắn sao có thể không biết cho nên nàng làm việc khinh suất rất đáng tội, hắn để lâu như vậy không nói ra chắc chắn trong lòng đã có dự tính, không biết sẽ tìm ra cách độc ác nào trừng trị nàng?

" Vương gia, chàng tuyệt đối đừng nên nóng giận, nghe ta giải thích đã."

Ngao Trác Lăng khoanh tay, người hơi ngả ra phía sau, thông thả nói:

" Được, ta nghe nàng giải thích."

" Thật ra ta không có ý xấu, mang Chu Di Cầm tới chỉ là muốn thử lòng chàng thôi, ai có thể đảm bảo sau khi ta thành thân với chàng thì chàng sẽ cả đời chung thủy với ta? Cho nên ta là muốn lo cho hạnh phúc của chúng ta mới lén bỏ xuân dược vào trà sau đó đưa cho Chu Di Cầm mang vào...không ngờ...không ngờ lại nhằm thành Sở Tư Thanh, Chu Di Cầm cô nương sau đó cũng biến mất không thấy đâu."

Ngao Trác Lăng nghe xong mặt đen lại, tuy không hề thể hiện rõ tức giận nhưng cũng đủ làm nàng hoảng sợ:

" Nàng được lắm, lại dám cầu kết nữ nhân khác hạ xuân dược phu quân của mình? Nếu hôm đó là ta thì nàng sẽ thế nào?"

Kiều Vân Hy bấy giờ vẫn hồn nhiên không nhìn mặt hắn, nghe ngữ điệu thông thả thường ngày vẫn nghĩ hắn bình thường nên bồi thêm một câu:

" Nếu khi ấy là chàng ta tất nhiên sẽ nói phụ thân xin hoàng thượng bãi hôn..." Nói tới chữ cuối cùng quay mới quay sang nhìn Ngao Trác Lăng liền giật mình, miệng lắp bắp:

" Chàng...không phải những chuyện này chàng đều biết rồi sao?"

" Không biết." Ngữ điệu quả nhiên lạnh lên mấy phần. Kiều Vân Hy trong lòng thầm kêu không ổn, nàng không cẩn thận bị hắn úp sọt, không biết tiếp đến sẽ chết thảm hại thế nào.

"Chàng bình tĩnh,... không phải ta đã nói rồi sao? Ta làm vậy là lo nghĩ cho hạnh phúc của chúng ta, nếu chàng thật lòng với ta, chút xuân được đó có đáng là gì? Phải không....ha ha..."

Ngao Trác Lãng tất nhiên nghe không lọt tai mấy câu biện hộ của nàng,

"Nàng nói xem, nàng năm lần bảy lượt không tin tưởng ta, đến miếu thờ viết giấy cầu cho ta đoạn tụ, cầu kết cùng nữ nhân khác hạ xuân được ta, chẳng phải là nghi ngờ khả năng của ta sao?"

Kiều Vân Hy cảm thấy nguy hiểm đẩy mình vội vàng lắc đầu:

"Tuyệt đối không có chuyện đó, chàng chắc chắn có khả năng, chắc chắn rất tốt!"

Ngao Trác Lãng nghe nàng nói cười tà mị:

"Nhớ không nhầm chúng ta còn chưa động phòng, chi bằng..." nhân cơ hội này cho nàng biết hẳn có khả năng hay không.

Kiều Vân Hy vội vàng ôm người, lấp bắp:

"Chàng...chàng đừng có làm bừa..."

"Ta là phu quân nàng, làm cái gì gọi là làm bừa?"

Kiều Vân Hy đuối lí, quơ đại một cái lí do để cãi:

"Giữa ban ngày không thể làm bừa...tân hôn cũng là buổi tối!"

Ngao Trác Lãng nhếch mép cười cười;

"Hóa ra nàng xấu hổ, không sao, trời cũng không còn là sáng, nàng bệnh nên sớm một chút."

Ngao Trác Lãng nói xong người nàng đã bị ép lên giường, trong đầu đầy suy nghĩ phức tạp, hai tay chống ngực hẳn:

"Chàng...chàng không bị hạ xuân được đấy chứ?"

Ngao Trác Lãng hơi bất ngờ sau đó cười:

"Ta bị nàng hạ được."

"Hả? Ta đâu có!"

"Nàng còn mạnh hơn xuân được."

Nói xong xiêm y của nàng liền bị hắn kéo xuống, chẳng mấy chốc da thịt trắng mịn đã lộ ra, có điều Kiều Vân Hy sẽ không quen thụ động mặc sức để người ta điều khiển cho nên chủ động đưa tay lên cởi áo hắn, tay rõ ràng không ngừng run lên vẫn cố bình tĩnh:

"Vương gia, để ta sủng chàng."

Kiều Vân Hy trước đây chưa từng chủ động hôn ai nên lúc chạm tới môi Ngao Trác Lãng liền đơ lại, không biết làm gì tiếp theo, ngay sau đó liền trên dưới liền bị cạy mở, lưỡi đối phương tiến vào thu lấy vị ngọt trong miệng nàng, Kiều Vân Hy bị khó thở "Ừm.ừm." mấy tiếng, thấy Ngao Trác Lãng dần dần đi xuống hôn lên cổ nàng, tay lúc nào đã nằm trên hai nhụy hoa hồng, thích thú đùa nghịch, Kiều Vân Hy đỏ bừng mặt, bao nhiêu lời chuẩn bị sẵn trước đây đều không nói được, đành im lặng thuận theo hắn...

"Cảm giác thế nào?" hắn hỏi, động tác vẫn không ngừng lại.

Nàng khó nhọc trả lời:

"Ừm... khó chịu..."

Nàng vừa nói xong phía dưới liền bị bàn tay lớn chạm vào, vồn vồn trước cửa huyết, một cảm giác cực kì khó chịu dâng lên, cảm giác trống vắng, muốn thu thứ gì đó vào cơ thể, nàng xấu hổ úp mặt vào ngực hắn, cảm nhận cơ ngực rắn chắc, ngượng ngùng không nói gì.

Nam nhân bọn họ đều giống nhau, vương gia hắn cũng vậy, bình thường lạnh nhạt nhưng lúc này cũng chính là một kẻ cảm thụ muốn đùa giỡn nàng, bọn họ cứ dây dưa như vậy cuối cùng nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, sáng hôm sau thức dậy hậu quả chính là cả người mệt lã, một chút sức lực cũng không còn.

Tiểu Như nhìn nàng hoảng hốt:

"Phu nhân! Sao sắc mặt mệt mỏi như vậy? Hôm qua còn tốt mà!"

Kiều Vân Hy nghe xong ngượng ngùng nói:

"Hôm qua mất ngủ nên hơi mệt...mọi người ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi."

"Ừm, nàng nghỉ đi" Ngao Trác Lãng vừa nói vừa lên cười với nàng sau đó đi ra, một đám nô tì lo lắng hỏi hắn có cần tìm đại phu không hắn liền nói không cần, bảo tiểu Như đi sắc thuốc, đều đặn, đúng giờ mang lên cho nàng là được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Kiều Vân Hy ngoan ngoãn nằm trong phòng nghỉ ngơi, cả ngày hầu như không ra khỏi, tiểu Như đối với sự yên tĩnh của nàng cảm thấy hơi lạ sau cùng yên lặng đi làm việc khác, lúc đi qua thư phòng đột nhiên thấy bóng người lướt qua, bị hắn làm cho giật mình, lại không biết lấy đâu ra dũng khí bám theo hắn, tới phòng của Từ Viễn liền mất dấu,

"Phòng Từ công tử? Dốt cuộc là ai?"

"Muội đứng đây làm gì vậy?" giọng nói từ phía sau quen thuộc, lúc tiểu Như quay lại Đương Dụ hơi cười cười:

"Sao vậy? Gặp ta không vui sao?"

Tiểu Như nghe y nói vội vàng lắc đầu:

"Không phải! Hơi bất ngờ thôi, sao huynh lại ở đây?", vừa nói xong thấy Từ Viễn đẩy cửa phòng bước ra

"Đến rồi sao? Đi thôi" hắn thân nhiên nói rồi bước lên trước, tiểu Như nhìn Đương Dụ khó hiểu:

"Hai người đi đâu vậy?"

Đương Dụ nhìn cô một lát, ánh mắt ra vẻ suy nghĩ:

"À, thật ra hôm nay Bích Lương Khuê và Hoa Xuân lâu đều có cô nương mới, không biết nên đi đâu, hay là muội chọn giúp chúng ta" nói xong khoe miệng nhếch lên cười cười, tiểu Như bị hắn trêu chọc tức giận giậm chân bỏ đi, đi xa một đoạn lại bực mình mắng:

"Một đám nam nhân đoạn tụ" nha đầu này đích thực bị Kiều Vân Hy dạy hư rồi, đến thứ sở thích này của nàng cũng không chừa ra.

Bích Lương Khuê hôm nay quả thật có cô nương mới, khách làng chơi vì thế mà có mặt rất đông, khắp cả lầu một lầu hai chật ních người, lầu ba thừa hơn một chút vì chỉ có những công tử lăm tiền nhiều của, gia đình quyền thế, lúc Kiều Vân Hy tới Hư Ma Ma vừa nhìn thấy nàng liền đặt cách, một phát lên thẳng tầng 4.

"Kiều công tử, lâu như vậy không thấy công tử ghé qua, tưởng quên ma ma này rồi?"

Kiều Vân Hy cười cười:

"Ta có việc bận ra khỏi thành, ma ma xem ta vừa về đã chạy tới đây."

Hư ma ma phe phẩy cái quạt cười he hé, lại đập nhẹ vào vai Kiều Vân Hy:

"Kiều công tử thật tốt số, hôm nay đúng dịp có cô nương mới, khí chất rất được."

"Ồ, tại hạ thật tốt số. Ha ha"

"Kiều tiểu tử, lâu rồi không gặp" Người vừa lên tiếng là Ngô Sở, trước đây Kiều Vân Hy thường hay ngồi cùng bàn rượu với hắn trong Bích Lương Khuê, không ngờ vẫn còn nhớ nàng. Ngô Sở đi đến nơi tiện tay vỗ vai nàng một cái, tay nam nhân rất có lực. Kiều Vân Hy cắn răng, hận không thể một cước đạp chết hắn, cơ thể nàng đang bị đau nhức vốn không thể đỡ được cử chỉ thân mật này của hắn.

"Ha ha, Ngô huynh, đã lâu không gặp, hiền thê của huynh thế nào rồi?"

Ngô Sở nghe nàng nói trở mặt ngạc nhiên:

"Tiểu đệ, ta có hiền thê khi nào vậy?"

Ăc, cái này chắc chắn có hiểu nhầm, vì sao nàng lại nhớ y đã lập thất và có một hiền thê thường xuyên tới Bích Lương Khuê làm loạn xách tai hấn lỏi về nhi???

“Đệ...đệ là tướng huynh thời gian qua đã thành hôn...ha ha”

Ngô Sở cười hào sảng:

“Lão nhân khi nào lại ngu như vậy? Huynh đây còn đang muốn hưởng thụ.”

“Ha ha, huynh nói chí phải!”

“Huynh đệ cùng chung chí hướng. Ha ha. Có điều tiểu tử này, cô nương hôm nay huynh đây nhất định không thể nhường cho đệ nha.”

Kiều Vân Hy nghe hấn nói, lấy cây quạt đập đập vào lòng bàn tay thản nhiên bước lên trước:

“Vậy phải xem huynh có khả năng không đã.”

Gần đến buổi trưa, lúc tiểu Như mang thức ăn vào mới phát hiện Kiều Vân Hy biến mất, trong lòng ngược lại vô cùng bình tĩnh, như vậy mới dễ hiểu một chút, cô còn tưởng phu nhân nhà mình ngoan bắt ngờ, thì ra đã có suy tính từ trước.

Cô nương mới đúng như Huru ma ma nói, khí chất không tệ, như vậy cái giá cũng phải tương thích, không bàn đến việc gì to lớn, muốn ngồi riêng một chỗ với cô nương ấy cũng không phải dễ, lúc giá lên tới 200 trăm lượng vàng Ngô Sở bỏ cuộc, con số đó khỏi phải nói chính là của Kiều Vân Hy. Huru ma ma cười hà hà đánh mộng đi đến:

“Quả nhiên là Kiều công tử.” Nói xong lại quay ra nói lớn:

“Các vị ở đây nếu không có ai trả hơn 200 lượng vàng vậy Lý Sư Sư sẽ qua chỗ Kiều công tử.”

Kiều Vân Hy cười thỏa mãn, xưa nay thứ nàng muốn người khác không thể nào giành được.

“Quan khách này trả 300 lượng vàng.” Giọng người phục vụ từ lầu 3 vang lên, mọi người đều bất ngờ,

“Lầu 3? Lại có người lầu 3 trả giá đó?”

“Hấn là ai?”

“Dám đấu với Kiều công tử?”

“...”

“400 Lượng” Kiều Vân Hy lên tiếng.

Huru ma ma vỗ tay cười vui vẻ, mọi người “Ồ” lên ngạc nhiên, đã lên cao như vậy rồi.

“500 Lượng” Lại không ngờ người kia vẫn không từ bỏ.

Kiều Vân Hy trong lòng đầy hiếu kì, vốn dĩ chỉ muốn trêu đùa đám nam nhân kia một chút, không ngờ lại gặp phải kẻ thực sự có tiền.

“600 lượng”

Ngô Sở nghe tới giá đó cũng thất kinh

“Kiều tiểu tử, cô nương kia đâu đến giá cao như vậy? Người cần gì phải...” còn chưa nói xong lầu 3 lại tiếp tục ra giá:

“800 Lượng”

Lúc này không chỉ Kiều Vân Hy mà tất cả quan khách trong Bích Lương Khuê đều tò mò không biết là ai.

Kiều Vân Hy từ bên trong phong bước ra, Huru ma ma đã lên tiếng:

“800 Lượng, có ai ra giá hơn 800 lượng?”

...Mọi người nháo nhác đổ xô ánh mắt về phía căn phòng vẫn khép rèm lầu 3,

“Ai lại trả cái giá ấy? “

“Thắng rồi, không còn giá cao hơn đâu..”

“Uổng công lão nhân đi một chuyến, tới dung mạo mỹ nhân còn chưa được nhìn qua”.

“...”

“Không có ai? Vậy....”

“Đợi đã! 900 lượng!” cái giọng này, chính là Kiều Vân Hy hét lên, ban đầu đều do người khác nói hộ, lúc này kích động liền chính miệng hét lên. Cả Bích Lương Khuê bùng nổ, người trong lầu 3 bấy giờ cũng bước ra. Kiều Vân Hy hơi bất ngờ.

“Dẫn Khang?”

“Nhị Vương gia!???”

“Là nhị vương gia?”

Thì ra là y, hèn gì ép giá cao như vậy.

Dẫn Khang không nói gì, ánh mắt chiếu xuống vị trí của nàng, lát sau tất cả mọi người nghe thấy:

“1 vạn lượng vàng!”

Kiều Vân Hy hơi bất ngờ, y hà có gì phải làm như vậy, còn không thiếu nữ nhân sao? Ngô Sở bên cạnh cười ha ha:

“Tiểu tử, xem như ngươi gặp đúng đối thủ rồi, có điều nhị vương gia trước giờ hình như không có cái sở thích này, có một thời còn nghĩ hán đoạn tụ.”

Ngô Sở vừa nói xong người bên cạnh liền xen vào:

“Vị huynh đệ này ngây thơ quá rồi, đường đường là nhị vương gia, ngươi nắm được chuyện của người ta sao?”

Ngô Sở gật gật đầu:

“Huynh đệ nói phải.”

Lại xảy ra một điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới:

“1 vạn 500 lượng.”

Người ra giá này là từ bên ngoài tiến vào, Dẫn Khang hơi cau mày sau đó xoay người rời khỏi.

Lúc chủ nhân của con số kia xuất hiện, Kiều Vân Hy sợ tới suýt ngã, Ngao Trác Lăng thân nhiên đi đến gần nàng, hai nàng toát mồ hôi lạnh, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng lễ thành hôn, hán mang tiếng bạc mà quăng vào người dân trong thành, gọi là cái gì mà hầu bao.

“Tam Vương gia!??”

Thấy hán càng ngày càng tới gần, Kiều Vân Hy vội vàng cười lớn:

“Giá cao, giá cao, tại hạ chịu thua, cáo từ... cáo từ”

Còn chưa chạy được ba bước đã bị Ngao Trác Lăng kéo lại, nhìn nàng cười:

“Cô nương này...chỉ cần Kiều công tử thích, tại hạ lập tức đem tặng cho công tử.”

Kiều Vân Hy trên đầu đầy hắc tuyến, vội vàng từ chối. Hần nhất định là đã phát hiện ra nàng rồi.

“Cảm ơn ý tốt của công tử, tại hạ vô công bất thụ lộc.”

Nói xong vùng ra, nhanh chân chạy mất.

Lý Sư Sư đi ngay bên Ngao Trác Lăng gương mặt thanh tú có phần cương nghị:

“Nếu vương gia đã không cần, tại sao lại bỏ ra số tiền lớn chuộc thân cho ta?”

Ngao Trác Lăng nghe xong thân nhiên trả lời:

“Vì phu nhân của ta muốn.”

Lý Sư Sư có chút bất ngờ:

“ Ý vương gia là??”

Nói tới đây bọn họ đã về tới Tam Lăng vương phủ, Kiều Vân Hy lại vừa vận chính là người ra mở cửa, lời lẽ vốn đã chuẩn bị sẵn tình huống xấu nhất hẳn trực tiếp hỏi tội nàng lại vừa nhìn thấy hẳn liền rơi hết.

“ Chàng....chàng mới đi đâu về? Ta tìm chàng mãi.”

“ Kiều công tử!” Lý Sư Sư kinh ngạc thốt lên. Không sai, y phục vẫn mặc trên người, mặc dù là bộ dạng nữ nhưng chắc chắn bọn họ là một người, bây giờ mới hiểu câu nói vừa rồi của Ngao Trác Lăng.

Kiều Vân Hy xanh mặt,Ngao Trác Lăng khoe miệng cong lên cười cười sau đó thản nhiên đi vào, Lý Sư Sư đi đến cúi đầu với nàng nói hai tiếng “ Đa tạ.” Nàng nghe xong lão đảo vài vòng, thật là dọa chết người rồi.

Sở Tư Thanh bám theo người bật mặt phía trước rẽ vào một ngôi miếu nhỏ, cũ kỹ, cửa mạng nhện bám đầy, hình như rất lâu chưa được quét dọn, bên trong sặc mùi ẩm mốc, đi vào gian phòng phía trong cùng, trên chiếc giường nhỏ có một người đang nằm, Sở Tư Thanh kích động chạy tới, mất nhiều thời gian như vậy cuối cùng cũng tìm thấy. Người kia thân thể gầy gò, đôi mắt nhắm hờ hình như đang ngủ, Sở Tư Thanh khẽ lay nhẹ người đánh thức:

“ Phu nhân...”

Vương Uyển nghe tiếng động khẽ mở mắt, vừa nhìn thấy Sở Tư Thanh liền ngạc nhiên:

“ Sao lại là công tử? Trác...vương gia đâu?”

Sở Tư Thanh có chút khó hiểu:

“ Sao nương nương hỏi vậy?”

Vương Uyển bấy giờ đã ngồi dậy,khẽ ôm ngực ho khan mấy tiếng:

“ Không phải vương gia sắp xếp ta đến chỗ này sao?”

Sở Tư Thanh nhú mày, hơi trầm giọng nói:

“ Vương gia chưa từng có ý đó.”

Vương Uyển nghe xong liền hoảng hốt, nửa tháng trước đột nhiên có người đến miếu thờ nói là theo sai bảo của tam vương gia dẫn bà tới nơi khác, bọn họ ngược lại hoàn toàn không biết, khoảng thời gian đó coi như mất tích, Ngao Trác Lăng không nói rõ với Kiều Vân Hy là lo trong này có ẩn tình khó đoán, không muốn nàng lo lắng.

“ Khoảng thời gian sắp tới vương gia phân phó tại hạ đưa phu nhân về vương phủ.” Sở Tư Thanh lúc đưa Vương Uyển rời khỏi có nói nhưng về với Tam Lăng Vương phủ Vương Uyển vẫn chưa tin là sự thật, kể từ lúc đó bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng đặt chân tới nơi này, cũng là bao nhiêu năm bà đau khổ không dứt, cũng không biết Ngao Trác Lăng bây giờ thế nào rồi...

Sở Tư Thanh định gõ cửa lại thấy Tử Thiết đẩy cửa ra, vui vẻ gọi Kiều Vân Hy:

“ Tỷ tỷ, tỷ mới bệnh dậy, đệ dẫn tỷ ra ngoài đi dạo.”

Kiều Vân Hy cười cười đi tới, vừa đi vừa nói:

“ Tiểu Tử thật ngoan.” Vừa nói xong liền nhìn thấy Sở Tư Thanh hơi ngạc nhiên:

“ Sở Tư Thanh, người về rồi?...Vị này là...?”

Sở Tư Thanh cúi đầu:

“ Tam vương phi.” Sau đó đứng dịch ra nhường chỗ cho Vương Uyển “ Vị này là Vương Uyển phu nhân.”

Hai mắt Kiều Vân Hy đột nhiên sáng lên:

“ Đây chẳng phải sư cô ở miếu thờ ân Hồ tướng quân sao?”

Lại bất ngờ thấy Tử Thiết chạy tới ôm lấy bà ấy gọi một tiếng:

“ Nương nương! Tiểu tử rất nhớ nương nương!”

Kiều Vân Hy không hiểu chuyện gì, còn chưa kịp hiểu Ngao Trác Lăng đã đi đến, phân phó gia nhân đi chuẩn bị phòng.” Sau đó cũng không nhìn Vương Uyển một cái, trực tiếp quay sang nói với Kiều Vân Hy:

“Người này là Vương quý phi của tiên đế.”

Vương Uyển nghe xong hơi loạn choạng, cũng may tiểu Như ở cạnh đó vội vàng đỡ lấy.

“Phu nhân có sao không?”

Vương Uyển lắc đầu: “Ta không sao.”

Kiều Vân Hy suy nghĩ một lát liền giật mình:

“Vậy không phải mẫu thân chàng sao?...Cũng là mẫu thân...”cũng là mẫu thân nàng rồi. Có điều còn chưa nói hết đã bị Ngao Trác Lăng ngắt lời:

“Không phải nàng muốn đi dạo sao? Tiểu Tứ, chúng ta đi thôi.” Sau đó liền kéo nàng ra hoa viên.

Lúc ba người đi đến thấy Lý Sư Sư đang ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ, hình như đang có tâm sự, Kiều Vân Hy tách khỏi hai người kia đi đến gần cô ấy, nhẹ nhàng ngồi xuống:

“Ta không làm phiền chứ?”

Lý Sư Sư lắc đầu:

“Không.”

“Cô nương hình như đang có tâm sự”

Lý Sư Sư hơi thở dài sau đó cánh hoa trong tay trầm chậm thả xuống:

“Thực ra, tôi là đang lo lắng cho muội muội mình, cô ấy sắp sinh, lại chỉ có một mình, không biết giờ thế nào.”

Kiều Vân Hy hơi ngạc nhiên:

“Cô còn có muội muội sao?”

Lý Sư Sư gật đầu, giọng buồn buồn:

“Vốn là có một sư huynh nhưng huynh ấy lại không may mắn nên vì bệnh tật mà ra đi rồi, muội muội bây giờ cũng là hoàn cảnh khó khăn nên giúp đỡ, lúc gặp tôi đã mang thai rồi.”

Ngao Trác Lăng cùng Tứ Thiết này giờ đi chậm lại phía sau lúc này đi đến, vừa vặn nghe hết câu chuyện,

“Nhà cô ở đâu? Ta sai người đi đón cô ấy.”

Lý Sư Sư vội vàng từ chối:

“Cảm ơn ý tốt của Vương gia nhưng vị muội muội này của tôi không quen ra ngoài, ơn cứu giúp lần này của hai người nô tì nhất định không quên, e rằng không ở lại phủ lâu được.”

“Vậy được, khi nào cô đi, t sẽ kêu người chuẩn bị xe ngựa.”

Cũng không lâu, qua sáng ngày hôm sau Lý Sư Sư liền rời khỏi. Cũng sáng hôm ấy Kiều Vân Hy dậy từ rất sớm, chạy sang phòng Vương phu nhân thỉnh an, lại phát hiện người đã sớm không còn bên trong, lúc quay ra nhìn thấy Kính Mạ bưng một chậu nước liền ngạc nhiên:

“Sáng sớm em đã làm gì vậy?”

Kính Mạ cười giờ thau nước ra cho nàng nhìn:

“Em đi lấy nước ấm cho Tứ Vương gia, “

“Tiểu Tứ hôm nay dậy sớm vậy sao?”

“Đúng ạ, Vương gia hôm nay từ sớm đã chạy sang phòng Vương phu nhân, hiện giờ hai người họ đang đi dạo, chuẩn bị quay trở lại.”

Vừa nói xong hai bóng người đã tiến lại, Kiều Vân Hy vội vàng nhún người chào:

“Nương nương”

Vương Uyển lên gần tới nơi mới nhắc nhở nàng:

“Giờ ta đã không còn là Nương nương nữa, tam vương phi không cần hành lễ.”

Kiều Vân Hy nghe xong liền cười tươi:

“Vây được, ta gọi người là mẫu thân.”

Vương Uyển có chút bất ngờ...tiếng mẫu thân này lâu như vậy không còn ai gọi, trong lòng vô cùng xúc động.

“Vương gia.” Kính Mạ nhìn thấy Ngao Trác Lãng đang đi tới, cúi đầu chào, Vương Uyển phu nhân cơ thể hơi run lên, mãi lâu sau mới quay người lại, cũng giống như Kính Mạ chào hỏi hân. Kiều Vân Hy nhìn thấy tình huống này mới chạy đến ngạc nhiên hỏi:

“Người làm gì vậy?”

Vương phu nhân không nói gì, Ngao Trác Lãng lạnh lùng đi qua bọn họ, được mấy bước thì bị nàng kéo lại:

“Chàng làm gì vậy?”

“Cúi đầu thỉnh an vương gia, việc này nàng cũng thấy lạ sao?” Nói xong trực tiếp đi ngay. Lần đầu Kiều Vân Hy thấy hân lạnh lùng như vậy, thời điểm vừa rồi cũng chẳng khác Từ mặt lạnh là mấy. Lại không hiểu sao vừa nhắc tới là tới liền, Từ Viễn từ bậc thềm bước xuống, vương phu nhân vừa nhìn thấy hân không hiểu sao cơ thể có chút kích động, lùi lại mấy bước.

“Vị này là... Vương phu nhân?”

Thực ra mà nói, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì nàng hoàn toàn không biết nghe Tứ Thiết kể lại cũng không biết tin được mấy phần nhưng lâu sau đó, khi Kiều Tổ Nhan sinh hài tử, Kiều Vân Hy đến thăm, tình cờ mang chuyện này ra hỏi, kết quả mọi chi tiết đều trùng khớp với lời tiểu Tứ...

Ngày đó, khi tiên đế vẫn còn sống, Vương Uyển phu nhân vẫn còn là Vương quý phi được sủng ái, cùng Liễu vương phi, chính là mẫu thân Dẫn Khang quan hệ rất tốt, kể ra Liễu Vương phi này chính là biểu tỷ của Liễu Tư Lam chính là mẫu thân Kiều Vân Hy, bọn họ xem như có chút quan hệ, mà Ngao Trác Lãng cũng rất được tiên đế yêu quý, vốn là đường để vương rộng mở nhưng không hiểu sao Vương quý phi lại hết lần này tới lần khác không xem ưu tú của Ngao Trác Lãng vào mắt, ngược lại dốc lòng bảo bọc nhị vương gia là Dẫn Khang, phạm là việc sai sót sẽ do Ngao Trác Lãng hân đứng ra gánh tội, tiên đế dần dần cũng không còn yêu quý hân như trước nữa. Sau đó không lâu, Liễu vương phi đột nhiên mắc phải một căn bệnh lạ sau đó qua đời, Vương Uyển lại càng bảo bọc Dẫn Khang hơn, nhưng những việc này hầu như Dẫn Khang cũng đều không biết. Có một lần, Ngao Trác Lãng vừa đi học võ chỗ các tướng quân về thì thấy Vương Uyển sắc mặt nhợt nhạt ôm lấy Tứ Thiết đang run lên trong lòng, hân thấy vậy vội vàng chạy tới, không ngờ Vương quý phi đột nhiên buông Tứ Thiết ra sau đó túm tay hân khăn khăn:

“Lãng nhi, hãy cứu Dẫn Khang.” Ngao Trác Lãng không hiểu gì, nhìn sang bên cạnh thấy cánh tay Tứ Thiết đang chảy máu, rất nhanh sau đó liền bị thánh chỉ truyền tới gọi đi.

Mặc dù không biết vì lý do gì nhưng mỗi công chúa, hoàng tử sinh ra đều phải cắt máu trước 18 tuổi, Ngao Trác Lãng bảy giờ cuối cùng cũng hiểu vì sao mẫu thân lại như vậy, lúc đó hân đã phải cắt máu ở cả hai cánh tay để thay cho máu Dẫn Khang, sau đó một cánh tay vì phải giấu đi mà không được ngự y chữa trị, kết quả là hội thi bắn cung năm ấy, vốn dĩ là người nắm chắc phần thắng Ngao Trác Lãng đã bị thua. Cũng may cánh tay sau khi lành không để lại di chứng gì. Sau đó, Vương Quý phi cũng chính là vì bảo vệ Dẫn Khang mà rời cung, Ngao Trác Lãng dần dần thân thiết hơn với Khanh Nhạ, chỉ riêng Dẫn Khang từ bấy chỉ còn lại một mình. Nhưng có một điều bọn họ không biết chính là tất cả đều do Hoàng Hậu tác động. Còn một việc là lúc trước khi Liễu vương phi qua đời bên cạnh Dẫn Khang còn có một đứa trẻ khác chắc tuổi không rõ lại lịch nhưng sau khi Liễu Vương phi mất đứa trẻ đó cũng biến mất, không ai rõ tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Thời gian trôi qua nhanh chóng tới sinh thần của Hoàng tử Vương Lạc, Ngao Trác Lãng cùng Kiều Vân Hy lên đường trước một ngày, hôm sau Sở Tư Thanh hộ tống Vương phu nhân đi sau, ngay cả đi cùng nhau cũng không đi được đủ để thấy chuyện năm xưa vẫn chưa nguôi ngoai, mặc dù là chủ ý của Vương phu nhân nhưng cũng là lo ngại Ngao Trác Lãng không thoải mái.

Hai người đi chung kiệu, lần này tiểu Như không có đi cùng cho nên Kiều Vân Hy cảm thấy có chút buồn chán, lại nhìn Ngao Trác Lãng ở ngay một bên im lặng không nói gì, trong lòng luôn muốn hỏi xong lại e ngại thành ra cứ len lén đưa mắt nhìn, biểu tình trên khuôn mặt thay đổi kì quái, lúc lâu sau cuối cùng không nhịn nổi nữa mới lên tiếng:

"Thực ra chuyện cũng qua lâu rồi, chàng cũng nên bỏ qua..."

Ngao Trác Lãng quay sang nhìn nàng, tay khẽ ray ray thái dương:

"Nàng lại nói chuyện gì thế? Không phải lại đi bao đồng ở đâu chứ?"

Kiều Vân Hy bị hấn nói liền quay ngoắt đi, làm bộ giận rồi:

"Chàng mới bao đồng, người ta quan tâm mà không biết đường!"

Ngao Trác Lãng phì cười, vươn tay ra kéo nàng vào vào lòng, dịu dàng nói:

"Lần đầu thấy nàng như vậy, thì ra phu nhân của ta cũng có vẻ điềm dịu dàng này."

Kiều Vân Hy ngây người, vốn là nàng chỉ muốn trêu đùa hấn một chút, lại nghĩ tới những lời Tứ Thiết nói, thầm nghĩ nếu đó là sự thật thì quá khứ hấn phải chịu không ít âm ức, nghĩ xong cũng không vùng dậy mà im lặng cho hấn ôm.

Một luồng hơi khẽ thổi vào tai nàng khiến nàng bỗng nhiên bồn chồn. Ngao Trác Lãng thờ dài sau đó đột nhiên nói bằng giọng rất lạ:

"Nếu sau này, ta không ở đây nữa, nàng có nhớ ta không?"

Kiều Vân Hy giật mình, trong lòng đột nhiên nóng rực nhưng lời ra miệng lại hoàn toàn khác, nàng hơi ngóc đầu dậy cười cười:

"Làm gì có chuyện đó, nói không chừng ta còn mở tiệc mừng ba ngày ba đêm." không hiểu sao giọng nói càng về sau càng có chút khó khăn.

Ngao Trác Lãng lại vươn tay kéo nàng xuống, lớn tiếng nói, giọng điệu đầy vui vẻ:

"Như vậy xem ra ta khiến nàng thất vọng rồi, e rằng cả đời nàng cũng đừng mong có bữa tiệc ấy."

Sinh thần Hoàng tử không phải chuyện nhỏ mà việc này cũng được chuẩn bị từ khá lâu rồi nên lúc này khắp cả trong cung đều trang hoàng long lầy, tuy nhiên có một việc không vui chính là hoàng hậu lâm bệnh, hoàng tộc đa cũng chỉ có mấy người biết vị mẫu nghi thiên hạ thân thái tui tốt đang ngự dưới tán kia chính là Quách Thiên, tỷ muội sinh đôi của hoàng hậu, cũng chính bởi Quách Dương Ngọc thường xuyên mang mạng che mặt nên càng dễ che mất quần thần. Kiều Vân Hy kéo tay Ngao Trác Lãng, ghé tai nói nhỏ:

"Có cần thiết phải tìm Quách Thiên cô nương thay thế không? Hoàng hậu lâm bệnh cũng không phải chuyện gì đáng phải che giấu."

Ngao Trác Lãng không nói gì, cầm tay nàng đi tới chỗ bọn họ. Quách Thiên cô nương này nàng đã từng gặp qua xong không rõ ràng nhan sắc lắm, lúc cúi người hành lễ liền thấy một nốt ruồi son lớn trên mu bàn chân nàng sau đó thấy hầu cận chạy tới mang theo một đôi giày lông lầy giúp nàng ta mang vào, việc cũng là do đôi giày cũ bị trầy vải mà cô nương này xưa nay là người rất kĩ tính.

Yến tiệc sẵn sàng, hoàng tộc và các quan đại thần cũng đầy đủ có mặt, các cung nữ lần lượt đi rót rượu, Khanh Nhạ đột nhiên đứng dậy đi đến chỗ Dẫn Khang và Ngao Trác Lãng hào sảng nói:

"Nhị đệ, hôm nay là ngày vui, là sinh thần Vương nhi hài nhi của trẫm, đệ xem tam đệ cũng đã có thể tử, chi có đệ và tiểu Tứ mà tiểu Tứ còn nhỏ, chi bằng hôm nay ta giúp đệ tìm một mối lương duyên tốt."

Dẫn Khang đứng dậy nhận rượu chúc, mặt không có biểu cảm gì đặc biệt, nhàn nhạt nói:

"Đa tạ bệ hạ quan tâm, thần còn muốn phụng sự đất nước, tâm không muốn nữ nhi vương bận."

"Phụng vì đất nước là chuyện lâu dài, hơn nữa thân là huynh cả ta đã hứa với tiên đế lo cho các huynh đệ yên bề gia thất." Lời này nói ra kì thật có chút buồn cười, xong không đợi Dẫn Khang kịp nói gì, Khanh Nhạ liền ban chỉ:

"Quả nhân thấy Quách Thiên cô nương quả phù hợp với vị trí này, nếu như nhị đệ e ngại thân phận không tương xứng ta lập tức sắc phong chức danh cho nàng."

Dẫn Khang sau đó không thấy nói gì nữa, riêng Kiều Vân Hy biểu tình có chút quá khích đem toàn bộ rượu vừa uống trong miệng phụt ra ngoài, sau đó nhận ra mình thất lễ liền cúi mặt xuống túm tay áo Ngao Trác Lãng, Ngao Trác Lãng nín cười vòng tay qua eo đỡ nàng đứng dậy, lấy cớ không được khỏe cùng nhau rời khỏi.

Trong hội yến Tịnh Thủy Tinh vô ý người gần chỗ Vương phu nhân, vốn là không biết nhưng trong lúc đưa mắt nhìn theo Ngao Trác Lãng và Kiều Vân Hy đột nhiên nhìn thấy người bên cạnh lạ lắm chưa gặp bao giờ lại đột nhiên thấy người ấy lên tiếng:

"Thỉnh bệ hạ xin người xem xét lại, dù sao Quách Thiên cô nương cũng là tỷ muội của hoàng hậu, có chút không phù hợp."

Vương Uyển nói câu này có chút kích động khiến cho mọi ánh nhìn chẳng mấy chốc đã hướng toàn bộ lên người bà ấy, hơn nữa bước chân của Ngao Trác Lãng lúc ấy còn chưa ra khỏi cửa đột nhiên đứng khựng lại...đến bây giờ vẫn là vì người kia, vì y mà dám phản đối ý chỉ của hoàng thượng, Kiều Vân Hy không thể nán lại lâu vội vàng kéo hấn rời khỏi.

Dẫn Khang nhìn Vương phu nhân không nói gì, mãi tới lúc Khanh Nhạ định lên tiếng mới đột nhiên đồng ý:

"Quách Thiên cô nương thật không tệ, thần đa tạ tâm ý của hoàng thượng."

Khanh Nhạ nghe xong rất vừa lòng, từ từ đi đến chỗ Vương phu nhân:

"Vương thái thái, chuyện tốt này nhị đệ cũng đã đồng ý, thái thái xem như cũng được yên lòng rồi, quả nhân biết bao lâu nay thái thái quan tâm tới huynh đệ quả nhân, việc này xem như là quả nhân báo hiếu."

Vương Uyển vội vàng nói: "Hoàng thượng, ta thật không dám." vừa nói xong ngẩng đầu lên đã thấy hoàng hậu đứng trước mặt, cử chỉ mầu nghi thiên hạ dịu dàng, hiền từ nói:

"Thái thái yên tâm, tiểu muội của ta chính là một cô nương tốt, tương lai chắc chắn sẽ giúp nhiều cho nhị đệ."

Lúc Ngao Trác Lãng dẫn Kiều Vân Hy đi, Tứ Thiết cũng lừa lúc bọn họ không chú ý mà lên ra ngoài, rồi theo sát ngay phía sau, vừa đi vừa nấp, bộ dáng lén lút có chút buồn cười, hiển nhiên không che nổi mắt Ngao Trác Lãng, hần dừng lại nghiêm giọng nói:

"Tiểu Tứ, lại quậy gì vậy? Không ngoan ngoãn ngồi đó mà ra đây làm gì?"

Tiểu Tứ bị phát hiện liền cười hi hi chạy ra, Kiều Vân Hy nhìn khuôn mặt đura trẻ ngọc trong thân hình cao lớn đột nhiên chạnh lòng, vươn tay ra đón nó,

"Tiểu Tứ mau lại đây"

Tiểu Tứ thấy nàng gọi vội vàng chạy tới, không hiểu sao bàn tay ôm rất chặt, cơ thể hơi run rẩy.

"Tiểu Tứ, đệ sao thế?"

Tiểu Tứ nghe vậy lập tức buông nàng ra, lại cười hi hi:

"Đệ không làm sao, nhớ tỷ quá thôi" nói xong định ôm lấy nàng tiếp không ngờ bị Ngao Trác Lãng chặn lại, nghiêm giọng nói:

"Đến ta còn chưa ôm nàng nhiều như vậy, đệ có phải quá tiện nghi không?"

Tứ Thiết mặc kệ lời hần nói cứ lẩn vào lại bị kéo ra, Kiều Vân Hy bật cười:

"Chàng đang ghen với tiểu Tứ hả? Ngoan nào, cả hai cùng lại đây ta ôm." Nói rồi xòe hai bàn tay, dang rộng ra, Ngao Trác Lãng làm mặt lạnh quay đi

"Ta không thèm!"

"Tiểu Tứ thèm!" vừa nói vừa lẩn vào ôm trằm lấy nàng.

Trên bờ tường có một bóng dáng đột nhiên nhảy xuống dọa bọn họ hết hồn, Ngao Trác Lãng nhìn Từ Viễn không nói gì, Kiều Vân Hy nhảy dựng lên tránh xa. Oan hôn bất tán! Chắc chắn là nàng nhìn lầm, Từ Viễn sao có thể đến đây? Lại nhìn lại một lần nữa, nét mặt Từ Viễn khá nghiêm trọng, hần đi lướt qua nàng tới chỗ Ngao Trác Lãng, Ngao Trác Lãng nói nàng dẫn tiểu Tứ về phòng nghỉ.

Kiều Vân Hy vừa đi vừa nghĩ bọn họ rốt cuộc nói chuyện gì, trong lòng đột nhiên nóng lên một cách kì lạ.

Nửa đêm Ngao Trác Lãng từ bên ngoài trở về, Kiều Vân Hy vội vàng chồm dậy, vừa thấy hần liền hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Hai người làm gì tới tận bây giờ?"

Ngao Trác Lãng sắc mặt hơi nhợt nhưng ánh đèn tối nên nàng không nhìn thấy, lại giấu nàng, vui vẻ nói:

"Nàng đoán xem hôm nay ta nghe được tin gì, Tổ Nhan tỷ đã hạ sinh rồi, Kiều phụ thân vì thế mà xin cáo về sớm, ha ha, quá là gấp gáp! "

Kiều Vân Hy nghe xong có chút bất ngờ, nhanh như vậy đã tới ngày hạ sinh rồi, có điều người ngoài không biết nhưng phụ thân nàng từ lúc các nàng còn nhỏ vì chuyện mẫu thân nàng mất sớm mà phạm là việc liên quan tới các nàng đều không phải chuyện nhỏ, từng chuyện đều tỉ mỉ lo lắng từng chút.

"Nghe nói là do tỷ tỷ trước lúc hạ sinh đã nói rất muốn gặp phụ thân nên Trang Công Nghi mới sai người tới bẩm báo gấp." Mà cũng phải nói Kiều Chu Nhân thật chiều lòng nhi nữ.

"Không đúng, ta hỏi chàng và Từ Viễn nói chuyện gì cơ mà??? Chàng không được đánh trống lảng!" Hần càng không nói, nàng càng lo lắng.

Ngao Trác Lãng ray thái dương:

"Thật không có gì nghiêm trọng, nàng xem nửa đêm rồi còn không cho ta ngủ?"

Kiều Vân Hy mặc kệ hần, vẫn không buông ta, lại đột nhiên nghe tiếng Tứ Thiết khóc thét lên ở gần đó liền vội vàng mở cửa chạy ra, quả nhiên nhìn thấy Tứ Thiết đứng giữa sân, mặt đầy nước mắt, toàn thân run rẩy, Kiều Vân Hy vội vàng chạy tới ôm lấy nó:

"Tiểu tứ, đệ làm sao vậy?"

Tiểu Tử vẫn run không ngừng, vừa nói vừa khóc nức lên:

"Vương nhi.... bị người...người.. ta hại chết rồi!"

Kiều Vân Hy giật mình quay lại nhìn Ngao Trác Lãng, thấy hắn im lặng

"Chàng biết gì phải không?"

Ngao Trác Lãng lắc đầu:

"Ta không biết, tiểu Tử, đệ gặp ác mộng thôi, để ta đưa đệ về phòng."

Tiểu Tử lắc đầu:

"Không phải! Là...là đệ chính mắt nhìn thấy!"

Thật sự là hoàng tử Vương Lạc sao???

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Kiều Vân Hy ngờ ngác một lát đã không thấy Ngao Trác Lãng đâu, lại từ xa nhìn thấy Đương Dụ đang đi tới, tay vẫn giữ lấy Tử Thiết vì sợ hãi mà ngã vào người, có chút hơi ngạc nhiên:

"Sao huynh lại ở đây?"

Đương Dụ vẫn đáng vẻ nho nhã như mọi khi nhưng nhìn nét mặt có chút căng thẳng,

"Hoàng cung có thích khách, có người báo tin ta liền vội vàng tới."

"Thời gian qua huynh ở kinh thành sao?"

Đương Dụ nghe nàng hỏi ngập ngừng đôi chút sau đó mới trả lời:

"Chúng ta vào phòng nói chuyện"

Kiều Vân Hy hơi mệt một chút, Tử Thiết chuyển sang bên người Đương Dụ đỡ, bọn họ cùng nhau đi vào trong phòng

"Ta cũng không muốn giấu muội, ba năm trước Tư Thành hoàng tử cũng đã bị thích khách giết hại...hơn nữa bọn chúng thế lực không nhỏ, tra không ra, ngày hôm nay..."

Đương Dụ chưa nói hết, Kiều Vân Hy bắt đầu ngờ ngợ, cái tên Tư Thành này sao nàng không có chút ấn tượng?

"Tư Thành....Người này là?"

"Tư Thành chính là con trai của hoàng hậu Quách Dương Ngọc, hoàng hậu sinh non, vốn là đứa trẻ không sao nhưng ngay đêm hôm ấy hoàng cung xuất hiện thích khách sau đó hoàng tử bị giết hại, hoàng hậu cũng bị thương một vết lớn trên trán."

Những chuyện này hoàn toàn bất ngờ, Ngao Trác Lãng chưa bao giờ nói về chuyện này, có điều sao Đương Dụ lại biết nhiều đến vậy?

"Ngày Tư Thành bị giết hại cũng chính là ngày hôm nay của ba năm trước, mà cũng là ngày Liễu Vương phi qua đời..."

"Hả? Trùng hợp như vậy sao? Chuyện này có thể nào...?"

Bên ngoài có tiếng náo nhiệt truyền tới, Đương Dụ vội vàng đứng dậy, trước khi đi dặn dò:

"Bên ngoài khá hỗn loạn, muội tốt nhất nên ở trong phòng."

Đương Dụ vừa rời khỏi không lâu trên nóc nhà có một người bay xuống, Kiều Vân Hy định hét lên liền bị hắn bịt miệng lại,

"Đừng kêu"

Thấy nàng bình tĩnh lại Dần Khang mới bỏ tay ra, động tác hơi khó nhọc, lúc nhìn xuống máu đã nhỏ một khoảng trên nền nhà, Kiều Vân Hy vội vàng đỡ lấy hân:

"Vương gia, ngài không sao chứ?" Lại chợt nhớ ra điều gì đó, thần chí hơi giật mình:

"Ngài...là thích khách sao?"

"Không phải..."

Dần Khang nói xong liền bất tỉnh.

Kiều Vân Hy vốn còn tưởng sẽ có người tới lục soát chỗ này không ngờ không có ai đi tới, nàng cũng không nỡ để hân tự sinh tự diệt nên âm thầm che giấu chăm sóc vết thương cho hân. Sau một ngày một đêm Dần Khang tỉnh dậy thấy nàng đang ngồi bên cạnh, trên mặt có chút ngạc nhiên, một lúc sau mới hỏi:

"Người không sợ ta là thích khách sao?"

Kiều Vân Hy cười cười:

"Ngài bảo không phải."

Dần Khang hoàn toàn không nghĩ nữ tử trước mắt sẽ nói câu này, ho khan một tiếng liền cười:

"Ta nói như vậy cô liền tin?"

Kiều Vân Hy gật đầu:

"Cũng phải, có kẻ cấp nào nhận mình là kẻ cấp đầu, ta đúng là ngây thơ quá rồi."

Dần Khang ngậy người một lát bỗng đột nhiên chuyển sang vấn đề khác:

"Phải rồi, vòng ngọc ta tặng cô, có thể lấy lại không?"

"Hả?" Cái này là đòi quà sao?

Nghĩ vậy xong vẫn gơ tay lên tháo chiếc vòng trả lại hân, Dần Khang nhìn chiếc vòng tinh xảo trên tay khoe miệng nhếch lên cười cười:

"Ta nói đùa thôi, quà tặng rồi sao có thể đòi lại." Đồ thật đã bị mang đi, hân lấy đồ giả về làm gì?

Sau khi Dần Khang rời đi qua ngày hôm sau Ngao Trác Lăng mới trở về, trên người có một vết thương y hệt như nhát kiếm trên người Dần Khang, miệng vẫn đang chảy máu, nhưng có vẻ như nghiêm trọng hơn, Kiều Vân Hy vội vàng gọi ngự y. Mặc dù vết thương nghiêm trọng hơn nhưng có ngự y giúp đỡ, cũng không mất nhiều thời gian để bình phục. Khanh Nhạ thời gian đó có ghé thăm một lần, nghe nói Tương quý phi vì quá đau buồn mà lâm trọng bệnh.

Sau khi bọn họ trở về Tam Lăng Vương phủ Nhị vương gia cũng chuyển tới Bắc Ngạn, tất cả bọn họ đều hiểu mặc dù không bắt được thích khách nhưng hoàng thượng ít nhiều cũng bắt đầu có đề phòng với nhị vương gia. Thực ra trong bọn họ không ai biết được hoàng thượng đã sớm muốn trừ cái gai trong mắt này đi lâu rồi, hoàn toàn không phải bây giờ mới bắt đầu đề phòng y.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Nhị vương gia tới Bắc Ngạn nghe nói Quách Thiên cô nương cũng đi cùng, vốn là tổ chức hôn lễ xong ở kinh thành nhưng Dần Khang đã nói Quách Thiên muốn thành hôn tại Bắc Ngạn nên hoàng thượng cũng không làm khó, đồng ý tác thành cho bọn họ.

"Chàng có nghĩ nhị vương gia chính là kẻ đứng sau?"

Ngao Trác Lăng hơi ngẩng đầu lên khỏi sách, Kiều Vân Hy vừa giúp hân sắp xếp lại sách trong thư phòng vừa hỏi, không đợi hân trả lời liền nói tiếp:

"Thực ra đêm hôm đó ta có gặp hân, bị thương khá nặng."

"Vậy sao?" Ngao Trác Lăng bỏ hẳn cuốn sách trên tay xuống, quay sang nhìn nàng.

"Phải rồi, Từ Viễn không trở về đây sao? Không thấy hắn từ biệt."

Ngao Trác Lăng suy nghĩ gì đó bỗng dừng cười lên trêu chọc nàng:

"Không phải là đang nhớ hắn chứ?"

Kiều Vân Hy quăng ngay mấy cuốn sách trên tay xuống mặt bàn, nghiêng răng giận dữ:

"Nếu không phải chàng bị thương ta đã ném chàng ra khỏi đây rồi."

Vừa nói xong tiếng tiểu Như bên ngoài vọng vào:

"Vương gia, phu nhân, Trang công tử muốn gặp."

"Tỷ phu? Có chuyện gì sao? Bình thường huynh ấy sẽ không bỏ nương tử chạy tới đây như vậy." Kiều Vân Hy hơi ngạc nhiên, Ngao Trác Lăng đứng dậy đi ra cửa:

"Có lẽ huynh ấy đến thăm bệnh, không phải ta vừa trọng thương sao?"

Kiều Vân Hy nghe nói có lý liền nhanh chân theo hắn ra bên ngoài.

Trang Công Nghi ngồi trong phủ chính, tay cầm chén trà thơm thả đưa lên miệng, nhìn thấy hai người đi vào cũng không vội vàng đứng lên, thời điểm quay mặt ra Kiều Vân Hy liền giật mình:

"Tỷ phu!?" cả thân hình y gầy đi rất nhiều, cứ cho là chăm sóc tỷ tỷ của nàng cũng không đến nỗi thân thể khô kiệt như thế chứ?

"Tam vương gia, tam vương phi, nghe nói hai người trong cung xảy ra chuyện, ta thay Nhan nhi qua thăm hỏi."

Ngao Trác Lăng bật cười, đi vào trong: "Cũng chỉ là vết thương ngoài da thôi, có gì đáng ngại?"

Kiều Vân Hy nghe hắn nói bĩu môi: "Đội chàng ấy đến quỷ môn quan rồi sẽ thấy vết thương nghiêm trọng!"

Trang Công Nghi cười lớn: "Tổ Nhan còn lo lắng hai người tính khí không hòa hợp, xem ra suy nghĩ nhiều rồi. Ha ha"

"Phải rồi, tiểu tử nhà huynh thế nào rồi, người cô cô như muội cũng thật là, chưa thể qua thăm nó..." vừa nói vừa có chút áy náy.

"Tiểu Hân rất ngoan, hơn nữa nhạc phụ cũng đang ở đó muội không cần lo lắng." Trang Công Nghi biểu hiện rõ ràng rất vui vẻ, nói tới hài nhi và thê tử hắn hiển nhiên rất vui vẻ.

"Như vậy đi, mấy hôm nữa ta dẫn nàng qua Trang phủ, có thể ở chơi vài ngày."

Kiều Vân Hy hai mắt sáng long lanh, vẻ mặt như sùng vật được cho ăn, giọng điệu thập phần cảm thích:

"Chàng thật sự dẫn ta đi sao?"

"Thường ngày vương gia nhốt muội trong nhà sao?" Trang Công Nghi nhìn biểu hiện quá khích của nàng có chút buồn cười, Ngao Trác Lăng hiển nhiên thấy mình bị oan ức liền lên tiếng:

"Nhốt nàng ấy? Huynh nghĩ ta có bản lĩnh ấy sao?"

"Ha Ha" Trang Công Nghi cười không nói gì.

"Như vậy đi, hai người ngồi đây chơi ta liền đi phân phó người chuẩn bị cơm trưa, tỷ phu, trưa nay huynh ở lại dùng cơm nhà, muội mới học được món mới từ trong cung, hôm nay sẽ nấu cho hai người ăn!"

"Được."

Kiều Vân Hy vừa đi khỏi Trang Công Nghi không kim nổi ho mấy tiếng, Ngao Trác Lăng liền sai người thay một cốc trà nóng.

"Từ Viễn hắn sao rồi?"

"Bị thương không nhẹ, hiện giờ vẫn chưa tỉnh." Trang Công Nghi vừa nói vừa đứng dậy, mang vật trong người giao cho Ngao Trác Lăng

"Vật này ta tìm thấy ở Kiều Phủ, là di vật của nhạc mẫu để lại"

Ngao Trác Lăng mở chiếc hộp nhỏ, bên trong có một bức thư và một Kim bài, theo như sách cổ ghi chép chính là kim bài từ thời Vọng Quốc, là quốc kim

"Sao bà ấy lại có vật này?" Ngao Trác Lăng hơi nhíu mày, mang bức thư ra đọc, trong đó viết rõ ràng bức thư viết cho Kiều Chu Nhân nói tới năm Kiều Vân Hy mười tám thì giao kim bài này cho nàng. Nhưng tới nay có vẻ như Kiều Chu Nhân vẫn không có ý định đó, Trang Công Nghi hồ nghi:

"Có lẽ nào người đó là Vân Hy?"

Ngao Trác Lăng đứng dậy bước về hướng thư phòng, lắc đầu:

"Không phải nàng, ta tìm được người đó rồi."

Lúc Kiều Vân Hy dọn cơm ra Trang Công Nghi đã rời khỏi phủ, nàng bèn hỏi Ngao Trác Lăng kết quả hẳn không để ý nàng, lo lắng trả lời:

"Huynh ấy có việc bận nên đã rời đi rồi."

Rời đi cũng không thèm nói trước một tiếng, mặc dù trong lòng có chút giận xong nghĩ tới mấy ngày nữa sẽ được gặp Kiều Tố Nhan cùng tiểu nhi từ liên vui vẻ, không thèm chú ý đến hẳn nữa, quay người chuẩn bị rời đi, vừa bước chân ra cửa liền bị Ngao Trác Lăng gọi lại:

"Khoan đã, có thứ này muốn đưa cho nàng."

"Hửm? Cái gì đây? Cho ta sao?"

Kiều Vân Hy cầm chiếc kim bài trong tay, hoa văn trên đó rất quen mắt:

"Là cổ kim bài." Ngao Trác Lăng đứng dậy, đi lại chỗ tủ sách, lấy một vật ra, là chiếc vòng ngọc thật Dẫn Khang tặng nàng, Kiều Vân Hy ngạc nhiên hỏi:

"Chúng là một cặp sao?"

Ngao Trác Lăng lắc đầu: "Không, cái này là thật."

"Hả?" nói như vậy Dẫn Khang tặng đồ giả cho nàng sao? Tên này, có can keo kiệt như vậy không? Nàng nhìn một lượt, tất cả hoa văn trên chúng đều giống nhau như đúc liền ngạc nhiên:

"Tất cả những thứ này đều là từ thời Vọng cổ sao?"

Ngao Trác Lăng gật đầu, sau khi hẳn đã xác nhận ra người được chọn liền khẳng định chiếc vòng này đối với nàng hoàn toàn không nguy hiểm, hơn nữa kim bài kia cũng là đồ của nàng, xem ra nàng với những vật này nhất định có liên quan.

Dẫn Khang sau khi đến Bắc Ngạn liền ở tại Quách Nhạn phủ, gia nô trên dưới đối với Quách Thiên cô nương mặc dù bọn họ chưa thành hôn nhưng đó cũng là chuyện sớm muộn cho nên đều rất tỉ mỉ chu đáo, có điều cô nương này so với lời đồn khác xa rất nhiều, cả ngày rất ít nói, gương mặt rất buồn và hầu như không bao giờ cười. Hai ngày sau khi bọn họ đến nơi Dẫn Khang sai người mang một chiếc mạng che mặt tới cho nàng, Quách Thiên hơi ngần ngại sau đó gờ tay nhận lấy, từ đó họ thấy cô nương này ngày càng bí ẩn hơn, cả ngày không ra khỏi phòng và lúc nào cũng mang mạng che mặt.

Sáng sớm hôm ấy, nô tì theo thói quen mang nước vào phòng thì không thấy nàng đâu liền vội vàng chạy đi thông báo với nhị vương gia, Dẫn Khang không hề lo lắng, biểu hiện như thể biết rõ nàng ở đâu, chỉ nhàn nhạt nói:

"Ta biết rồi, các người lui trước đi"

Hình ảnh hẳn lúc này trong mắt đám nô tì liền biến thành một người lạnh nhạt vô tình, cứ cho là do hoàng thượng ban hôn cũng không nhất thiết phải đối với một cô nương như vậy, càng nghĩ càng lo lắng.

Quách Dương Ngọc hơi co người lại, làn áo mỏng không ngăn nổi cái lạnh, ngự hoa viên thoang thoảng hương Bách Liên thảo, nơi này mặc dù bọn họ mới chuyển đến ở nhưng xưa nay vẫn luôn có người chăm sóc, nghe nói người này là một đại phu nên trong hoa viên có rất nhiều cây thảo dược, ra hoa rất đẹp mà mùi hương cũng rất dễ chịu.

"Nếu không thích ta sẽ cho người phá đi trồng lại cây mới." Dẫn Khang đi tới bên cạnh từ lúc nào, nghe hẳn nói nàng hơi giật mình, vội vàng lắc đầu:

"Không, Ta rất thích." Nói xong thấy áo choàng ẩm ướt lên vai, nô tì vừa chỉnh áo cho nàng vừa nói:

"Cô nương cẩn thận không bị cảm lạnh."

"Cảm ơn."

Đội tì nữ kia đi rồi Dẫn Khang bước lên vài bước, đứng trước mặt nàng hỏi:

"Vì sao hoàng hậu lại không phản đối?"

Quách Dương Ngọc nghe xong liền cười: "Ta có thể phản đối sao?"

Lần đầu tiên Dân Khang cảm giác được mình hỏi câu dư thừa như vậy, lại không ngờ người đối mặt tiếp tục nói:

"Hơn nữa ta cũng không muốn phản đối."

Dân Khang giật mình, "Ý hoàng hậu là..."

Quách Dương Ngọc hoàn toàn không có ý định trả lời, chỉ nhắc nhở:

"Ta đã không còn là hoàng hậu." Nói xong liền xoay người đi vào. Sau đó quả thật Dân Khang mỗi lần gặp đều không gọi nàng là hoàng hậu nữa, thay vào đó là Dương cô nương. Quách Dương Ngọc cảm thấy cách gọi này dễ chịu hơn nhiều, quả thật lâu rồi không có ai gọi nàng như vậy nữa.

Ngao Trác Lăng theo như lời hứa dẫn Kiều Vân Hy tới Trang phủ thăm tỷ tỷ, cũng để nàng ở lại một thời gian, trước khi đi Kiều Vân Hy đặc biệt căn dặn hần phải đối xử tốt với mẫu thân Vương Uyển, hần cũng không khó khăn, đáp ứng nàng. Kiều Vân Hy vì thế càng vui vẻ, cảm thấy hai người bọn họ rất nhanh sẽ hóa giải được hiểu lầm, có điều không biết vì sao Ngao Trác Lăng lại đột nhiên hiểu chuyện như vậy, thật là khiến nàng có chút khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ngao Trác Lăng mang theo Kiều Vân Hy cùng tới Trang phủ, lúc xe ngựa vừa đỗ xuống Kiều Vân Hy vì quá phấn khích vội vàng nhảy xuống, Ngao Trác Lăng cười sau đó bước xuống lại thấy nàng đứng ngây ra không chịu bước vào, gia nhân cũng không hiểu chuyện gì nhìn nàng không rõ,

“Có chuyện gì sao?”

Kiều Vân Hy giật mình vội vàng đi vào, vừa đi vừa nói:

“Không có gì.”

Kiều Tổ Nhan bấy giờ mới biết hai người họ tới từ trên xích đu vội vàng muốn đứng dậy lại bị Trang Công Nghi bắt ngồi xuống, giọng nói dịu dàng:

“Nàng ngồi yên đây, đừng nháo, bọn họ cũng tới đây rồi.”

Kì thật Kiều Vân Hy cảm thấy tỷ phu của mình thường ngày nói chuyện rất ôn nhu, lại không ngờ đem so sánh với câu nói vừa nãy bất quá cũng chả thấm vào đâu, tựa như bao nhiêu mật ngọt đều bị huynh ấy uống hết, nghĩ tới đây ánh mắt không tự chủ liếc Ngao Trác Lăng một cái thấy có chút tủi thân. Cũng mới vừa rồi thấy hai người âu yếm như vậy nàng mới không muốn vào phá hoại không ngờ chỉ một câu nói đơn giản lại có sức sát thương tới vậy.

Ngao Trác Lăng phát hiện ra ánh mắt khác thường của nàng cũng không nói gì, về mặt biểu cảm hơi kì quái, không biết hần đang nghĩ cái gì.

Kiều Vân Hy nhìn tiểu nhi tử trong tay Kiều Tổ Nhan hình như đang toét miệng cười với mình đầy lòng xao động dữ dội, rất muốn nựng nó, lại sợ làm nó rớt tỷ phu sẽ hạ thủ vô tình với nàng nên cứ nhìn nhìn thèm muốn, Ngao Trác Lăng cười cười:

“Có ta ở đây, huynh ấy dám động thủ ta sẽ bảo vệ nàng.”

“Hừm?”

Hai người kia hiển nhiên không hiểu gì, quay sang tròn mắt nhìn Ngao Trác Lăng, Kiều Vân Hy giật thót mình, không hiểu sao hần lại nói vậy, không lẽ nào đọc được suy nghĩ của nàng? Kì thật chả phải hần cao siêu gì, chỉ là trên mặt nàng viết rõ như vậy, hần chú ý nàng tất nhiên sẽ nhìn ra được. Mặc dù thế nhưng nghe hần nói đột nhiên có dũng khí xòe tay ôm tiểu nhi tử, Kiều Tổ Nhan quần khăn cho đứa nhỏ xong đưa cho nàng ẵm nó, Trang Công Nghi nhìn nàng, có vẻ như đã hiểu nội dung câu nói của kẻ kì quặc vừa rồi, nghi hoặc hỏi:

“Muội thực sợ ta sẽ động thủ sao?”

Kiều Vân Hy buột miệng nói:

“Còn không phải sao?”

Trang Công Nghi gật gật đầu:

“ Nói cũng phải, như vậy tốt nhất muội nên cẩn thận một chút.”

Kiều Tổ Nhan lâu ngày không gặp, Kiều Vân Hy vốn tưởng nàng sẽ mập lên rất nhiều vì bình thường phụ nữ sau khi sinh lại được phu quân chăm sóc chu đáo như vậy hấp thu sẽ rất tốt nhưng xem ra Kiều Tổ Nhan không những không mập lên mà có vẻ như gần hơn một chút, nếu không phải nàng biết rõ tính cách Trang Công Nghi còn tưởng là tỷ tỷ bị huỳnh ấy bỏ đói.

“ Tỷ tỷ, dạo này ăn uống tốt không? Gầy như vậy?”, lúc Ngao Trác Lãng với Trang Công Nghi đi vào trong Kiều Vân Hy mới hỏi

Kiều Tổ Nhan cười cười đùa giỡn với nàng:

“ Nếu ta mập quá tỷ phu muội sẽ đi tìm nữ nhân khác.”

Kiều Vân Hy vẫn đang ôm đứa nhỏ, nó ngủ ngoan trong lòng nàng thỉnh thoảng tay lại ngó ngoáy chạm vào mấy sợi tóc vương ra của nàng, có lẽ thấy nhột nhột, miệng như hơi cười, nàng vì đứa nhỏ mà không tiện kích động, cả giọng nói đầy khí thế cũng bị kìm lại:

“ Huỳnh ấy dám?”

Kiều Tổ Nhan không nói gì, cả hai người cùng cười, hiển nhiên không dám cười lớn.

Đó là chuyện mấy ngày trước, tới nay cũng đã ba ngày kể từ khi Kiều Vân Hy tới Trang phủ, lúc này nàng ngồi trong phòng một mình, giờ này có lẽ mọi người đang ngủ trưa, Ngao Trác Lãng vì có công việc nên ngay trong hôm ấy đã rời đi, Kiều Vân Hy nhìn chiếc vòng ngọc, lại mang chiếc kim bài ra, đột nhiên phát hiện ở giữa chúng hiện ra ánh sáng yếu ớt màu trắng nổi lên.

“ Vân Hy” Kiều Chu Nhan đột nhiên gõ cửa, Kiều Vân Hy hơi ngạc nhiên, mang cất lại kim bài vào hộp sau đó đi ra mở cửa

“ Cha, “

“.....”

Về sau đã xảy ra chuyện gì nàng hoàn toàn không biết. Càng không hiểu cha vì sao bất ngờ đánh ngất nàng, khi tỉnh dậy đã thấy mình bị nhốt trong một hang động rất tối, bên trong hoàn toàn không thấy gì. Có điều không hiểu sao sau khi tỉnh dậy nàng hoàn toàn không thấy sợ hãi, bản thân rất bình tĩnh yên lặng ngồi đấy, hai tay bó gối, lúc sờ tới cổ tay thấy chiếc vòng ngọc đã bị mất, cũng không có kim bài, có lẽ tất cả đã bị Kiều Chu Nhân lấy đi.

Sau khi Kiều Vân Hy vừa rời khỏi quân của triều đình lập tức ập vào Trang phủ, Trang Công Nghi và Kiều Chu Nhân cảm chân bọn chúng Kiều Tổ Nhan ôm Tiểu Hán cùng một tí nữ rồi khỏi, giữa đường gặp được Sở Tư Thanh

“ Ba người mau mau rời khỏi đây, ta sẽ ngăn bọn chúng”

Kiều Tổ Nhan hoảng loạn, tỷ nữ bên cạnh vội vàng đỡ nàng rời đi.

Kiều Vân Hy ngồi bên trong bỗng nhiên thấy có ánh sáng phát ra từ bên trong khoảng tối đen liền đứng dậy theo ánh sáng mà đi, chỗ nàng thông tới một gian phòng khác trong động, có một hơi thở quen thuộc lan tới chỗ nàng, ánh sáng phát ra từ bên hông người kia, Kiều Vân Hy đi tới, qua ánh lửa nhỏ trong hang nhìn thấy mặt người kia, hai mắt nhắm liền, dung nhan bao nhiêu năm vẫn không thay đổi. Người đó không ai khác chính là mẫu thân Liễu Tư Lam của nàng. Kiều Vân Hy ôm lấy thân thể người ấy, ánh sáng nhạt dần rồi từ từ biến mất, cánh liên đằng cuối cùng tan biến, sinh mệnh cuối cùng cũng theo đó mà biến mất. Tất cả những chuyện này từ đầu tới cuối cho thấy Kiều Chu Nhân phụ thân nàng đang che giấu một bí mật gì đó, cái điều kia phải thế nào mới khiến ông nhẫn tâm ngăn cách nàng và mẫu thân nàng?

Trời xế chiều hương thảo mọc lại lan tỏa mãnh liệt, Quách Dương Ngọc thu dọn chỗ thảo mộc đem phơi cát vào hũ, quay lại thấy Dẫn Khang đang nhìn nàng chăm chú, đột nhiên nói:

“ Không nghĩ cô cũng có dáng vẻ này.”

Quách Dương Ngọc không biết đằng sau có người, nghe nói vậy hơi quay lại, trên môi thoáng nụ cười nhẹ:

“ Trước khi vào cung Quách gia ta sống bằng nghề hái thảo mộc, làm công việc này tâm trạng tự nhiên thấy thoải mái.”

Dẫn Khang không ngờ nàng đột nhiên có nhã hứng nói nhiều như vậy, hẳn là không biết nói gì tiếp, như vậy đấy, hai con người làm li ít nói, một lạnh như tảng băng trôi, một buồn buồn ủ rũ đứng cạnh nhau không có chuyện để nói.

“ Ta nghe nói bên ngoài bắt đầu lục đục rồi, Bắc Nạn yên tĩnh như này quả rất tốt.”

Dẫn Khang vẫn im lặng, nhưng trong đầu là đang suy nghĩ, hẳn biết là sự yên tĩnh này cũng chẳng được bao lâu, từ khi sinh ra vận mệnh đã ấn định cuộc đời hẳn như vậy rồi.

Khanh Nhạ đứng trên tường thành ánh mắt nhìn ra xa xăm, so với ngày đầu hẳn lên làm vua đã tám chín phần vẫn đục, bên trong đó tựa như có mây đen vần vũ, Ngao Trác Lãng đứng bên cạnh không nói gì, lát sau Khanh Nhạ hỏi hẳn:

“ Đều là người thân của đệ, lẽ nào không lo lắng sao?”

Ngao Trác Lăng suy nghĩ một chút sau đó nói:

“Đã là buộc phải như vậy, lo lắng hay không lo lắng kết quả đều không thay đổi được.” nói xong lại nghĩ tới Kiều Vân Hy, lòng bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt đột nhiên sắc bén nhưng giọng nói lại ôn hòa hơn bao giờ hết, nói một câu cực kì không liên quan tới chính sự:

“Thần đệ cơ thể không khỏe, bệ hạ, xin phép cáo lui.”

Khanh Nhạ đột nhiên cười cười sau đó gật đầu.

Ngao Trác Lăng vừa đi khỏi ngay vị trí hần vừa đứng xuất hiện một cái bóng khác, dáng vóc vừa khít,

“Hoàng thượng, quả nhiên là hần.”

Khanh Nhạ không tỏ ra quá bất ngờ, kết quả này hần cũng đoán được bảy tám phần, âm trầm cất tiếng:

“Đã là vậy.....” câu nói nửa chừng thì dừng lại, xoay người bước xuống.

Đang Dự thở dài một hơi, cuối cùng hần vẫn đi tới bước này, quay lưng với tất cả bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Thanh Vương đã một lần nữa vào đông, tuy nhiên ở đây không có tuyết, Bắc Nhạn thì lại hoàn toàn trái ngược, tuyết phủ dày đặc, đi bộ lún qua mắt cá chân. Quách Dương Ngọc ra ngoài mua đồ từ sáng sớm, lúc trở về thấy Dẫn Khang đang đứng ở cổng, trong lòng không kìm nổi suy nghĩ hần đứng đợi mình nhưng vừa xuất hiện đã bị nàng lắc đầu xua đi, cất tiếng chào:

“Nhị Vương gia.”

Dẫn Khang gật đầu, giọng nói có chút điệu khác thường:

“Sáng lạnh như vậy ra ngoài sớm làm gì?”

Quách Dương Ngọc nghe hần nói vậy đáy lòng đột nhiên ấm lên, lúc nhìn lại đã thấy mình nở nụ cười, có chút vui vẻ:

“Ta mang thảo dược xuống phố tiện thể mua chút đồ” nếu không phải Lí Lang bán thuốc cuối phố hôm qua kêu người tới nói hôm nay cần loại thảo dược này từ sớm thì nàng cũng không cần dậy sớm như vậy.

Dẫn Khang không nói gì nữa, xoay người bước vào, kì thật hần có chút lo lắng cho nữ nhân này, từ ngày nàng còn ở trong cung là một mẫu nghi thiên hạ đã cảm thấy nàng giống một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng, đối với nàng cũng không có cảm giác ghét bỏ như đối với Khanh Nhạ, hần mặc dù không hiểu tình cảm phu thê thế nào nhưng một người có thể nhẫn tâm ban thê tử cùng nhau bao lâu đứng là kẻ vô tình, hần đột nhiên thấy xấu hổ vì mạng cùng một dòng máu với con người đó.

Quách Dương Ngọc đem đồ vào nhà bếp chuẩn bị nấu bữa sáng, từ ngày chuyển tới Bắc Nhạn nàng đã không còn sống cảnh người hầu kẻ hạ, mọi việc đều muốn tự mình làm, đối với các nha hoàn thêm vài phần thân thiết, dần dần cũng không còn ừ ừ như ngày mới tới, căn bản cũng tại Dẫn Khang không hề quản nàng làm việc gì, thỉnh thoảng cũng chỉ ngó qua một cái rồi đi, không nói gì đặc biệt, nàng cảm thấy cuộc sống ngày xưa như quay về, lúc còn cha, ngày ngày phơi thuốc, chữa bệnh.

Kiều Vân Hy ở trong hang tối được ba ngày hoàn toàn không ăn uống gì mặc dù hàng ngày đều có người từ bên ngoài đưa thức ăn vào, nàng không biết là ai, chỉ biết một ngày hai lần đều đặn, ban đầu còn tưởng là cha nàng sau cùng nghe thấy giọng nữ nhân thấp thoáng, có chút hơi quen thuộc.

Kiều Vân Hy nằm trên chiếc giường đá, ôm thi thể lạnh lẽo của mẫu thân, cơ thể hơi run lên, nàng không khóc, chỉ cảm thấy cuồng hống khô khốc, trong đầu trống rỗng, thần sắc vì không ăn uống mà ngày càng suy kiệt, trông cũng không khác người bên cạnh là mấy, người không biết nhất định tưởng nàng là người chết rồi.

Ngày thứ năm Chu Di Cầm đang muốn mang cơm cho Kiều Vân Hy, nhưng chưa kịp đi đã thấy tỷ tỷ của nàng từ bên ngoài trở về, trên người dính đầy máu liền hốt hoảng:

“Tỷ tỷ, làm sao vậy, sao lại bị thương?”

Lí Sư Sư ngồi xuống ghế, thở một hơi, uống xong cốc nước mới trả lời nàng, hoàn toàn không có dáng vẻ gì là bị thương:

“Ta thấy có người bị thương nên đưa hấn về đây.”

Chu Di Cầm vuốt ngực thờ phào một hơi, lại hỏi:

“Người đó bị thương nặng không? “

“Đã cầm máu rồi, vẫn chưa tỉnh lại, bị thương cũng không nhẹ.”

Lúc Chu Di Cầm đi ra nhìn gương mặt tái nhợt của người kia liền giật mình:

“Sở Tư Thanh!?”

Sở Tư Thanh đang mê man đột nhiên thấy có người gọi mình, khó khăn cử động nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền mãi không mở ra được, Chu Di Cầm quay ra bảo Lí Sư Sư giúp mình mang com cho Kiều Vân Hy còn nằng thì vào trong lấy nước giúp Sở Tư Thanh lau mặt, Lí Sư Sư cảm thấy có gì không đúng nhưng sau cùng vẫn không hỏi, trực tiếp đứng dậy cầm giỏ com đi.

Ôn giúp đỡ lúc trước của Kiều Vân Hy Lí Sư Sư luôn ghi nhớ, muốn có cơ hội báo ơn nàng. Mấy ngày trước Kiều Chu Nhân đột nhiên mang nàng tới Cửu Nguyệt động, nằng nhìn thấy vô cùng bất ngờ nhưng sau đó nghe Kiều Chu Nhân nói làm như vậy may ra giúp nàng thoát khỏi nguy hiểm, 12 năm trước cũng vì lí do tương tự Kiều Chu Nhân mang Liễu Tư Nhan tới đây, ngày trăng tròn nào cũng đến thăm bà ấy, mặc dù Liễu phu nhân hoàn toàn chưa từng tỉnh lại nhưng Kiều Chu Nhân vẫn luôn ở đây chẵn một đêm mới rời khỏi, năm ấy huynh của nàng vẫn còn sống, hai người chăm sóc vị phu nhân này, đến gần đây khi sinh mệnh của phu nhân ấy sắp hết lại thay bằng Kiều Vân Hy. Cũng là khi xưa Kiều phủ có ơn với Lí gia nàng cho nên tình nguyện giúp đỡ.

Lúc Lí Sư Sư từ trên lỗ hồng thả giỏ com xuống lúc sắp quay về đột nhiên nghe thấy Kiều Vân Hy nói:

“Cô nương, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Lí Sư Sư không có ý định giấu diếm nàng mới nói:

“Quân triều đình ập tới Trang phủ, sau một ngày đã đốt thành tan hoang.”

Kiều Vân Hy đang đứng đột nhiên ngồi bệt xuống, môi mấp máy run run, mãi sau cũng không phát ra tiếng được, Lí Sư Sư đợi một lát không thấy nàng có động tĩnh gì, đoán chừng đã rất sốc liền nói tiếp:

“Cô yên tâm, Kiều Tố Nhan cùng tiểu hài tử đã thoát khỏi đó rồi, Trang công tử cùng với Phụ thân của cô đã rời khỏi đây được mấy ngày...”

Kiều Vân Hy nghe xong cảm thấy như có chút hi vọng lại nghe Lí Sư Sư nói tiếp:

“Có điều Kiều Tố Nhan không biết chạy tới đâu, tới giờ vẫn chưa tìm thấy.”

Lí Sư Sư nói xong không đợi Kiều Vân Hy biểu hiện gì nữa nhanh chóng rời đi.

Chu Di Cầm lau người cho Sở Tư Thanh xong ôm A Văn tới trước mặt y, hai mắt mờ hồ nhìn người trước mặt nói:

“Tiểu Văn cuối cùng con cũng thấy phụ thân của mình, tiếc là chàng không thể biết con.” Vừa nói vừa im lặng rơi lệ.

Trong cung lúc này có một không khí kì lạ là tới ghé người, khắp nơi vắng vẻ, bất quá cũng chỉ thất vại người ở trong Càn Dục cung, Khanh Nhạ ngồi trên ghế nạm vàng, hai bên có khoảng năm người của cấm vệ quân, bọn họ ai cũng mặc đồ đen thui, mặt đeo khăn che kín, ngoài ra còn có một người nữa là Đương Dụ.

“Lần trước tới Tam Lăng vương phủ đã phát hiện rất nhiều thứ kì lạ, có vẻ như bên trong còn có mật thất nhưng không thấy cơ quan,” Đương Dụ nói xong đưa mắt nhìn Từ Viễn hỏi

“Huynh ở đây lâu như vậy, có phát hiện gì không?”

Từ Viễn lắc đầu:

“Ngao Trác Lăng rất cẩn thận, thần không thấy điểm nghi vấn, hoặc có thể là đối với truyện này hấn thật sự không hề biết gì.” Ngao Trác Lăng nói với giọng khẳng định rất chắc chắn tuyệt đối không nghe ra chút gì rồi trả.

Khanh Nhạ không hề bắt bẻ gì, trực tiếp nói:

“Trước đây ta đã luôn thấy việc Vương Uyển sống chết bảo vệ Dân Khang có điểm không thỏa đáng, không ngờ lại có bản lĩnh che dấu thân phận hấn lâu như vậy, qua mắt tất cả mọi người.”

Vốn là cái bẫy thích khách giết hại Vương Lạc chỉ nhằm đánh lạc hướng, thực ra người mà bọn chúng muốn nhắm vào chính là Dân Khang, bao gồm cả việc Dân Khang bị thương sau đó chạy tới chỗ Kiều Vân Hy thuận lợi dường như đều bị giám sát nhất cử nhất động. Người hôm ấy trực tiếp làm Dân

Khang bị thương chính là Khanh Nhạ nhưng có điều ngoài vết thương chảy máu ở hông bên trong còn có một vết thương chí mạng, không ngờ chỉ qua thời gian ngắn ngủi như vậy hấn lại gần như bình phục hoàn toàn, cái này hoàn toàn là nhờ Vọng huyết của hấn, người Vọng tộc đều có mang trong mình gốc tiên thân cho nên máu bọn họ có năng lực rất lớn. Đó thực ra mới chính là điểm khác biệt chứ hoàn toàn toàn không như lời đồn người được chọn sẽ bị ngốc, cho nên mà nói Tứ Thiết hoàn toàn không liên quan gì.

“Có điều, hoàng thượng, hai vệ nhân kia có vẻ bí ẩn.” Đàng Dụ đột nhiên chuyển hướng sang chuyện này

“Rất có thể Ngao Trác Lăng là một trong hai người đó, người còn lại...”

Khanh Nhạ hơi nhếch mép lên cười cười:

“Hai mươi năm trước vốn là còn có một người nữa nhưng đã biến mất sau khi Liễu quý phi mất, có điều nếu như hấn còn sống thì không lo gì không bắt được.” Chỉ cần có Dẫn Khang còn sợ đám người vệ nhân kia sao?

“Đàng Dụ ngơai lập tức mang cấm vệ quân tới Bắc Nhạ...”

Khanh Nhạ chưa nói hết câu Quách Thiên từ bên ngoài tiến vào nói:

“Xin bệ hạ hãy để Từ Viễn mang cấm vệ quân tới Bắc Nhạ.”

Khanh Nhạ nhìn nàng ta hơi cười cười lát sau liền đồng ý.

Từ Viễn vốn bị thương rất nặng còn chưa khỏi, cỡi ngựa đi ngay trong đêm tuyết thân thể vì thế mà có chút không chịu được, chỉ bởi vì Dẫn Khang còn sống thì hấn sẽ không chết cho nên lúc tới Bắc Nhạ tính mạng vẫn bảo toàn.

Bắc Nhạ quả thật rất lạnh, bọn họ tìm một nơi âm thầm theo dõi Dẫn Khang, chưa có lệnh tuyệt đối không làm gì, có điều Từ Viễn tới nơi thực sự đổ bệnh, người của cấm vệ quân đưa hấn tới nhà trọ sau đó tìm đại phu chăm sóc. Bọn họ không phải biết nhau ngày một ngày hai, đối với Từ Viễn luôn lạnh lùng bí ẩn, vừa có thân thiết vừa có khâm phục.

Từ Viễn tỉnh dậy thấy mình đang ở trong phòng, cơ thể lại không theo ý muốn, hoàn toàn bất động, đành im lặng nằm xuống.

Ngao Trác Lăng vừa về tới Tam Lăng vương phủ liền đi vào thư phòng, thật lâu không thấy mở cửa ra, Vương phu nhân bên ngoài gõ cửa, hấn không lên tiếng đành tự đẩy cửa đi vào, Ngao Trác Lăng hơi ngẩng đầu lên sau đó không chú ý tới nữa, thật lâu sau Vương phu nhân mới lên tiếng, lời nói rất khó hiểu:

“Sinh mạng ba người các ngươi gắn vào nhau, chỉ cần Dẫn Khang chết các ngươi cũng không sống nổi.” Đó là lí do vì sao bà sống chết bảo vệ Dẫn Khang, chỉ cần hấn đau một, hai vệ nhân sẽ chịu thương gấp mười, cho nên là trước nay đều là nỗi đau không thể nói, việc tới nước này bất đắc dĩ không thể giấu được nữa.

Ngao Trác Lăng hơi nhếch miệng cười có phần chua chát sau đó không muốn nói gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thế Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chu Di Cầm chăm sóc Sở Tư Thanh được ba ngày, bình thường nếu không có gì đặc biệt sẽ bế A Văn ngồi bên cạnh hấn, Sở Tư Thanh mặc dù bất tỉnh nhưng ít nhiều vẫn cảm nhận được có người luôn quan tâm chăm sóc hấn. Đêm thứ ba, Chu Di Cầm vừa đi ra ngoài Sở Tư Thanh liền tỉnh dậy, mặc dù vậy cơ thể vẫn chưa thể cử động được, Lí Sư Sư vừa vặn lúc đó đi đến, thấy hấn mở mắt liền hỏi:

“Tỉnh rồi sao?”

Sở Tư Thanh hơi nghiêng đầu nhìn nàng, khó khăn cất tiếng:

“Đây là đâu?”

Lí Sư Sư đi tới bàn tre rót cho hấn chút nước vừa nói:

“Ngươi bị thương nặng như vậy, giữ được mạng cũng không phải dễ.” Nếu không phải Chu Di Cầm ngày nào cũng ngay một bên chăm sóc ân cần thì có lẽ sớm bị mang tới quỷ môn quan rồi.

Sở Tư Thanh cơ thể còn yếu, ho khan mấy tiếng, mắt nhìn tới Lí Sư Sư ánh mắt có chút kích động:

“ Là cô cứu tôi về đây sao?”

Lí Sư Sư gật đầu, tuy nhiên nếu hấn muốn cảm ơn thì nên bày tỏ với muội muội của nàng.

Từ khi Sở Tư Thanh tỉnh lại Chu Di Cầm đột nhiên tránh mặt hấn, không có việc gì tuyệt đối sẽ không xuất hiện, ngay cả việc thay thuốc cho Sở Tư Thanh cũng do Lí Sư Sư làm, vì Sở Tư Thanh chưa thể cử động được nên thức ăn cũng tự tay dứt cho hấn, Chu Di Cầm chuyển sang chăm sóc Kiều Vân Hy bây giờ vẫn bị nhốt trong Cửu Nguyệt động. Lí Sư Sư mặt dù không nguyện ý cho lắm nhưng cũng không cự tuyệt nàng.

Những ngày gần đây đều là Lí Sư Sư chăm sóc cho nên Sở Tư Thanh hiển nhiên nghĩ rằng lúc hấn hôn mê người luôn ở bên cạnh là Lí Sư Sư.

Lúc Chu Di Cầm từ bên ngoài trở về nhìn thấy hai người đang nói chuyện vui vẻ, Sở Tư Thanh muốn đứng dậy, Lí Sư Sư đang giúp đỡ hấn, nhìn hai người bất giác có chút tình tứ, sâu trong lòng nàng đột nhiên có thứ gì đó thất lại, lặng lặng bước qua bọn họ đi vào bên trong ảm A Văn, vừa đi ra Lí Sư Sư liền nói:

“Tiểu Cầm, muội xem, chăm sóc tốt như vậy cuối cùng huynh ấy cũng sắp bình phục rồi, nếu như không có...” Lí Sư Sư còn chưa nói hết đã bị nàng cắt ngang, cổ tình không muốn cô ấy nói hết câu:

“Bình phục là tốt rồi, muội đưa A Văn ra ngoài hóng gió”, nói xong liền trực tiếp chạy đi, Lí Sư Sư cảm thấy có chút kì quái xong cũng không nói gì nữa.

Quách Nhạn phủ trên dưới đều một màu trắng tuyết phủ, Dẫn Khang gần đây vẫn thường hay trầm tư đứng nhìn ra bên ngoài, có vẻ như hấn cảm thấy có việc đó đang đến, mười phần, cả mười phần nguy hiểm.

Quách Dương Ngọc thức dậy thấy hấn đang đứng dưới mái hiên, buổi sớm có gió nên trên người bị tuyết phủ một lớp mỏng trắng xóa, nàng liền lấy áo choàng cho hấn. Dẫn Khang đang mãi suy nghĩ hoàn toàn không phát giác bên cạnh có người, mãi tới khi Quách Dương Ngọc đợi mãi không thấy hấn phản ứng gì, dẫn đó một lúc giúp hấn khoác áo choàng lên người, lúc này Dẫn Khang mới giật mình quay sang nhìn thấy nàng lại nhìn áo choàng lông đang khoác trên người ánh mắt kì lạ, Quách Dương Ngọc đang định rời đi đột nhiên hấn lại cất tiếng, giọng nói không rõ cảm xúc:

“Ngày mai ta cho người đưa cô nương rời khỏi đây, “

Quách Dương Ngọc giật mình, nhìn có chút hoảng hốt:

“ Vì sao?”

Dẫn Khang im lặng một lát mới cất tiếng:

“Hoàng Thượng đối với chúng ta cũng không nghiêm túc, có lẽ sớm quên chuyện này rồi cho nên mà nói hôn lễ này cũng không cần làm nữa, cô nương có thể đi đâu tùy ý.”

Quách Dương Ngọc nghe xong không hiểu sao đột nhiên khóc nức lên, nước mắt không kiềm chế được cứ thế rơi xuống:

“Ta đáng bị các người đối xử như vậy sao? Từ sau khi cha mất không ai yêu thương, vì mọi người đều yêu quý muội muội cho nên bắt ta vào cung thay nó, sau này nó lớn lên lại đột nhiên hứng thú với vai vị kia liền lập tức nghĩ mọi cách đá ta ra, tới cả nhi tử của ta cũng không bảo vệ được, thiên hạ vô tâm, bệ hạ vô tình, giờ tới người cũng vậy, tất cả đều muốn vứt bỏ?”

Dẫn Khang nắm chặt lòng bàn tay trong chiếc áo dài, lạnh lùng nói:

“Ta không vứt bỏ cô, chúng ta vốn dĩ không có quan hệ gì, đừng suy nghĩ nhiều.” Nói xong liền quay người rời đi, bản thân hấn cũng không hiểu tại sao mình lại có thể vì một nữ nhân mà do dự.

Sáng hôm sau, gia nhân chuẩn bị xe ngựa chờ sẵn ngoài cửa, Quách Dương Ngọc lặng lẽ đi ra, hoàn toàn không mang theo đồ đạc gì. Mấy ti nữ nhìn nàng vừa tiếc nuối, vừa thương xót. Nàng không vội lên ngựa mà cứ đứng hồi lâu dưới tuyết, thật lâu sau Dẫn Khang vẫn không đến mới rời khỏi.

Sau khi Quách Dương Ngọc rời đi Dẫn Khang đột nhiên nhớ lại chuyện rất lâu trước kia, lần đầu hấn gặp Quách Dương Ngọc, chợt giật mình nhận ra bản thân đang suy nghĩ tới nữ nhân kia quá nhiều.

Quách Thiên không giống Quách Dương Ngọc, nàng ta là người có dã tâm, trước nay không làm việc gì là không có mục đích, mà Khanh Nhạ vừa vặn thích loại người này, hấn không thích một kẻ hiền lành chỉ biết ngoan ngoãn cho người khác bảo sao làm vậy, không hề có tham vọng, chính vì thế Quách Dương Ngọc mới bị vứt bỏ, mà Quách Dương Ngọc cũng đã từng vì người muội muội này mà suy nghĩ rất nhiều, sau cùng cảm thấy bản thân nàng ta quá sảo quyết, đầu óc đơn giản như nàng muốn lo lắng không không lo lắng kịp.

Từ sau khi Quách Thiên thay thế Quách Dương Ngọc vào, cung điện trước đây nàng từng ở cũng bị đổi tên thành Thiên Hậu cung, người ngoài hoàn toàn không hay biết thực ra là nàng ta muốn thể hiện sở hữu của mình so với người tỷ ty nhu nhược, ngu ngốc Quách Dương Ngọc. Hơn hết nàng ta có thể tự do can thiệp việc trên dưới trong cung cũng là do nàng ta so với đám phi tần chỉ biết làm loạn chính là một kẻ hiểu biết về Vọng Tâm quốc, từ nhỏ đã xem qua không ít sách cổ, từng chút từng chút đều nghiên cứu kĩ càng cho nên đối với Khanh Nhạ mới thực là người có giá trị hơn kẻ nào hết.

Lại nói tới chuyện Trang Công Nghi và Kiều Chu Nhân may mắn thoát khỏi được quân triều đình, nhưng vẫn luôn bị bọn chúng truy đuổi, Kiều Chu Nhân vốn là đã liệu định ngày này sẽ xảy ra chỉ có điều không nghĩ sẽ tới nhanh như vậy, ông vốn cho rằng đem phu nhân của mình đi chuyện này sẽ có

thể cứu vãn, không ngờ nỗi đau chia cắt dày vò bao nhiêu năm hoàn toàn là vô ích.

Hai người lên đường đi tìm Ngao Trác Lãng, có điều lúc tới Tam Lăng vương phủ mới biết Ngao Trác Lãng đã tới Bắc Nhai liền ngay lập tức tới đó. Bọn họ vừa đi thì Đương Dụ dẫn người tới bắt tới Vương phu nhân, Vương Uyển ngược mắt lên trời thờ dài một hơi sau đó bị đám người triều đình dẫn đi, hai mắt bị bịt tối, hoàn toàn không biết bị đưa đi đâu.

Ngao Trác Lãng dẫn theo vài người tới Bắc Nhai, tới khi trời tối đành tìm một quán trọ nghỉ ngơi, chủ quán trọ vừa thấy hắn không hiểu sao biểu tình rất khần trương, Ngao Trác Lãng cảm thấy có gì đó không đúng, bản thân cũng tăng thêm mấy phần cảnh giác. Nửa đêm, nhân cơ hội tất cả bọn họ đang ngủ một đám người lặng lẽ tiến vào, mấy người Ngao Trác Lãng đem theo cũng không phải hạng tầm thường, nghe thấy tiếng động liền tỉnh dậy, nắm lấy bao kiếm, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Cửa phòng vừa bật mở một đám hắc y nhân tràn vào, nhằm bọn họ đâm chém mãnh liệt, cả thấy có khoảng chục tên mà chỗ người của Ngao Trác Lãng có sáu người, gần như một địch hai, tiếng binh khí chạm nhau quyết liệt, chủ quán cũng đã bỏ chạy thoát thân. Lúc một tên lên tới phòng Ngao Trác Lãng dùng kiếm đâm vào giường ngủ mới phát hiện hắn đã sớm không còn ở đấy. Mấy người kia thấy vậy mới yên tâm Ngao Trác Lãng đã rời đi liền rón hệt tâm chí đánh lại chúng, mà chính xác mục đích Ngao Trác Lãng mang theo bọn họ chính là để phòng trường hợp này. Xem ra Khanh Nhạ đã biết mọi chuyện, muốn diệt trừ hắn như vậy có thể nói Dãn Khang đang thực sự gặp nguy hiểm.

Từ sau lần chiếc vòng ngọc bí ẩn đột nhiên xuất hiện từ trên người Dãn Khang, được hắn mang tặng Kiều Vân Hy những người trong giang hồ, phàm là hứng thú tới cổ tộc đều lục đục tìm kiếm tin tức cho nên đối với động tĩnh của triều đình bọn họ cũng đoán được trận chiến thực sự đã bắt đầu, chỉ trong vòng một tháng đã có không biết bao nhiêu người tụ tập về Bắc Nhai, người im hơi lặng tiếng âm thầm theo dõi, người giả thương nhân tiện bề chú ý, cũng trong một tháng này một người quen cũ của Kiều Vân Hy rất lâu về trước cũng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27-2: Ngoại truyện nhỏ 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Liễu vương phi mất không lâu Dãn Khang cũng trốn biệt tích, không ai biết hắn đâu, hoàng thượng cũng vì chuyện này mà có chút lo lắng, tuy nhiên Dãn Khang trước nay không được lòng hoàng thượng bằng Khanh Nhạ và Ngao Trác Lãng cho nên nói cho cùng trong cung cũng không phải náo loạn.

Hôm ấy lúc thiết triều xong hoàng thượng có chút không vui, hoàng hậu nương nương bấy giờ là người được y sủng ái nhất lúc nào cũng ở bên hầu hạ, vì thế vừa thấy dáng vẻ này liền đi tới, hai tay xoa đầu cho y, ân cần hỏi han:

“Bệ hạ, có gì phiền não chăng?”

Hoàng thượng trong lòng nén tiếng thở dài nói:

“Thân làm quân vương một nước có giây phút nào lại không có chuyện đáng lo nghĩ?”

Hoàng hậu bấy giờ còn trẻ, dung nhan mỹ mạo yêu kiều, vòng ra trước mặt y, có cảm giác như chỉ nhìn thôi cũng đỡ mệt, lại thêm nữ nhân này có giọng nói cực kỳ mê người, vừa nghe vừa như được vuốt ve, hoàng thượng tâm chấn phần bị nàng ta mê hoặc:

“Thần thiếp biết bệ hạ là một vị quân vương tốt, luôn lo nghĩ cho bá tính, xã tắc nhưng ngài cũng nên chú ý long thể, một khi đổ bệnh rồi bá tính và thần thiếp biết làm sao?”

Hoàng thượng nghe xong có vẻ đã nguôi ngoai, sau cùng vẫn nói một câu:

“Tới con của mình trẫm còn không quan nổi... Dãn Khang, đã tìm thấy nó chưa?” Trong cung ngoài Liễu vương phi Dãn Khang hầu như không có quan hệ thân thiết với người nào, nay Liễu vương phi đã mất thật không biết sẽ trốn đi đâu, dù sao thì y trong lòng vẫn lo lắng cho hắn.

Hoàng hậu nghe xong buồn rầu lắc đầu:

“Khang nhi... thần thiếp cũng rất lo cho nó.” Miệng thì nói như vậy nhưng sự thật nào có như vậy, người này tâm địa độc ác, dã tâm vô cùng lớn, chỉ sợ rằng chính ả lại có liên quan tới lần mất tích này.

Hoàng thượng im lặng không nói gì nữa.

Cũng đã tầm một tháng Dãn Khang biến mất, mọi chuyện có vẻ lắng xuống rất nhiều, chỉ có đám nô tỳ cũ của Liễu vương phi là vẫn ngày đêm nghe ngóng tin tức. Thời gian đó Vương quý phi cũng lui đến Liễu phi cung thường xuyên, trong lòng lo lắng không yên, Ngao Trác Lãng vì thế mà càng thêm

hận Dẫn Khang.

Cũng trong thời gian đó Hoàng hậu đột nhiên tuyển phi cho thái tử Khanh Nhạ, chọn tới chọn lui cuối cùng không hiểu sao lại chọn nữ nhi nhà Quách thái y, Quách Dung vô cùng bất ngờ, mọi người cũng không khác ông là mấy, tuy nhiên trong nhà có hai người con sinh đôi, tỷ là Quách Dương Ngọc, muội là Quách Thiên, vốn là Quách Thiên thông minh vượt trội hơn Quách Dương Ngọc nên được chọn để đưa vào nhưng Quách Thiên lúc ấy lại nhất định không chịu vào mà phu nhân của Quách Dung cũng không muốn xa đứa con gái này cho nên liền mang Quách Dương Ngọc thay vào. Quách Dương Ngọc bị đưa vào cung.

Ngày đầu ở trong cung với nàng mà nói vô cùng khổ sở, lúc chúng nô tỳ mang nàng tới gặp hoàng hậu thì bà ta chỉ liếc nhìn nàng một cái sau đó phân phó người mang nàng đi tắm rửa, thay y phục, Quách Dương Ngọc cũng không nhiều lời làm gì, im lặng làm theo bọn họ, nàng chỉ nhớ cha, nhớ nhà, nàng không hiểu bọn họ mang nàng vào đây làm gì.

Quách Dương Ngọc ngâm mình trong nước rất lâu, bọn nô tỳ đợi chán tới lúc không muốn đợi nữa liền rủ nhau đi làm việc khác, thực sự cũng nhận ra thái độ của hoàng hậu với vị thái tử phi tương lai như nàng, không có chút trọng lượng nào.

Quách Dương Ngọc tắm xong gọi mãi không thấy ai đành khoác tạm y phục cũ bước ra ngoài, có điều đường đi trong cung nàng không nắm rõ cho nên rất nhanh đã bị lạc. Nàng cứ đi, không biết tới bao lâu phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người, nhảy từ trên cây xuống, Quách Dương Ngọc giật mình nhảy về phía sau mấy bước.

Dẫn Khang nhìn nữ nhân trước mặt ánh mắt kỳ quái, mái tóc ướt nhẹp, bộ quần áo quê mùa cũng có dấu hiệu ngâm nước, ban nãy hắn còn tưởng ai lại có bản lĩnh tìm được nơi này, không ngờ chỉ là một tỳ nữ kì lạ. Dẫn Khang không thèm nói gì quay người định rời đi. Quách Dương Ngọc vội vàng chạy tới túm tay áo hắn:

“Huynh...khoan đi đã, có thể cho ta hỏi nơi này là đâu không? Ta bị lạc rồi.”

Dẫn Khang quay đầu lại, lần đầu tiên thấy có người xưng hô với hắn như thế, còn dũng cảm kéo tay áo hắn, có lẽ nào không biết hắn là ai?

“Buông tay” lạnh lùng nói xong không đợi nàng kịp phản ứng liền hất tay nàng ra.

Quách Dương Ngọc bị bất ngờ, nhìn lại đã thấy hắn đi rồi liền không để ý tới thái độ lạnh lùng vừa rồi, vội vàng chạy theo, Dẫn Khang đi rất xa nàng vẫn bám theo hắn, tốc độ thật đáng ngạc nhiên, đột nhiên hắn dừng lại, nàng không phản ứng kịp bị va vào lưng hắn ngã lăn ra, kêu “Á” một tiếng. Dẫn Khang có vẻ như đã bị nàng chọc giận, bực bội nói:

“Người đi theo ta làm gì?”

Quách Dương Ngọc nhìn mặt:

“Ta thật sự bị lạc đường, đây là lần đầu tiên ta vào cung, mới đi mấy bước không ngờ đã lạc tới đâu rồi.”

Dẫn Khang nhìn nàng đột nhiên cảm thấy khó diễn tả, nữ nhân này có lẽ là nô tỳ mới, lại dám đi lung tung trong cung, xui xẻo có thể tới cái mạng cũng không giữ được.

“Huynh có thể nói cho ta biết đây là đâu không? Làm thế nào để về được cung Để Hiểu?” Quách Dương Ngọc thấy hắn không nói gì lại hỏi.

“Cung Để Hiểu?” quả nhiên là nô tỳ mới đến.

Thực ra mà nói đám nô tỳ kia không xem nàng ra gì mới mang nàng tới cung Để Hiểu tắm rửa, nơi đấy vốn là chỗ ở của bọn nô tỳ.

Quách Dương Ngọc gật đầu:

“Đúng, huynh biết nơi đấy không?”

Dẫn Khang không trả lời, quay người bước đi, Quách Dương Ngọc vội vàng chạy theo, vừa kêu với theo:

“Này, sao huynh không nói?”

Dẫn Khang từ đầu tới cuối vẫn thủy chung im lặng, dẫu dọc đường nàng có hỏi gì hắn cũng đều không trả lời, có điều không lâu sau đã dẫn nàng về tới Để Hiểu cung. Đám nô tỳ vừa thấy nàng mừng rỡ nước mắt, bọn họ mới ra ngoài một chút trở về đã không thấy nàng đâu rồi, không biết sẽ phải nói thế nào với hoàng hậu.

Lúc bọn họ vừa chạy tới nhìn thấy Dẫn Khang liền bị dọa cho giật mình vội vàng cúi đầu tham kiến:

“Nhị hoàng tử.”

Dẫn Khang không thèm nói gì, quay người rời đi luôn, Quách Dương Ngọc bấy giờ mới biết hắn chính là nhị hoàng tử, biểu cảm trên khuôn mặt có chút không diễn tả nổi.

Tìm kiếm với từ khoá:

□

Diễn đàn Confession! Confession!! Confession!!!

□

Hôm nay, 02:00

Ngày tham gia: 13.02.2017, 23:00

Myself

Bài viết: 64

Thành viên cấp 2

Được thanks: 208 lần

Điểm: 5.81

Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Type sách!

Ngoại Truyện nhỏ 3

Rất lâu sau bọn họ không gặp nhau nữa, cho tới ngày Khanh Nhạ cử hành hôn lễ, bấy giờ Dẫn Khang mới biết nàng không phải tỳ nữ mà là thái tử phi, hèn gì mấy lần hắn đi qua Đễ Hiểu cung đều không thấy nàng, có điều nghĩ lại sự việc trước kia trong lòng có chút khó hiểu.

Kể từ lần gặp hôm đó bọn họ lại hầu như không gặp nhau cho tới một hôm Quách Dương Ngọc đột nhiên muốn đi Ngự Hoa Viên, hai nô tỳ muốn đi theo nàng nhưng bị nàng cự tuyệt.

Ngự hoa viên sáng sớm còn mờ mờ sương, nàng tới đây không phải để ngắm hoa mà chỉ là để tìm không gian yên tĩnh, ngày tháng trong cung thật sự quá mệt mỏi, luôn luôn phải diễn kịch, đối phó đủ kiểu, nàng biết hoàng hậu không ưa nàng những lúc gặp nàng luôn hỏi về một vấn đề kì lạ liên quan tới thời Vọng quốc, cái này nàng thật sự không biết, chỉ coi nó là một truyền thuyết nghe mọi người kể lại, có điều mỗi lần nàng không trả lời được sắc mặt hoàng hậu rất không tốt liền bắt nàng phạt quỳ.

Dẫn Khang nhìn thấy bóng người phía trước đang ngơ ngẩn, hắn đi tới cũng không biết, vốn định xem kẻ nào to gan dám đi lung tung trong ngự hoa viên, không ngờ tới gần mới phát hiện ra là Quách Dương Ngọc, có điều nàng gầy đi rất nhiều, trên gương mặt không còn vui vẻ như lúc mới đầu hắn gặp nữa.

“Có chuyện gì sao?” tới khi hắn ý thức được thì bản thân đã lên tiếng.

Quách Dương Ngọc giật mình quay người lại:

“Nhị hoàng tử?...Không có chuyện gì, chỉ là ta muốn yên tĩnh một chút.”

Dẫn Khang nghe xong hơi cau mày:

“Ý nói là ta làm phiền thái tử phi?”

Quách Dương Ngọc cười gượng, có chút bất đắc dĩ:

“Ta không có ý đó, ngày tháng trong cung quả thật mệt mỏi.”

Dẫn Khang im lặng nhìn nàng một chút sau đó rời khỏi, những lần về sau nếu vô tình chạm mặt đều lạnh lùng đi qua, không nói gì. Đó vốn dĩ là tác phong của hắn.

Cho tới năm Hoàng đế băng hà, Khanh Nhạ lên ngôi, nhưng rất lâu sau Quách Dương Ngọc mới có tin mừng, rất nhiều phi tần mang long thai nhưng đa số đều bị mất không lâu sau đó, một thời gian tất cả bọn họ đều nghĩ do hoàng hậu không sinh con được nên dùng thủ đoạn hãm hại. Có khi Dẫn Khang tình cờ nhìn thấy nàng đang ngồi im lặng một mình, trên mặt thấp thoáng nét tâm trạng nhưng lát sau lại thấy nàng cười, một ý nghĩ muốn lại gần vừa xuất hiện trong đầu liền bị hắn dập tắt, lạnh lùng bước qua.

Sự việc cũng là xảy ra vào ba năm trước, hoàng cung có thích khách lại cũng chính đêm hôm ấy hoàng hậu sinh non, vốn là đứa trẻ khổng sao cuối cùng lại bị thích khách bóp nghẹt thở tới chết, tất cả chúng nô tỳ lúc ấy đều không ở đó ngoại trừ Quách thái y nhưng Quách thái y bị thương rất nặng, hoàng hậu dù thân thể suy kiệt vẫn cố vùng dậy bảo vệ hài nhi của mình, có điều sức nàng sao có thể chống lại hắn? Lúc quân triều đình đuổi tới đứa nhỏ đã bị giết chết, hoàng hậu bị một vết thương dài trên trán, Quách thái y cũng không qua khỏi.

Rất lâu sau đó nàng gần như không vực dậy được, lúc nào cũng ngồi một mình gọi tên “Tur Thành”, Tur Thành chính là tên nàng đặt trước cho tiểu hài tử, chỉ tiếc là chưa kịp gọi thì đã không còn bên nàng nữa.

Lúc ấy Dẫn Khang có tới thăm nàng một lần, nàng không nói gì, chỉ thẫn thờ nhìn hắn, khóe mắt chảy xuống hai giọt lệ. Nàng thực sự đã khóc rất lâu, tưởng như đã không còn khóc được nữa, không ngờ giờ phút ấy nước mắt lại có thể chảy ra được. Cũng kể từ ấy nàng luôn mang mạng che mặt vừa là để che đi vết sẹo, vừa che đi kí ức đau buồn và cũng từ ấy cơ thể bắt đầu trở nên yếu ớt, rất dễ bị bệnh.

Chương 27-3: Ngoại truyện nhỏ 3

Rất lâu sau bọn họ không gặp nhau nữa, cho tới ngày Khanh Nhạ cử hành hôn lễ, bấy giờ Dẫn Khang mới biết nàng không phải tỳ nữ mà là thái tử phi, hèn gì mấy lần hắn đi qua Đệ Hiếu cung đều không thấy nàng, có điều nghĩ lại sự việc trước kia trong lòng có chút khó hiểu.

Kể từ lần gặp hôm đó bọn họ lại hầu như không gặp nhau cho tới một hôm Quách Dương Ngọc đột nhiên muốn đi Ngự Hoa Viên, hai nô tỳ muốn đi theo nàng nhưng bị nàng cự tuyệt.

Ngự hoa viên sáng sớm còn mờ mờ sương, nàng tới đây không phải để ngắm hoa mà chỉ là để tìm không gian yên tĩnh, ngày tháng trong cung thật sự quá mệt mỏi, luôn luôn phải diễn kịch, đối phó đủ kiểu, nàng biết hoàng hậu không ưa nàng những lúc gặp nàng luôn hỏi về một vấn đề kì lạ liên quan tới thời Vọng quốc, cái này nàng thật sự không biết, chỉ coi nó là một truyền thuyết nghe mọi người kể lại, có điều mỗi lần nàng không trả lời được sắc mặt hoàng hậu rất không tốt liền bắt nàng phạt quý.

Dẫn Khang nhìn thấy bóng người phía trước đang ngơ ngẩn, hắn đi tới cũng không biết, vốn định xem kẻ nào to gan dám đi lung tung trong ngự hoa viên, không ngờ tới gần mới phát hiện ra là Quách Dương Ngọc, có điều nàng gầy đi rất nhiều, trên gương mặt không còn vui vẻ như lúc mới đầu hắn gặp nữa.

“Có chuyện gì sao?” tới khi hắn ý thức được thì bản thân đã lên tiếng.

Quách Dương Ngọc giật mình quay người lại:

“Nhị hoàng tử?...Không có chuyện gì, chỉ là ta muốn yên tĩnh một chút.”

Dẫn Khang nghe xong hơi cau mày:

“Ý nói là ta làm phiền thái tử phi?”

Quách Dương Ngọc cười gượng, có chút bất đắc dĩ:

“Ta không có ý đó, ngày tháng trong cung quả thật mệt mỏi.”

Dẫn Khang im lặng nhìn nàng một chút sau đó rời khỏi, những lần về sau nếu vô tình chạm mặt đều lạnh lùng đi qua, không nói gì. Đó vốn dĩ là tác phong của hắn.

Cho tới năm Hoàng đế băng hà, Khanh Nhạ lên ngôi, nhưng rất lâu sau Quách Dương Ngọc mới có tin mừng, rất nhiều phi tần mang long thai nhưng đa số đều bị mất không lâu sau đó, một thời gian tất cả bọn họ đều nghĩ do hoàng hậu không sinh con được nên dùng thủ đoạn hãm hại. Có khi Dẫn Khang tình cờ nhìn thấy nàng đang ngồi im lặng một mình, trên mặt thấp thoáng nét tâm trạng nhưng lát sau lại thấy nàng cười, một ý nghĩ muốn lại gần vừa xuất hiện trong đầu liền bị hắn dập tắt, lạnh lùng bước qua.

Sự việc cũng là xảy ra vào ba năm trước, hoàng cung có thích khách lại cũng chính đêm hôm ấy hoàng hậu sinh non, vốn là đứa trẻ khổng lồ cuối cùng lại bị thích khách bóp nghẹt thở tới chết, tất cả chúng nô tỳ lúc ấy đều không ở đó ngoại trừ Quách thái y nhưng Quách thái y bị thương rất nặng, hoàng hậu dù thân thể suy kiệt vẫn cố vùng dậy bảo vệ hài nhi của mình, có điều sức nàng sao có thể chống lại hắn? Lúc quân triều đình đuổi tới đứa nhỏ đã bị giết chết, hoàng hậu bị một vết thương dài trên trán, Quách thái y cũng không qua khỏi.

Rất lâu sau đó nàng gần như không vực dậy được, lúc nào cũng ngồi một mình gọi tên “Tư Thành”, Tư Thành chính là tên nàng đặt trước cho tiểu hài tử, chỉ tiếc là chưa kịp gọi thì đã không còn bên nàng nữa.

Lúc ấy Dẫn Khang có tới thăm nàng một lần, nàng không nói gì, chỉ thẫn thờ nhìn hắn, khóe mắt chảy xuống hai giọt lệ. Nàng thực sự đã khóc rất lâu, tưởng như đã không còn khóc được nữa, không ngờ giờ phút ấy nước mắt lại có thể chảy ra được. Cũng kể từ ấy nàng luôn mang mạng che mặt vừa là để che đi vết sẹo, vừa che đi kí ức đau buồn và cũng từ ấy cơ thể bắt đầu trở nên yếu ớt, rất dễ bị bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Từ sau khi Tư Viễn được phái tới Bắc Nhạn trong cung Khanh Nhạ cũng sai Đặng Dự chuẩn bị quân đội chuẩn bị nửa tháng sau lên đường tới đó. Theo như hiểu biết của Quách gia mà người biết duy nhất lúc này chính là Quách Thiên thì hai mươi ngày sau sẽ là thời cơ tốt nhất để hóa giải Tam án của Vi Quang sẽ mở, Vi Quang này chính là nơi chôn xác của mấy ba trăm đời vua cổ quốc, chỉ cần thiêu hủy nơi này lời nguyện để lại sẽ chấm dứt, nếu không cho dù tiêu diệt được một Dẫn Khang vào đời đế vương tiếp theo cũng sẽ có kẻ khác xuất hiện. Quách Thiên dựa vào ghi chép trong sách cổ căn được vị trí của Vi Quang kia chính là ở Bắc Nhạn. Như vậy lần này xem như quay tròn tận diệt một mẻ.

Tới ngày thứ tư Tư Viễn nhận được thư lệnh từ Thanh Vương chuyển tới, trong đó viết rõ ngoài việc giám sát động tĩnh của Dẫn Khang còn phải đi tìm vị

trí của Vi Quang kia. Từ Viễn đọc xong mấy hơi cau lại, không ngờ Khanh Nhạ lại phát hiện ra điểm mấu chốt này, có điều Vi Quang kia có linh khí bảo vệ, sẽ không dễ gì tìm thấy được, họa chăng là tìm thấy chủ nhân cổ vật hóa giải Tam ấn.

Vừa đặt phong thư lên bàn thì bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa:

“Ta đến thay thuốc cho công tử.”

Từ Viễn đứng dậy ra mở cửa, vừa thấy Quách Dương Ngọc liền ngạc nhiên:

“Hoàng hậu!”

Quách Dương Ngọc có chút bất ngờ sau đó im lặng đi vào, lúc đặt hộp thuốc xuống bàn mới nói:

“Sao công tử biết ta không phải Quách Thiên?”

Từ Viễn không trả lời, chỉ hỏi lại:

“Sao lại ở đây?”

Quách Dương Ngọc bình tĩnh lấy thuốc ra chuẩn bị kiểm tra vết thương cho Từ Viễn vừa nói:

“Hôm nay người trong hiệu thuốc đều bận rộn, ta tới giúp công tử, yên tâm, y thuật của ta không tồi.”

Từ Viễn để nàng thay thuốc, vết thương từ khi tới Bắc Nhạn tiến triển rất tốt, có thể nói hết lần thuốc này căn bản cũng khỏi được tám, chín phần.

“Hoàng hậu hiểu ý của ta mà, vì sao không ở Quách Nhạn phủ mà lại ở đây?” Nơi này cách khá xa chỗ đó.

Quách Dương Ngọc nhìn hần vài giây sau đó đột nhiên nói:

“Dốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Viễn nghe nàng hỏi liền hiểu ra:

“Nếu đã là ý vương gia, hoàng hậu nên nghe theo, rời khỏi nơi này.”

“Việc của ta không tới lượt người khác định đoạt.” Nàng hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói kia, đứng dậy đi ra cửa. Từ Viễn có chút khó hiểu, vì sao một hoàng hậu luôn nhu mì lại đột nhiên thay đổi cứng rắn như vậy.

Khuê Đan mang theo đoàn đao chuôi ngọc tới Bắc Nhạn, ý định chính là muốn tìm Kiều Vân Hy có điều chuôi đao từ khi nàng vừa đặt chân vào đất Bắc Nhạn liền không phát sáng nữa, cũng không cảm nhận được hơi thở của Kiều Vân Hy, tuy nhiên lại cảm thấy đoàn đao có sát khí, trong lòng lấy làm lạ, trước đây chưa từng xảy ra hiện tượng này, nàng nắm giữ bao nhiêu năm cũng là lần đầu tiên thấy.

Khuê Đan đội nón có mạng che, trên người một thân bạch y trắng toát đi lại trên đường thu hút không ít người, mặc dù nàng đã rất hạn chế ra ngoài vào ban ngày nhưng nhiều lúc bị sát khí không chế một mực kéo đi. Ngày hôm nay liền bị nó dẫn tới một ngôi miếu nhỏ, nhìn có vẻ hơi cũ kỹ nhưng bên trong hương khói vẫn nghi ngút đủ biết vẫn có người hàng ngày chăm chút. Nàng cố dùng sức chống lại, bản thân dừng lại ở cửa ngôi miếu, trong lòng có chút e ngại nhưng bị ánh sáng trên tấm gương bát quái trên đỉnh ngôi miếu chiếu vào liền một lần nữa rơi vào không chế, toàn thân bị khóa sâu vào bên trong, mặc dù không hoạt động được nhưng vẫn nhìn thấy người nằm trên giường là một đại sư, người này bất quá còn rất trẻ nhưng có thể nhìn ra linh khí cực lớn, đoàn đao nhắm yết hầu của người kia lao đến, y hoàn toàn không hay biết, không có chút phòng bị, nàng tưởng tượng chỉ vài giây nữa thôi cổ y sẽ bị chém đôi ra, không ngờ lưỡi dao nhọn dừng lại ngay sát yết hầu, tay người kia đang nắm chặt lấy cổ tay nàng.

Vị đại sư trên mình khoác một chiếc cà sa đã cũ màu từ từ đứng dậy, ánh sáng trong mắt Khuê Đan nhạt dần, cơ thể bắt đầu tự chủ, ngay khi vừa nói được liền lên tiếng thúc người kia mau chạy đi. Nhưng y ngược lại vẫn đứng im như bức tượng, lát sau bất ngờ cầm tay nàng kéo mạnh một cái khiến cho lưỡi dao cứa vào cánh tay mình, Khuê Đan lập tức hoảng hốt, muốn thu tay về nhưng lưỡi dao cứ dính chặt vào vết thương, dẫn máu từ tay người kia về tới tay nàng rồi dần dần biến mất, hòa vào cơ thể, nàng cảm thấy bản thân như được tiếp thêm sinh khí vốn đã sắp cạn kiệt.

Người kia chỉ tay xuống ghế ý bảo nàng ngồi xuống, Khuê Đan lưỡng lự một chút sau đó cũng đồng ý, vừa nói giọng điệu vô cùng áy náy:

“Ban nãy ta hoàn toàn không có ý làm hại đại sư, chỉ là...”

“Chỉ là cơ thể không kiểm soát được?” Người kia dùng tay ra dấu diễn tả.

Khuê Đan hơi ngạc nhiên hỏi y:

“Người không nói được?”

Người kia lại giơ tay lên làm dấu:

“Ta ở đây đợi cô nương lâu rồi.”

Khuê Đan thấy y không trả lời mình còn nói những điều khó hiểu bản thân có chút phòng vệ, vừa nghi ngờ hỏi:

“Người biết ta sao?”

Người kia lắc đầu, chỉ vào thanh đoản đao trong tay cô ý bảo y biết nó.

Khuê Đan nhìn thanh đoản đao còn lưu lại chút máu lại nhìn người đối diện hỏi:

“Người tên gì?”

“Ta không có tên” người kia lắc đầu đáp lại.

Khuê Đan cảm thấy con người này rất là kì quái, đến ngay cả cái tên cũng không có nhưng lại biết thứ này.

Người không tên thấy Khuê Đan im lặng không nói gì lưỡng lự một chút sau đó hỏi nàng:

“Cảm thấy tốt hơn chưa?”

Khuê Đan tròn mắt ngạc nhiên, không hiểu y nói gì, lại thấy y tiếp tục ra dấu, có vẻ như muốn giải thích cho nàng hiểu:

“Máu của ta rất đặc biệt, chứa rất nhiều sinh khí, ban nãy ta nhìn thấy tử khí trên người cô rất nhiều... cô... không phải là người?”

Khuê Đan hoàn toàn không ngờ tới y sẽ nói như vậy, càng không ngờ y có thể nhìn ra bí mật trên người nàng, có thể như vậy y chắc chắn không phải một đại sư bình thường.

“Không liên quan tới người.” Nàng nói xong liền đứng dậy định bước ra ngoài, nhưng không lâu sau liền bị y kéo lại, nhận ra bản thân có chút thất lễ liền xin lỗi nàng sau đó nói:

“Ta biết người cô nương đang tìm hiện giờ đang ở đâu”

Nàng nghe xong hơi nghiêng đầu, có vẻ không tin, y lại nói:

“Là một cô gái trên mình mang hai linh vật trấn quốc, cùng với đoản đao trên tay cô là một bộ tam ấn, cô ấy đang bị nhốt trong Cửu Nguyệt động, cách một nửa đường từ đây tới kinh thành.”

Khuê Đan nghe xong thập phần hoảng hốt, hoàn toàn không đoán ra được y là nhân vật nào lại có thể lợi hại như vậy. Người không tên nhìn ra biểu tình trên gương mặt cô lại nói:

“Cô nương hãy ở lại đây, ngày mai ta cùng cô nương lên đường tìm người đó.”

Suốt thời gian Kiều Vân Hy bị nhốt bên trong Cửu Nguyệt Động vẫn thủy chung tối đen như cũ, chỉ có điều ngày càng lạnh, không cử động nhiều cơ thể cô thể bị đóng một lớp băng mỏng. Chu Di Cầm mang thức ăn cho nàng cảm thấy lớp đá trên cửa động lạnh lên rõ ràng liền lo lắng hỏi vào bên trong:

“Kiều cô nương, có sao không?”

Nhưng Kiều Vân Hy đã chìm vào giấc ngủ, hoàn toàn không nghe được Chu Di Cầm bên ngoài nói gì, Chu Di Cầm bị dọa cho sợ hãi liền chạy về nói cho Lí Sư Sư biết, hai người sau đó cùng nhau chạy tới trước cửa động, A Văn miễn cưỡng đưa cho Sở Tư Thanh chăm sóc.

Ngày hôm ấy cũng đúng nhằm mùng một đầu tháng, trong Cửu Nguyệt động bắt đầu kết băng phách, lan ra cả cửa động, mà nơi này bắt quá ngoài Kiều Chu Nhân bọn họ cũng không biết ai có khả năng mở được.

Tối đến Chu Di Cầm vì không thể để A Văn ở nhà quá lâu đành trở về, Lí Sư Sư ở lại cố tìm cách liên lạc với Kiều Vân Hy ở bên trong.

A Văn ngủ được một lúc, thấy hai người kia đi khá lâu mà vẫn chưa trở về lại không thể đưa nhờ ở nhà một mình cho nên Sở Tư Thanh đành ra cửa đứng chờ, thật lâu sau mới thấy Chu Di Cầm trở về một mình liền hỏi:

“Lí cô nương không về cùng sao?”

Chu Di Cầm lắc đầu:

“Tỷ tỷ còn có việc.” Nói xong liền tránh người hần đi vào đến bên A Văn, thấy đứa nhỏ đang ngủ nên không nán lại lâu, đứng dậy giúp Sở Tư Thanh sắc thuốc uống, vết thương của hần đã đỡ rất nhiều, chẳng qua mấy chốc nữa sẽ khỏi.

Chu Di Cầm mang bát thuốc đặt lên bàn, định quay đi lại nhớ ra điều gì liền quay lại hỏi Sở Tư Thanh:

“Sở công tử, kinh thành đã có chuyện gì?” Cũng không thấy Tam vương gia, có chuyện gì lại có thể để Kiều Vân Hy một mình trong động tối lâu như vậy.

Sở Tư Thanh im lặng, thở dài một hơi, bát thuốc trên tay lại đặt xuống bàn, lát sau chỉ nói:

“Không có gì.”

Chu Di Cầm thấy hần nói vậy cũng không gắng hỏi thêm, quay người đi ra.

Ngao Trác Lãng trên đường tới Bắc Nhạn đoạn sau đó cũng không có trở ngại gì lớn có điều gần tới nơi đột nhiên nhớ ra gì đó liền thúc ngựa quay đầu nhưng không đi hướng trở về kinh thành, trên đường đi hần vào nghỉ trong một quán trọ, chủ quán vừa đi khỏi đã nghe người phía sau nói:

“Người có thấy đạo gần đây rất nhiều kẻ ẩn trong giang hồ đều đã xuất hiện tại Bắc Nhạn, xem ra việc làm thiên hạ đảo xoay đã thực sự xuất hiện, “

Người kia nghe hần nói liền gật đầu:

“Chúng ta mất công đi lần này nhất định không uổng phí.”

Ngao Trác Lãng vừa nghe tới đó tiểu nhị đã xuất hiện, đặt thức ăn xuống bàn nói:

“Đồ khách quan gọi đã tới rồi.”

Ngao Trác Lãng gật đầu sau đó thấy hai người phía dưới đứng dậy đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đã là mồng 3, chẵn hai ngày hai đêm Lí Sư Sư canh bên cửa Cừu Nguyệt động, bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Trưa ngày mồng 3 Chu Di Cầm mang thức ăn tới cho nàng, trên tay còn có A Văn, Sở Tư Thanh cũng đi cùng. Lí Sư Sư vừa nhìn thấy liền có chút ngạc nhiên:

“Muội đưa bọn họ tới đây làm gì?”

Chu Di Cầm đặt giỏ thức ăn xuống, chưa kịp nói gì Sở Tư Thanh đã lên tiếng:

“Chu cô nương đã nói với ta chuyện này, việc của tam vương phi cũng là việc của Sở Tư Thanh ta.” Vừa nói vừa đi tới, kĩ lưỡng kiểm tra lớp băng phách đã kết trên cửa động, hồi lâu sau giường như phát hiện ra điều gì đó liền quay ra hỏi hai người kia:

“Hiện tượng này hai người đã từng thấy bao giờ chưa?”

Chu Di Cầm lắc đầu, Lí Sư Sư cố nhớ lại, quả thật từ khi nàng sinh ra, lúc biết Cừu Nguyệt động này cũng chưa thấy bao giờ, cuối cùng cũng lắc đầu nói:

“Ta chưa từng thấy.”

Sở Tư Thanh nghe xong không nói gì, trong lòng nhăm tính ngày tháng, một lát bảo với hai người:

“Tam vương phi tạm thời không có nguy hiểm, hai người yên tâm trở về, ta tính không nhăm chẳng qua nửa tháng nữa Cừu Nguyệt động sẽ mở.”

Hai người kia nghe hần nói, kì thật không biết tin được mấy phần nhưng mà có ở đây cũng không làm gì được cho nên đồng ý ra về.

Bên trong Cừu Nguyệt Động băng phách đã phủ kín toàn bộ, chiếc giường đá Kiều Văn Hy nằm bất đầu xoay chuyển.

Mất một ngày đường Ngao Trác Lãng cuối cùng cũng đến được thôn Tây Hỷ, chính là nơi chôn cất thi thể Liễu vương phi, mẫu thân Dân Khang, do di nguyện trước lúc chết muốn được chôn cất ở quê ruột nên thi thể không nằm trong phần mộ hoàng thất mà được đưa về đây, chỉ có điều lúc Dân Khang đến toàn bộ đã bị đào xới lên, hiển nhiên thi thể cũng đã biến mất, mặc dù nhìn bề ngoài đã cố ý dựng lại như cũ nhưng kì thật bên trong hoàn toàn trống rỗng. Ngao Trác Lãng cũng không nán lại nơi đó lâu lập tức rời đi, lần này xác định điểm đến chỉ có Bắc Nhạn.

Đường từ thôn Tây Hỷ đi ra khá thuận lợi, hoàn toàn không thấy nguy hiểm gì, có điều Ngao Trác Lãng cảm thấy thứ rất kì quái, mặc dù đã đi được khá xa nhưng lại cảnh vật lại không mấy khác biệt, dường như vẫn chưa ra khỏi cửa thôn. Hần xuống ngựa quan sát sau đó hỏi một người đi qua đường:

“Đại nương cho ta hỏi đây là đâu?”

Vị đại nương kia nhìn hần một lượt sau đó kì quái nói:

“Đây là Tây Hỷ thôn, người chẳng phải người mấy ngày trước hỏi ta câu này sao?”

Ngao Trác Lãng nghe xong có chút giật mình, hỏi lại:

“Mấy ngày trước ta đã gặp đại nương?”

Vị đại nương kia lại gật đầu khẳng định. Ngao Trác Lãng liền cảm ơn người kia sau đó lên ngựa trở lại khu nghĩa địa, tới nơi ngôi mộ của Liễu vương phi hoàn toàn biến mất không dấu vết, bây giờ hắn mới biết mình đã chạm vào kết giới có kẻ chuẩn bị sẵn, hắn là biết trước hắn sẽ tới đây mới dùng cách này giữ chân hắn lại.

Thôn Tây Hỷ vốn chỉ là một thôn trang bình thường chỉ có điều ở đây một năm chỉ có hai mùa là đông và hạ, tất cả thời tiết sau một đêm hoàn toàn có thể thay đổi, ban ngày còn nắng nóng qua hôm sau đã tuyết trắng phủ đầy, có điều lúc Ngao Trác Lãng đến cũng đã hết hè, lẽ ra đang vào đông nhưng khung cảnh vẫn không có gì thay đổi, chỉ có nắng dịu hơn hè một chút, hỏi ra mới biết hai năm nay đã bắt đầu có hiện tượng này, một năm không còn hai mùa nữa mà lúc nào cũng nắng nhẹ như hiện tại, đêm nhiệt độ sẽ thấp hơn, hơi lạnh một chút. Ngao Trác Lãng buổi tối vào ở nhờ trong nhà đại nương nọ, cũng vì người dân ở đây ít khi tiếp xúc với người bên ngoài nên đối với hắn có phần e ngại, chỉ có người kia tính tình cởi mở, chủ động mời hắn ở lại qua đêm. Ngao Trác Lãng nhìn trời đã tối, bản thân cũng biết được mình sẽ không thể ngay trong hôm nay rời khỏi được nên không từ chối, đồng ý theo đại nương kia về nhà.

Nhà đại nương này ngoài vị này ra còn có một đứa con gái tên Lan Lạc Chi, lúc Vu nương (vị đại nương ấy họ Vu) dẫn Ngao Trác Lãng về cô gái vừa vận từ trong nhà bếp đi ra, nhìn thấy khách lạ liền nhanh chóng nép trở lại bếp, qua khe hở ghé mắt nhìn ra, lát sau thấy Vu nương dẫn người ấy vào gian nhà chính mới dám đi ra ngoài, đáng về vẫn có chút e ngại.

“Công tử, nha đầu này là Lạc Chi, tiểu nữ nhà ta.” Vu nương thấy con gái còn ngại ngùng mới lên tiếng giới thiệu, Ngao Trác Lãng nhìn qua cô gái, không để ý lắm, tùy tiện gật đầu. Lan Lạc Chi cũng cúi người chào hỏi sau đó đi xuống bếp dọn thức ăn lên cho hai người.

Đội Lan Lạc Chi đi rồi Vu nương mới nói:

“Đứa con gái này của ta từ nhỏ đã sợ hãi người lạ, công tử đừng để ý.”

Ngao Trác Lãng nhìn theo bóng cô nương vừa đi ra cửa, sau đó gật đầu, quả thật hắn không để ý.

Buổi tối, sau khi ăn xong Vu nương sắp xếp cho Ngao Trác Lãng một căn phòng ở hướng tây gian nhà chính, kêu Lạc Chi cô nương dẫn hắn đi. Lạc Chi này quả thật là người vô cùng ít nói, suốt đường chỉ cúi đầu im lặng dẫn đi một mạch, tới nơi sau khi Ngao Trác Lãng nói cảm ơn thì lắc đầu rồi rời khỏi.

Cả không gian trước mặt bỗng trở nên trắng toát, Kiều Vân Hy không biết bị thương chỗ nào, chỉ thấy toàn thân đầm máu, lúc tới gần mới thấy đoàn đao chuôi ngọc cắm thẳng vào ngực nàng, máu từ vết thương thấm qua áo, lan xuống đồ rực nền tuyết trắng. Ngao Trác Lãng hoảng hốt chạy tới nhưng có cố gắng thế nào cũng không chạm được vào nàng, thân thể nàng cứ như nhẹ bẫng, từ từ bay lên không trung. Ngao Trác Lãng cảm thấy tim tan, thân liệt, đầu óc toàn hình ảnh nàng, hoàn toàn không để ý bên cạnh có người. Là tiểu Như, miệng còn vương tơ máu không ngừng túm tay hất gào thét:

“Vương gia mau cứu tiểu thư!”

Hắn nào có không muốn cứu nàng, nhưng cơ thể hoàn toàn không có phản ứng, chỉ biết giương mắt nhìn thân thể nàng đang tan ra trước mặt. Mãi sau khi chỉ còn lại vài đốm sáng nhỏ hắn mới liều mình vùng thoát khỏi, bay lên nắm lấy....

Đến đó bỗng nhiên choáng tỉnh dậy, mồ hôi đầy trán, mặc dù cơ thể vẫn còn đang run lên, tim đập liên hồi, mặc cho cảm giác chân thật thế nào nhưng may chỉ là một giấc mơ, hắn mơ thấy ác mộng. Trong đầu đột nhiên lo lắng, có lẽ nào nàng đã xảy ra chuyện gì hay chỉ là do xa nàng lâu quá mới bất an như vậy? Lại đột nhiên nhớ lại lần hắn nói với nàng nếu một ngày hắn không còn ở bên nàng nữa, nàng nói sẽ mở tiệc ăn mừng, bỗng dưng trong lòng xuất hiện một mong muốn nếu ngày ấy thực sự sẽ đến hi vọng nàng sẽ làm vậy, nhưng ngay lúc này lại cũng muốn biết nàng có đang nhớ hắn không?

Mặc dù biết cha nàng nhất định bảo vệ tốt cho nàng nhưng bảo hắn sao có thể không lo lắng, bản thân cũng phải rất kiềm chế mới có thể không chạy đi tìm nàng. Ngao Trác Lãng đẩy cửa ra bên ngoài, bầu trời đêm có trăng mờ, vầng trời phía Bắc Nhạn hơi phát sáng. Hắn cứ như vậy cho tới khi trời sáng.

Khi giương đá trong Cửu Nguyệt Động bắt đầu dịch chuyển bằng phách hóa kim quang, vách đá tự động hiện ra hoa văn kì lạ, nhưng có vẻ chưa hoàn thiện, mỗi ngày qua đi lại xuất hiện nét mới.

Đang Dụ từ trong cung trở về, bình thường hắn đều không ở nhà, chẳng qua lần này sắp có việc lớn xảy ra nên mới muốn về nhà một chút, hoàn toàn không ngờ tới vừa mở cửa ra liền thấy Tiểu Như đang ngồi trong sân nói chuyện với mẫu thân mình. Mẫu thân của hắn mất không được tốt, làm việc gì cũng khó khăn, mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều do quản gia làm, tuy nhiên người lớn tuổi nhân rồi sẽ cảm thấy rất cô đơn cho nên từ khi tiểu Như đến ngày nào bà cũng nói chuyện với cô, quan hệ giữa hai người rất tốt.

Tiểu Như thấy có tiếng người, quay ra nhìn thấy Đang Dụ liền vui vẻ nói:

“Đang Dụ, huynh xem, muội và bá mẫu đang nói tới huynh.”

Mẫu thân hắn nghe được, mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn quay ra, tuy giọng điệu có trách mắng nhưng không che giấu vui vẻ:

“Tiểu tử, còn biết lối về sao?”

Tiểu Như im lặng quan sát biểu hiện của hắn, đột nhiên hỏi:

“Lần này huynh về là muốn đi tới Bắc Nham sao?”

Đang Dụ hơi bất ngờ, không nghĩ cô sẽ hỏi câu đó. Mẫu thân hắn nghe xong lần này tức giận thực sự:

“Còn muốn đi nữa sao? Con xem tiểu Như đến tìm con bao nhiêu ngày rồi mới về, vừa tới nơi lại muốn đi?”

Đang Dụ đi đến bên bà, giọng nói trầm xuống có chút bi thương:

“Mẫu thân, việc lần này thực quan trọng, không thể không đi.”

Mẫu thân hắn giận tới không thềm nói gì, tiểu Như ở bên cạnh liền nói:

“Muội cũng biết việc lần này rất quan trọng, cho nên mới đợi ở đây, chính là muốn huynh cho muội đi theo.”

Đang Dụ nghe cô nói vậy lập tức từ chối:

“Không được.”

Tiểu Như cũng không thềm đòi co với hắn, trực tiếp nói luôn:

“Huynh không đồng ý, muội sẽ tự đi, chẳng nào thì lần này đến đây chính là để thăm bá mẫu, việc kia cũng không ép buộc huynh.” Dù gì bá mẫu đối với cô cũng có ơn nuôi lớn, vì sau này cô nhất quyết muốn vào Kiều phủ với Kiều Văn Hy cho nên mới rời đi.

Mẫu thân Đang Dụ nghe tiểu Như nói vậy, kì thực cũng không biết bọn họ đang nói chuyện gì nhưng cực kì yêu thích tiểu Như cho nên liền bảo hắn đưa nha đầu này đi cùng, dù sao cũng có người chăm sóc. Đang Dụ không nói gì quay người bước vào trong.

Quách Nham phủ bình thường vốn im ắng, từ sau khi Quách Dương Ngọc đi còn vắng vẻ hơn, tỳ nữ trong cung không biết về thảo dược cho nên giá thuốc cũng không có ai phơi, mặc dù mùa đông tuyết rơi không phơi thuốc ngoài trời nhưng mỗi khi đi qua nhà bếp, nhìn giá thuốc chống mọi người đều nhớ tới nàng.

Dẫn Khang gần đây đột nhiên hứng thú chơi chim cảnh, trong lồng nuôi một con vẹt nhỏ màu sắc bắt mắt, cả ngày hầu như luôn ở bên hắn bị hắn cho ăn tới phình bụng nhưng vẫn không có ý định dừng lại, gia nhân trong nhà ai nấy giờ khóc giờ cười, vừa muốn nhắc hắn vừa không dám động lại gần, kết quả chỉ có con vẹt nhỏ là đáng thương nhất.

Con vẹt quay tròn mấy vòng, bụng loạn choạng muốn ngã xuống, sắp không chịu nổi nữa rồi, thì đột nhiên có người chạy vào bẩm báo hoàng thượng sai người mang thánh chỉ tới, nửa tháng nữa sẽ tới Bắc Nham, có vẻ như là báo trước cho hắn chuẩn bị? Dẫn Khang nghe xong ngừng tay, sai người mang con vẹt đi, bản thân đứng dậy đi vào phòng. Con chim nhỏ vì thế mà may mắn thoát nạn.

Lại nói tới Kiều Chu Nhân tới Bắc Nham nhưng lại không có tin tức gì của Ngao Trác Lăng, Trang Công Nghi vì sau đó nhận được tin báo không tìm thấy Kiều Tổ Nhan với tiểu Hán đầu liền đi tìm, kết quả Kiều Chu Nhân ở Bắc Nham chỉ có một mình. Vào trong thành phát hiện có kẻ bám theo mình liền thúc ngựa chạy, đám hắc y nhân bị phát hiện liền đuổi theo. Kiều Chu Nhân chạy tới đường cụt đành xuống ngựa giao đầu với chúng nhưng do cơ thể bị thương mà bọn họ không phải loại bình thường cho nên không lâu sau lâm vào bị động, luôn ở tư thế phòng thủ. Việc hỗn loạn này thu hút không ít ánh mắt của giới giang hồ nhưng bọn họ đều không muốn nhúng tay, ở ngoài xem triều đình đấu đá, thời cơ thích hợp sẽ xuất hiện góp vui, hơn nữa cũng muốn xem thử hình tượng quân vương tốt đẹp Khanh Nhạ dựng lên trong lòng bá tánh rốt cuộc bền vững đến đâu. Cuối cùng, kết quả là Kiều Chu Nhân bị đám hắc y nhân bắt đi, tới khi tỉnh lại thấy bản thân đã bị trói, bên cạnh còn có một người là Vương Uyên phu nhân. Bọn họ đều không biết mình đang bị giam giữ ở nơi nào

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hơi thở Vi Quang

Càng gần ngày mở phong ấn càng xuất hiện nhiều hiện tượng lạ. Có cảm giác như là thời gian lúc này đột nhiên dừng lại như một hệ thống vốn đang hoạt động tron tru bất ngờ xuất hiện một bánh răng không ăn khớp làm hết thảy vận hành đều bị dừng lại. Nhớ không lầm thì nó kéo dài trong khoảng thời gian hai lần mặt trời lên xuống. Tất cả bọn họ có lẽ đều cảm nhận được thời điểm đó đang tới gần. Trong thoáng chốc, từ bầu trời phía Bắc Nham bùng lên sáng rực, ánh sáng cứ thế lớn lên, không mất nhiều thời gian đã bao phủ toàn bộ đất nước. Khi tất cả đã chìm vào vô thức, từ một khoảng không gian nào đó cổ quốc đột nhiên sống dậy, ngũ tinh tú từ từ xuất hiện trên bầu trời, bốn vì tinh tú vây quanh một lớn nhất ở chính giữa, rất lâu sau xuất hiện thêm một đứng tách biệt, nổi ánh sáng bạc từ nó tới cả ngũ vì tinh tú kia.

Cổ quốc đang ở vào thời kìa thịnh vượng, hoàn toàn không nhìn ra chút dấu hiệu nào là sắp suy tàn. Giữa Đại Trường quốc bao la đột nhiên xuất hiện

một vùng đất tên là Đế Hoa, nằm ngay trên đầu Bắc Nộn. Lúc trước kia đã nói như lời đồn đại trong dân gian Đế Hoa này chính là kinh đô truyền thuyết của bao đời đế vương Vọng Tâm quốc, tất cả bọn họ đều tin rằng nơi này thật sự tồn tại nhưng lại không ai biết vị trí chính xác của nó. Có người nói nó cách xa kinh thành một vạn dặm, lại có người nói nó chính là kinh thành Thanh Vương bây giờ... nhưng xem ra tất cả đều thật sự chỉ là đồn đại, thời điểm Ngũ vì tinh tú phát sáng Đế Hoa xuất hiện lơ lửng giữa không trung, chỉ có điều cái thấy được là hình ảnh của mấy trăm năm trước, thời điểm cuối cùng của cổ quốc, trước khi Nữ vương trao vương vị cho Đại Mạc Thương- Vị vua đầu tiên của Đại Trường quốc.

Ánh sáng trong đại điện đã tắt hết một nửa, Tâm Dương điện là nơi duy nhất còn sáng đèn, đó là tẩm cung của Nữ Vương, nàng vẫn còn đang xem sổ sách. Một làn gió chợt lướt qua mặt, nàng để tấu chương đang xem giờ trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy hai người áo đen đứng trước mặt, Vương Huệ có chút bất lực nói:

“Hai người vẫn không thay đổi, như vậy là muốn dọa chết ta sao?” Lại có thể vô pháp vô thiên tới thế, đêm hôm khuya khoắt cũng không thêm đề ý nữ vương như nàng đã ngủ chưa, cửa phòng cũng không thêm gõ, thân nhiên đi vào như trốn không người, yếu đuối một chút chắc chắn sẽ bị bọn họ dọa chết.

Hai người mặc hắc y từ đầu tới cuối vẫn nghiêm như khúc gỗ, không hề coi vào mắt biểu tình vừa rồi của nàng. Vương Huệ chán nản không thêm so đo với họ, cúi đầu xuống, tiếp tục xem tấu chương, lại bức bối là còn chưa xem được một chữ liền bị giật xuống, một trong hai người kia lên tiếng:

“Nữ vương, người làm vậy là có ý gì?” người này đối với việc nàng đã làm có vẻ cực kỳ không vừa ý, bên cạnh hắn cũng không khá hơn, chỉ là người này kiêu ngạo, lời muốn hắn thốt ra còn khó hơn việc để cho cá nhả ngọc trai, tất cả đều dùng nét mặt biểu tình.

Vương Huệ vốn cũng đoán được bọn họ vì chuyện này chắc hẳn sẽ tới tìm nàng, cũng tốt, biến mất lâu như vậy, chuyện này thực sự có thể khiến bọn họ quay về. Nàng cũng không phải chưa nghĩ biện pháp ứng phó, chỉ là về sau không nghĩ ra liền tùy tiện chống chế:

“Mạc Thương tướng quân không phải rất tốt sao?”

Người kia không phủ nhận điều nàng nói xong y vẫn không cho đó là lý do

“Tốt thế nào hắn cũng chỉ là một tướng quân bình thường, dẫu cho có chút tài năng nhưng cho cùng vẫn là làm trái ý các các đáng tiên Vương!”

Vương Huệ đứng dậy nhìn thẳng vào y nói, có chút giả bộ ngây ngốc:

“Trái ý tiên vương sao? Có sao? Huynh biết sao?”

“Muội!” Người kia bị nàng chọc tức, vốn không biết nói gì lại nghe “cọc gỗ” bên cạnh đột nhiên cất tiếng

“Bọn ta tất nhiên biết, Nữ vương cũng đừng quên chúng ta là ai.”

Vương Huệ có chút bất ngờ, không ngờ hắn lại lên tiếng, sau cùng đột nhiên không muốn đôi co nữa, ngồi xuống ghế, dựa người ra sau, một lát mới cất tiếng:

“Các huynh có nghĩ Vọng quốc chúng ta tồn tại tới nay cũng đã lâu rồi, đối với biện pháp cai quản có lẽ cũng khiến bá tánh thấy nhàm chán, hơn nữa, yên bình quá lâu như vậy cũng không phải là tốt, nhiều thứ cần thay đổi, mà Vọng gia chúng ta gánh vác bao đời như vậy chẳng phải cũng đến lúc cần nghỉ ngơi sao? Ta làm vậy các người cũng sẽ được giải thoát, mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, như vậy không phải thú vị hơn sao?”

“Cọc gỗ” nghe nàng nói xong, ánh mắt có chút khinh bỉ:

“Đúng là suy nghĩ của nữ nhân.” Nói xong quay người đi ra, người bên cạnh cũng đi theo, trước khi bọn họ rời khỏi còn nói một câu:

“Sớm biết trước để người lên Vương sẽ có chuyện này chúng ta nhất định ngăn cản tiên đế.”

Vương Huệ có chút buồn bức nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần sau đó tiếp tục vui đùa vào xem tấu chương.

Cổ vương triều ngoài có nữ vương, hai vệ nhân còn có một hàng tam tiền nhân. Nói ba người này bí ẩn chính là bí ẩn, bình thường họ không khi nào xuất hiện trong lúc thiết triều, bản chính sự cũng chưa bao giờ xem vào, ngay cả việc Nữ Vương muốn trao vương cho Đại Mạc Thương cũng không có ý kiến, rất nhiều người đã quên mất sự tồn tại của họ.

Trong tam vị tiền nhân này có một người khá trầm tính, bình thường nàng ta rất ít nói, trên người mặc bạch y trắng toát, lúc nào cũng mang mạng che, nếu có nhìn thấy cũng không thể nào rõ được dung nhan nàng; người thứ hai trái ngược vô cùng nhiều năng lượng, thoạt nhìn bề ngoài đứng đắn, ôn nhu nhưng thực chất bên trong không biết đang giở trò gì; người thứ ba bình thường hơn, nói đúng ra thì chính là một thực nữ đoan trang, dịu dàng. Tất cả đều thủy chung, trên dưới một màu trắng. Lúc hai vệ nhân đi vào cả ba đều có mặt ở đó, vừa thấy hai người họ liền lên tiếng, giọng nói vô cùng thoải mái:

“A, lâu rồi không gặp, hai người từ chỗ nào chui ra vậy?”

Tên ‘cọc gỗ’ nét mặt có chút bất lực, nếu không phải là bọn họ biết nhau từ lâu rồi nhất định cho rằng có kẻ giả mạo, thật sự là không hề có chút khí chất nào:

“Các người, đối với chuyện Nữ Vương không có ý kiến gì sao?”

Không ngờ các nàng đồng thanh nói:

“Cũng tốt, chúng ta cũng hơi mệt mỏi rồi.”

Nghe mấy lời này phát ra từ bọn họ còn có thể nói gì nữa?

Sau đó bọn họ không gặp nhau nữa, cho tới ngày Đại Mạc Thương lên ngôi, tất cả đồng loạt biến mất. Vương Huệ hoàn toàn cũng không biết bọn họ đã đi đâu, bởi lẽ nàng không biết những người này tồn tại sinh mệnh gắn liền với cổ quốc, một khi thời đại thay đổi, vị thần bảo hộ cũng thay đổi, bọn họ cũng coi như làm tròn nghĩa vụ của mình.

Ba ngày sau khi Đại Mạc Thương lên ngôi, năm vì sao chiếu mệnh thiên quốc cũng biến mất. Năm ấy, khi Vọng Tâm quốc được thành lập đã có lời tiên chi rằng một khi sao chiếu mệnh mất đi sẽ có đại nạn đao thương, vốn dĩ là một kiếp nạn đã được chuẩn bị sẵn, treo lơ lửng trên đầu nhưng vì Vương Huệ làm trái thiên ý khiến cho kết quả này thay đổi, lại may mắn cũng vì thế cứu vớt bá tánh khỏi nạn diệt vong, cho nên thời điểm chuyển giao thời đại mới có thể diễn ra trong yên bình như thế.

Có giả sử rằng, nếu như Vương Huệ nhất định giữ ngôi, tiếp tục duy trì Vọng Tâm quốc rất nhiều khả năng dưới thời của nàng thực sự xảy ra nạn binh đao, vì thiên triều từ trước tới nay chưa từng xuất hiện một người tài giỏi như Đại Mạc Thương, một nước không thể có hai vua, nếu một trong hai khí thế bị đối phương áp đảo tất sẽ bị lật đổ, thà rằng đi trước một bước cứu nguy cho bá tánh. Tam vị tiên nhân kia cũng vì hiểu được suy nghĩ này của nàng cho nên mới không có ý định ngăn cản. Thực ra mà nói, nữ nhân bọn họ không hề nông cạn.

Tuy nhiên, có một điều mà tất cả bọn họ không biết là năm vì sao chiếu mệnh kia chưa từng mất đi cũng giống như thành Đế Hoa chưa từng bị phá hủy, hiện giờ tất cả cùng xuất hiện giữa trời Đại Trường quốc, có lẽ lần này sẽ thực sự đặt dấu chấm hết cho tất cả.

Năm vì tinh tú kia chính là ba tiên nhân và hai vệ nhân, hiện tại thêm một nữa chính là người mang dòng máu cổ Vương. 10 ngày nữa, chính là ngày chuyển giao thời đại trong truyền thuyết, lại có sự xuất hiện đầy đủ của năm hộ vệ, đó thực sự là thời điểm quyết định, là phục sinh cổ quốc hay duy trì Đại Trường quốc? Cái gọi là họa tan thương ấy thực chất không biến mất, chỉ là rời ngày diễn ra, từ thời điểm trong lịch sử đổi thành mười ngày đếm ngược, tất cả không ai là người ngoài trong cuộc chiến này.

Cửu Nguyệt động đột nhiên dung chuyển, từ vách tường gian phòng Kiều Vân Hy đang nằm tự nhiên nứt toác ra thành một con đường, một mùi hương thoang thoảng lan tới, dịu nhẹ, từ từ đi vào tiềm thức, mộng cảnh bắt đầu được thêu dệt. Loài hoa ấy tên gọi Vọng hoa tâm, hoa nhỏ, cánh mỏng manh giống như thủy tinh tím. Nó chính là hơi thở của Vi Quang. Con đường đầu tiên tới Vi Quang đã mở, lối vào nằm trong Cửu Nguyệt động, chỉ là có thể thoát ra khỏi mộng cảnh của nó hay không là điều rất khó nói.

Hương Vọng hoa tâm qua khe cửa động thoát ra ngoài Cửu Nguyệt động kéo tất cả vào trong mộng ảo, một giấc mộng mang tên 10 ngày Vi Quang Mộng.

"Hoa tâm, hoa tâm, thêu hương, thêu hương,...giai nhân dệt mộng, nhân gian đắm chìm..."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mộng đế vương (1)

Giấc mộng này là của Khanh Nhạ với Dẫn Khang, còn có tỷ muội nhà họ Quách, Quách Dương Ngọc với Quách Thiên. Chính vì bọn họ có mối liên hệ lớn với nhau cho nên giấc mộng mới lưu thông, Vọng hoa tâm cùng dệt một giấc cho bốn người bọn họ.

Năm Tiền Vãn (tức là thời Khanh Nhạ mới lên ngôi), tuy nhiên trong giấc mộng vai vế của họ được đổi lại cho nhau, thái tử lúc bấy giờ chính là Dẫn Khang, tất nhiên trong đây Ngao Trác Lăng không có vai trò gì cho nên rất ít xuất hiện, hầu như không có vai nào trong vở kịch.

Năm đó Dẫn Khang vô cùng xuất chúng, hoàn toàn nổi bật hơn so với các hoàng tử khác cho nên hoàng thượng sớm đã nhìn trúng ngôi vị thái tử này cho hắn, lúc này hoàng hậu vẫn còn mà Liễu Vương phi cũng chưa chết đi, cuộc sống nói đúng ra chính là viên mãn.

Lúc Dẫn Khang lên làm thái tử Liễu vương phi vốn không được sủng ái lắm đột nhiên được đưa về chính cung, còn được hoàng thượng ban thưởng rất nhiều bảo vật quý, Liễu vương phi đối với việc này vui mừng khôn xiết, vừa hết lời cảm tạ.

Lúc Dẫn Khang tới Liễu cung, Liễu vương phi đang nghỉ trưa, nô tì thấy hắn liền cúi đầu chào, muốn vào bẩm báo, Dẫn Khang liền ngăn cản bọn họ:

“Người đang nghỉ ngơi, không nên làm phiền, khi khác ta sẽ quay lại.” Nói xong liền thông thả rời đi, không ngờ vừa ra tới cửa cung liền gặp Lữ công công đang đi tới, Lữ công công thấy hắn liền mừng rỡ:

“Thái tử vạn phúc.”

Dẫn Khang gật đầu, còn chưa kịp đi Lữ công công đã nói:

“Bẩm Thái tử, hoàng thượng cho truyền thái tử đến Đại Văn điện.”

Dẫn Khang nghe xong có chút ngạc nhiên:

“Phụ hoàng không phải đang nghỉ trưa sao? Lúc này lại truyền gọi ta có chuyện gì?”

Lữ công công thành thật lắc đầu:

“Nô tài không biết.”

Dẫn Khang cũng không tra hỏi, bước lên trước, vừa nói:

“Vậy chúng ta mau đi.”

Hoàng Thượng đang ngồi trên kỷ, thấy Dẫn Khang tới liền không nóng vội kêu hần ngồi xuống, từ từ nói chuyện, Dẫn Khang liền làm theo, trong lòng có chút suy đoán.

“Phụ hoàng cho gọi nhi thần có chuyện gì vậy?”

Hoàng Thượng nâng ly trà lên miệng, sau đó cười khà khà:

“Khang nhi, ba ngày nữa quốc nữ của Hạ quốc sẽ tới đây, con dẫn đoàn người đi đón nàng ta được không?”

“Được không?” Dẫn Khang trầm nghĩ, sao phụ hoàng hần lại có cái ngữ điệu ấy, là đang hỏi ý kiến? Có thể nào?

“Dạ bẩm, mệnh lệnh của phụ hoàng nhi thần sao dám không tuân theo.”

Hoàng thượng nghe xong bật cười:

“Thực sự là trẫm muốn hỏi ý kiến con, lần này con không đi cũng không sao, có thể để Khanh Nhạ hoặc Trác Lăng đi.”

Dẫn Khang có chút ngây người:

“Ý của phụ hoàng, nhi thần không hiểu.”

Hoàng Thượng liền giải thích cho hần nghe: “Thực ra việc lần này là liên hôn hai nước, chính là quốc nữ Hạ quốc sẽ thành hôn với một trong ba người các con, tất nhiên nếu con không muốn vẫn còn hai người kia, không ta có thể gọi tiểu Tứ, tiểu Ngũ, hay tiểu Thất về, hoàn toàn không miễn cưỡng.”

Dẫn Khang suy nghĩ, về việc này Khanh Nhạ không biết thế nào nhưng Ngao Trác Lăng chắc chắn sẽ không đồng ý, tiểu Tứ cũng chắc chắn không thích loại dạng buộc này (tất nhiên là ở đây tiểu Tứ không phải là một kẻ ngốc, hoàn toàn chính là một hoàng tử anh tuấn, tài ba), về phần tiểu Ngũ, và tiểu Thất còn hơi trẻ, với lại bọn họ cũng đang ở xa, sợ rằng về không kịp. Ngoài ra, còn một người chính là tiểu Lục, nhưng tiểu Lục này là nữ nhi, nàng ấy chắc chắn không thể thành hôn với quốc nữ Hạ quốc.

“Dạ phụ hoàng, ba ngày nữa nhi thần sẽ đi đón quốc nữ.”

Hoàng thượng nhận được câu trả lời này hiển nhiên rất hài lòng, giọng điệu rất vui vẻ:

“Nghe nói quốc nữ này tuyệt đối là giai nhân, con chắc chắn không bị thiệt.”

Dẫn Khang liền cúi đầu cảm tạ, hoàng thượng phát tay bảo hần:

“Được rồi, được rồi, không còn việc gì nữa con mau lui về đi, trẫm muốn nghỉ ngơi.”

“Dạ, nhi thần cáo lui.”

Dẫn Khang từ bên trong đi ra, tâm trạng có chút phức tạp, sau đó cũng không kéo dài lâu, nhanh chóng xua đi, nhanh chân đi về điện thái tử của mình.

Vừa về tới nơi đã nghe tiểu yến kêu la thất thanh, tiếng kêu rất là thảm thiết, hần liền nhanh chóng chạy đến, quả nhiên thấy Lục muội của mình đang nắm tiểu yến nhỏ bé trong lòng bàn tay, tiểu yến vô cùng sợ hãi, nhìn cực kì đáng thương.

“Lục nhi, muội đang làm gì vậy?”

Lục công chúa thấy hần trở về, bàn tay lập tức buông tiểu yến ra, sà tới chỗ hần, nũng nịu:

“Nhị ca, huynh đi đâu về đây? Muội đợi huynh mãi.”

Dần Khang ghé mắt ra sau nòng nhìn đám nô tỳ lém lút bỏ tiểu yển vào lồng, nhẹ nhàng mang đi, lúc đó mới thở phào một hơi, hần mà về muộn chút nữa sợ rằng đã thấy xác của con chim nhỏ.

“Ta đi gặp phụ hoàng, sao nào, muội tìm ta có chuyện gì?” Vừa nói vừa vờn tay đẩy nàng tránh xa một chút, chưa được bao lâu nàng lại xán đến:

“Muội trong cung nhàm chán quá nên muốn tìm huynh chơi.”

Dần Khang hơi cau mày:

“Ta đâu có rảnh rỗi như vậy? Nói mới nhớ, không phải hôm nay muội đi xem mắt sao? Thế nào?”

Lục công chúa nghe tới chuyện này liền nhảy dựng lên:

“Xem cái gì? Toàn một đám nam nhân tầm thường, có khi nào muội lại thêm bọn họ?”

“Ha ha.” Hần nghe xong thùy chung chỉ có cười trừ chọc, kết quả Lục công chúa thực sự bị chọc tức, quay sang giận rồi:

“Huynh cười cái gì? Có tin muội không thêm nhìn mặt huynh nữa không?”

Dần Khang sau đó liền dừng lại, bày ra bộ mặt muốn hòa hoãn:

“Như vậy đi, ba ngày nữa ta có việc ra khỏi thành, muội có muốn đi cùng ta không?”

Quả nhiên, nàng nghe xong tâm tình liền tốt hẳn lên, một hai câu đều gọi hần là ca ca tốt, nàng tới tìm hần quả không sai.

Ba ngày sau Dần Khang dẫn đoàn người ra khỏi công thành, trên đường đi đón quốc nữ Hạ quốc, Lục công chúa đương nhiên cũng đi cùng, dọc đường nói chuyện liên miên. Có điều lúc đoàn người của Dần Khang đến thì đã thấy Khanh Nhạ ở đây, Dần Khang liền xuống ngựa đi về phía ấy, hỏi hần:

“Sao huynh ở đây?” Lục công chúa thấy dừng lại liền từ trong kiệu nhảy xuống:

‘Đến rồi sao?’ sau đó nhìn thấy Khanh Nhạ cũng bất ngờ không kém.

“Đại sư huynh? Hay quá, gặp huynh ở đây, thật là trùng hợp.”

Khanh Nhạ nhìn Dần Khang một cái, lại hơi quay về phía sau nhìn chiếc kiệu có chở quốc nữ Hạ quốc

“Là ta thấy đệ bận rộn, ta ở trong cung lâu nhàm chán, không có việc gì làm nên xin phụ hoàng đi đóng góp chút công sức, phụ hoàng người cũng đồng ý rồi.”

Dần Khang cũng không có ý kiến gì nhiều, gật đầu:

“Thì ra là vậy.”

Khanh Nhạ tiếp theo liền vội vàng nói thêm:

“Đệ đừng hiểu lầm, ta không có ý định tranh giành quốc nữ với đệ, nếu đệ đã có ý với nàng, người xin đệ đệ dẫn về.”

Cái này, Dần Khang ngược lại một chút ý muốn cũng không có, vì thế liền để Khanh Nhạ đưa vị quốc nữ kia về cung, bản thân đi cùng với kiệu của Lục công chúa ở phía sau.

Sau khi về tới nơi vị quốc nữ kia được đưa tới tham kiến nhà vua, sau đó vì cơ thể đi đường có chút mệt mỏi liền được ân chuẩn lui về nghỉ ngơi.

Liễu vương phi, qua ngày hôm sau mới tới điện thái tử tìm hần, may mắn hần có trong điện.

“Mẫu thân, người đến tìm nhi thần có chuyện gì không?”

Liễu vương phi gật đầu với hần sau đó mới nói:

“Mấy hôm trước nghe nha hoàn trong cung nói thái tử tới tìm ta? Hai hôm rồi ta có đến đây nhưng đều không gặp được con.”

Dần Khang nghĩ lại, đúng là hai ngày rồi hần ở thái tử điện rất ít, chả trách mẫu thân không gặp được.

“Thật ra cũng không có việc gì, chẳng qua nhi thần lâu không gặp muốn tới thăm mẫu thân, gần đây thực sự hơi bận.”

Liễu vương phi nhìn hần có chút thương xót:

“Cũng phải giữ sức khỏe, đừng để cơ thể đổ bệnh, nào, mang vào đây.” Vừa nói vừa xai nô tỳ mang canh hầm bồ vào đưa cho Dần Khang

“Cái này là ta cố tình sai người hầm, mau uống đi cho nóng.”

Trong mộng cảnh này, có vẻ như tất cả mọi thứ với Dân Khang đều đang rất tốt, mẫu thân hắn cũng chưa mất cho nên tính tình không lạnh lùng như hiện thực, thời khắc Liễu vương phi đưa bát canh tâm bồ cho hắn từ tận đáy lòng xuất hiện chút xúc động.

Vị quốc nữ Hạ quốc kia thực sự như lời đồn, nhan sắc vô cùng xinh đẹp, mỹ nhân trong cung không một ai sánh bằng. Lại nói nàng ta có vẻ như rất có thiện cảm với Khanh Nhạ, lúc diện kiến lần thứ hai vào ngày hôm sau, trước mặt Hoàng Thượng, hoàng hậu, khi hoàng hậu hỏi nàng có ấn tượng với vị hoàng tử nào, nàng ta suy nghĩ không lâu liền nói ra tên của Khanh Nhạ, hoàng hậu đương nhiên rất vui, cực kì hài lòng với câu trả lời đó, hoàng thượng chỉ cười hà hà, cũng không phản đối. Cả cục diện lúc ấy chỉ có Dân Khang với Khanh Nhạ nghiêm túc ngồi nghe, nhìn tới Ngao Trác Lăng và Tứ Thiết, thể xác ở đây nhưng thần hồn thực chất đã biết đã trôi dạt về phương trời nào. Lục công chúa vốn muốn tới góp vui nhưng lại vướng vào một đồng lịch đi xem mắt dày đặc, kết quả đành bỏ lỡ.

“Phải rồi, đại huynh, vị quốc nữ kia tên là gì vậy? Muội còn chưa biết.” Lục công chúa nhân lúc không ai để ý liền lén trốn đến, ngồi cạnh Khanh Nhạ, ghé tai hỏi hắn.

Khanh Nhạ không nói gì, quốc nữ kia đã lên tiếng:

“Ta tên Quách Thiên, sau này mong Lục công chúa giúp đỡ.”

Lục công chúa đọc lại cái tên của nàng, sau đó giương như chợt phát hiện điều gì liền nói lớn:

“Í, như vậy chẳng phải sau này cô sẽ là đại tẩu của ta sao?”

Hoàng hậu cười tới cả trong ngoài đều vui vẻ, Khanh Nhạ quay sang nhắc nhở nàng:

“Lục nhi, muội đừng nói bừa.”

“Uả, muội có nói bừa sao? Nhìn mặt cô ấy là biết muốn theo huynh rồi.”

Không khí rôm rả chỉ có Quách Thiên im lặng, mặt hơi cúi xuống, đoán chừng hơi xấu hổ.

Dân Khang đối với chuyện này hoàn toàn không như người ta nghĩ, không hề tức giận, ngược lại còn cảm thấy bản thân nhẹ nhõm, có điều đối với Liễu Vương phi lại khác, cảm thấy rõ một mối nguy hiểm trong lòng, bản thân bắt đầu lo lắng. Quốc nữ này một khi liên kết với Khanh Nhạ, giúp đỡ hắn, chắc chắn đối với Dân Khang không phải là chuyện tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thế Tranh Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Mộng đế vương (2)

Đối với người Hạ quốc mà nói, bọn họ có hứng thú với Khanh Nhạ hơn so với Dân Khang căn bản do hắn là người có tham vọng cộng thêm hoàng hậu cũng không phải là một nữ nhân đơn giản, vì thế mà tất cả bọn họ đều nhận định muốn xem thử Dân Khang giữ được cái vị trí đó bao lâu? Chính vì thế mà có lẽ Quách Thiên ngay từ đầu đặt chân tới Đại Trường quốc đã ấn định mục tiêu các chân là Khanh Nhạ rồi. Muốn làm việc lớn thì tất nhiên không thể thiếu thủ đoạn.

Sau đó một thời gian không lâu xứ giả Hạ Quốc tới bày tỏ muốn mời Khanh Nhạ qua đất họ làm khách, vừa đúng lúc triều đình cũng đang có ý định cử xứ giả sang vì thế liền nhân cơ hội này để hai người kia lên đường. Khanh Nhạ với Quách Thiên cùng trở về Hạ quốc.

Hơn một tháng sau khi bọn họ rời đi, Đại Trường đột nhiên xuất hiện một đám quân phản loạn, thế lực không nhỏ, đoàn quân này xuất phát từ biên giới phía Tây, khu vực giáp Hạ quốc, triều đình sai người truyền tin cho Khanh Nhạ bấy giờ vẫn chưa trở về nhưng hoàn toàn không có tin tức gì.

Dân Khang đang ngồi cùng Ngao Trác Lăng, một lát sau Tứ Thiết cũng đi đến, ba người ngồi trên một bàn, bàn tính phương hướng tốt nhất. Ngao Trác Lăng nhìn tấm bản đồ địa hình biên giới phía Tây, âm trầm nói:

“Khu vực này đồi núi khá hiểm trở, sợ rằng chúng ta so với bọn chúng không nắm rõ bằng.” Xưa nay vùng này đa số dân chúng rất quy thuận triều đình, không lí gì đột nhiên xuất hiện tạo phản, hơn nữa, triều đình đối với những khu vực này rất chú tâm tiếp tế, tạo điều kiện cho nên sẽ không đột nhiên tạo phản.

“Nếu là do Hạ quốc đứng sau...” Tứ Thiết vừa nói vừa hướng ánh mắt về phía tây, chỗ kí hiệu màu xanh của Hạ quốc.

Dân Khang gật đầu:

“Cũng không phải không có khả năng... Có điều...” Hạ quốc thực sự trở mặt nhanh như vậy? Nói không chừng là đã có mưu đồ từ trước.

“ Có điều? Đại hoàng huynh tới nay cũng không có tin tức gì? Không lẽ thật sự xảy ra chuyện?”

Ba người họ rất ít khi ngồi với nhau, căn bản mỗi quan hệ không tốt lắm, sau cùng Dẫn Khang đứng dậy, quyết định tới thỉnh hoàng thượng cho mang quân đi tiêu diệt phản loạn.

“ Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

Lúc Dẫn Khang tới hoàng thượng đang cùng với các quần thần bàn bạc chuyện, có tin của mật thám chuyển về, đám quân phản loạn kia chính là tiến sang từ lãnh thổ Hạ quốc sau đó nương náu một thời gian ở vùng lãnh thổ phía Tây Đại Trường.

“ Khang nhi, tới đứng lúc lắm.”

Hoàng thượng ngồi phía trên, xung quanh là các đại thần, Dẫn Khang đứng ngay một bên, ngay sau đó Ngao Trác Lăng với Tứ thiết cũng tới. Cả ba đều một mực muốn đi.

“ Dẫn Khang, con dẫn quân tới phía Tây” trực tiếp giáp mặt với bọn chúng.

“ Trác Lăng, con tới Kì Du ở Tây Nam yểm trợ” phía tây địa hình hiểm trở, sợ rằng bên trong có nhiều mai phục.

“ Lí Khánh tướng quân, khanh ở phía sau chặn trước, tiếp viện ngay khi cần thiết.”

Trận hình của bọn họ nằm bao lấy trong và ngoài núi Kì Du.

Cuối cùng chỉ có Tứ Thiết là bị bỏ lại.

Lúc bọn họ vừa phân giao xong hoàng hậu từ bên ngoài xin tham kiến, nghe xong rất mực tán thành.

Ba ngày sau quân của Dẫn Khang khởi hành ra khỏi Thanh Vương Thành, bên của Ngao Trác Lăng và Lí Khánh cũng rời đi ngay sau đó, thẳng hướng tới núi Kì Du ở phía tây.

Địa hình xung quanh là đồi núi rất nhiều, chính vì thế bọn phản loạn mới chọn nơi này lập doanh trại, nói đúng hơn nếu xuất phát từ Hạ quốc thì khu vực biên giới này gần với kinh thành nhất.

Dẫn Khang sai người đi thám thính, quân trở về hồi báo trong vòng 10 dặm quanh đây hoàn toàn không thấy bóng quân phản loạn, Dẫn Khang có chút bất ngờ, có lẽ nào lại như vậy?

Đêm xuống, bọn họ dựng trại qua đêm, không ngờ lại đột nhiên có thích khách, nhưng rất nhanh sau đó bị bắt lại, có tên chạy thoát.

“ Thái tử, có cần đuổi theo không?”

“ Để ta.” Sau đó tự mình theo dấu vết để lại, tìm được doanh trại của chúng.

Có điều,...

Hắn thật sự không ngờ tới người ngồi trong trại giấc lại chính là Khang Nhạ, sau nó liền bị rơi vào mai phục của chúng. Khanh Nhạ hoàn toàn không ngạc nhiên, có vẻ như tất cả mọi chuyện đều không nằm ngoài dự đoán của hắn.

“ Đại hoàng huynh, việc này là thế nào?” Dẫn Khang đối mặt với hắn, vô cùng tức giận thốt ra câu hỏi. Khanh Nhạ nhìn hắn, đột nhiên ngửa cổ lên trời cười lớn:

“ Dẫn Khang, ngươi không ngờ cũng có ngày này, nói cho ngươi biết, việc này từ đầu chính là kế hoạch của ta, ta chính là đợi ngày này từ lâu lắm rồi.” Cũng nhờ mẫu thân hắn là hoàng hậu phối hợp trong ngoài dùng mọi kế muốn trừ khử bằng được Dẫn Khang.

Sự việc quá bất ngờ, vốn cho là quân phản loạn từ Hạ quốc tràn tới, không ngờ là do chính người trong nhà làm, nhất thời có chút không chấp nhận nổi.

“ Cho nên, hoàn toàn không có quân tạo phản, ngay từ đầu là nhầm vào ta?”

Tay cầm chuỗi kiếm ở một bên hông bắt đầu chuyển động, lưới kiếm từ từ được tuốt ra ngoài, mũi nhọn hướng thẳng tới Dẫn Khang.

“ Đúng” Sau đó tàn bạo lao tới, Dẫn Khang tuốt kiếm đánh trả. Bọn họ đánh nhau một hồi, vốn là một trận đấu ngang tài ngang sức, đột nhiên ám khí phóng tới, Dẫn Khang vì né tránh mà rơi xuống vách núi. Sau khi Khanh Nhạ sai người tìm kiếm không thấy mới xác định là hắn đã chết, sai người đưa tin cho Ngao Trác Lăng và Lí Khánh nói đã tiêu diệt được quân phản loạn, có điều thái tử trong lúc truy đuổi đã bị rơi xuống vách núi, sống chết không rõ, cũng may hắn nhận được tin từ Hạ quốc mới nhanh chóng trở về, vì quá gấp gáp nên không kịp thông báo.

Liễu Vương phi nghe tin Dẫn Khang mất tích đã bị ngắt đi, Vương quý phi và mấy người khác đều rất lo lắng. Qua hôm sau, quân triều đình được cử tới tìm kiếm Dẫn Khang nhưng kết quả vẫn không thấy gì đành thất vọng trở về. Lục Hy công chúa vì việc này mà ngồi trong thái tử điện khóc suốt một ngày một đêm, sau đó vì kiệt sức mà ngã đi. Lúc tỉnh lại đã là nửa đêm hôm sau, nghĩ tới chuyện xảy ra lại không kìm nổi cảm xúc, gối tiếp tục ướt đầm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Mộng đế vương (3)

Lúc Dẫn Khang tỉnh dậy trên người không một mảnh che thân. ....

Thực ra chỉ là bán hỏa thân thôi...(>^<)...bên dưới có quần chắn...

Quách Dương Ngọc đang giúp hấn băng lại vết thương, tỉnh cũng hôn mê một ngày một đêm rồi, giờ nàng đang giúp hấn thay thuốc, mắt nhắm tịt lại, tay hoạt động theo cảm tính, vừa lau cho hấn vừa đỏ mặt, căn bản cơ thể Dẫn Khang bị thương hai nơi, một vết ở hông, một ở đùi có lẽ khi rơi trên núi xuống bị vật sắc nhọn đâm vào, nàng không xé y phục làm thế nào giúp hấn xử lý?

Thời điểm Dẫn Khang tỉnh dậy Quách Dương Ngọc vừa mới làm xong vết thương phía trên, chuẩn bị di chuyển xuống dưới, vì nàng nhắm mắt, thủy chung không quay đầu nhìn nên hoàn toàn không phát hiện người bên dưới đã tỉnh dậy. Dẫn Khang đột nhiên bắt lấy tay nàng, Quách Dương Ngọc theo phản xạ bất ngờ mở mắt, nhìn thấy da thịt nam nhân liền xấu hổ quay đi. Trước giờ nàng đều sống ở núi, từ nhỏ tới lớn chưa từng trải qua tình huống này, nhất thời có chút không thích ứng được, nếu là trước kia còn ở với sư phụ nàng sẽ không phải rơi vào cảnh này, bất quá sư phụ nàng đã qua đời một năm trước, nàng lại không muốn sống cảnh nhieu như trong vì vậy nhất định không xuống núi, nghĩ rằng cả đời này cũng không gặp ai, ai ngờ đi hái thuốc cũng lượm được nam nhân, lại thương tích đầy mình, nàng có giọng ép cũng không thể bỏ mặc hấn.

“Người... làm gì vậy?”

Dẫn Khang khó khăn lắm mới thốt ra tiếng, có vẻ như chưa phát hiện ra tình trạng hiện tại của bản thân.

“Còn hỏi sao?...Ta...ta đang giúp người thay thuốc.”

Không nhắc không sao, nhắc tới đột nhiên cảm nhận được có một trận đau buốt tràn tới, cơ thể co lại. Quách Dương Ngọc có vẻ như cũng nhận ra điểm này, cố gắng trấn tĩnh bản thân, mang phần thuốc còn lại đắp vào miệng vết thương ở đùi cho hấn, xong xuôi còn giúp hấn mặc lại y phục.

Vốn dĩ bình thường nàng đều ra ngoài luyện công, tới muộn mới trở về nhà nhưng vì trong nhà có thêm một người đang mang thương tích cho nên đành không thể đi đâu được.

Tối trưa, Quách Dương Ngọc mang thức ăn vào, giúp hấn ăn, bấy giờ có chút sức lực mới nói lời cảm tạ với nàng.

“Phải rồi, sao người bị thương nặng như vậy?”

Dẫn Khang nghĩ lại chuyện lúc trước, thờ dãi sau đó chỉ nói một câu:

“Chuyện nói ra rất dài dòng, có cơ hội ta sẽ kể cho cô nghe.”

Quách Dương Ngọc cũng không kiên trì, gật đầu:

“Vậy người mau nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài trước.”

Sư phụ trước đây của nàng từng là một thầy y rất giỏi cho nên y thuật của nàng cũng không tệ, hơn nữa còn có những bài thuốc đặc biệt ở lâu trên núi, ban đầu thường bị ngã chảy máu rất nhiều nên sau này nghĩ ra những phương pháp chữa trị, có điều về sau địa hình quen thuộc, cơ thể người học võ cũng khỏe mạnh không ít nên không còn dùng tới nó nữa. Mấy ngày này lại nhờ có nó mà vết thương của Dẫn Khang bình phục nhanh chóng, hai hôm sau đã có thể đứng dậy đi ra khỏi giường.

“Cô nương sống ở nơi này một mình sao?”

Quách Dương Ngọc đang giã thuốc, quay lại đã thấy Dẫn Khang ở phía sau, nghe hấn hỏi đột nhiên lại nhớ tới sư phụ nàng, tâm trạng đột nhiên trầm xuống.

“Từ nhỏ đã theo sư phụ tới đây nhưng hiện tại người đã không còn ở đây nữa, ta đành sống một mình.”

“Phải rồi, còn chưa hỏi cô nương tên gì?”

“Ta tên Quách Dương Ngọc.” người bình thường chắc chắn sẽ hỏi lại tên đối phương, nàng ngược lại, trực tiếp đứng dậy, bê thuốc đã giã mang đi sắc.

Chiều tối hôm ấy, Quách Dương Ngọc từ bên ngoài trở về, thấy Dẫn Khang đang trầm ngâm, tay ôm bảo kiếm liền cười cười:

“Muốn đi rồi sao?”

Dần Khang bấy giờ mới giật mình phát hiện nàng đã trở về, nghe nàng nói vậy liền nói lòng tay cầm kiếm, lắc đầu:

“Không phải, chỉ là ta đang suy nghĩ một số chuyện,”

Quách Dương Ngọc nghe hắn nói vậy đột nhiên vui vẻ:

“Phải rồi, hôm nay xuống núi ta nghe được một chuyện, mặc dù không thú vị lắm nhưng ở lâu trên này rất nhàm chán, lâu dần cũng trở nên nhiều chuyện.”

Dần Khang nhìn nàng biểu thị sẵn sàng lắng nghe.

“Nghe nói Đại hoàng tử đẹp được phản loạn, lại nghe thái tử mất tích, cũng nghe được hôn ước của Đại hoàng tử với quốc nữ Hạ quốc.... Đại Trường các người cũng thật thú vị, đoán không lầm đại hoàng tử kia sớm muộn gì cũng thay thế ngôi vị thái tử.”

Dần Khang nghe xong có chút ngạc nhiên:

“Cô nương là người Hạ quốc sao?”

Quách Dương Ngọc gật đầu cười vui vẻ:

“Có thể do ta chuyển tới đây sống từ nhỏ nên có chút giống người Đại Trường quốc các người, “nói xong lại như chợt nhớ ra điều gì,

“Người đã từng gặp qua quốc nữ Hạ quốc chưa? Nói cho người biết nàng ta và ta khá giống nhau, nhiều người còn nhầm lẫn, cũng may là ta rất ít khi xuống núi, cũng thật tò mò không biết dung mạo người kia thế nào.”

Dần Khang nghe nàng nói xong mới đột nhiên để ý, quả là rất giống chỉ có điều quốc nữ kia lá ngọc cành vàng, toàn thân cao quý, nàng lại trái ngược trên dưới đều mặc lam y đơn giản, khó trách hắn luôn có cảm giác nhìn nàng rất quen mắt.

Cũng hơn một tháng Dần Khang sống cùng Quách Dương Ngọc trên núi, cảm thấy bản thân càng ở càng không muốn trở về, nữ nhân này khá thú vị.

Từ sau khi Dần Khang bình phục hắn lại luôn kiếm cớ không đi, hai người đành chia nhau công việc. Hôm nay lúc Dần Khang ra ngoài về thấy trước cửa có một nam nhân lạ mặt, Quách Dương Ngọc đang cười nói rất vui vẻ với người đấy, lát lâu sau mới rời đi, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, đợi người kia đi rồi mới vào.

“Người kia là ai vậy?”

“Huynh về rồi à? Chỉ là một người trước đây ta tiện tay giúp, lâu rồi mới gặp lại, không ngờ vẫn còn nhớ tới ta.”

“Không phải cô cũng còn nhớ hắn sao!?”

Dần Khang đột nhiên hỏi câu đó, Quách Dương Ngọc hơi ngây người, sau đó nói:

“Bình thường ta ở đây rất ít gặp người khác, nên những người đã gặp thường nhớ rất lâu”, lại bỗng dừng quay sang hỏi hắn:

“Phải rồi, trong tất cả đám người từng tới đây huynh là người ở lâu nhất. Huynh định khi nào trở về, không sợ thế tử ở nhà lo lắng sao?” nàng vừa nói, ngừng tay một chút sau đó lại nhanh chóng tiếp tục san thuốc trên giá ra cho chóng khô.

“Ta không có thế tử.”

“À, thì ra vậy” hèn gì lại mặt dày ở lại lâu như vậy.

“Cô muốn đuổi ta hả?”

“Hừm? Có sao?” Quách Dương Ngọc nghe hắn nói vậy đột nhiên buồn cười.

Dần Khang hài lòng, quạt giấy gấp lại đập đập vào lòng bàn tay mấy cái,

“Không có thì tốt.”

Không ngờ Quách Dương Ngọc đột nhiên hỏi hắn:

“Su phụ ta trước kia luôn nói nữ nhi tới tuổi phải gả chồng, ta luôn nghĩ không cần thiết nhưng dạo gần đây cảm thấy nếu cứ ở trên đây mãi như thế cũng không phải tốt, huynh tiếp xúc nhiều rồi, có thể nói cho ta biết loại nam nhân như thế nào thì tốt?”

Cơ hồ có một trận gió lạnh lạnh chạy qua, mây hắn khẽ cau lại:

“Cô muốn xuất giá sao?” Nghe vậy không hiểu sao đột nhiên thấy khó chịu.

Quách Dương Ngọc thân nhiên gật đầu, điệu bộ có chút chờ mong, thấy hần thật lâu không nói gì lại hỏi lại:

“Huynh thấy người vừa nãy ra sao? Có được không?”

Không hiểu sao Dẫn Khang nghe xong lại bất ngờ chạy tới hôn vào môi nàng, Quach Dương Ngọc ngây người, mãi tới khi không thờ nổi hần mới bỏ ra, khi thế đột nhiên trở nên bá đạo:

“Cơ thể ta nàng cũng nhìn thấy rồi, nàng đừng hồng xuất giá lấy nam nhân khác.”

Quách Dương Ngọc trên đầu chảy đầy hắc tuyến, sao lại có thể thay đổi nhanh như vậy? Mấy phút trước vẫn còn là công tử nhà nhận mấy phút sau đã biến thành như vậy rồi? Hơn nữa nàng không phải là người cứu hần sao? Giờ lại đổ cho nàng có tình nhìn da thịt hần? Đạo lý gì đây?

Mãi về sau Quach Dương Ngọc mới phát hiện bản thân mình đang ở cùng với một kẻ không rõ lai lịch, tới tên tuổi còn không biết, thế là đang nhiên đang lãnh liền mạng chạy ra hỏi hần:

“Này, huynh tên gì vậy?”

Dẫn Khang liếc nàng bằng nửa con mắt, không tình nguyện nói:

“Bây giờ mới nhớ hỏi tên ta sao?”

Quách Dương Ngọc đột nhiên bày ra vẻ mặt rất nghiêm túc:

“Mau nói cho ta biết huynh tên là gì?”

“Dẫn Khang.” Hần không thèm để ý tới thái độ của nàng. Thân nhiên nói.

Quách Dương Ngọc sau khi có được câu trả lời liền ngoan ngoãn đi xuống bếp chuẩn bị bữa trưa.

....

Giấc mộng này nói đẹp không phải là đẹp nhưng nếu Dẫn Khang chấp nhận sống mãi ở đây với Quach Dương Ngọc, không muốn quay trở về cùng Khanh Nhạ tranh giành nữa thì hần sẽ mãi mãi không tỉnh dậy, mà Quach Dương Ngọc cũng thế. Nếu là như vậy trận chiến này cũng không cần phải tốn sức nữa, hay giả dụ như tất cả bọn họ đều không tỉnh lại? Chuyện này cũng không phải không có khả năng.

....

Mùa Xuân năm Tiền Vãn thứ hai Khanh Nhạ dưới sự trợ giúp của Hạ quốc mưu đồ chuẩn bị cướp ngôi, hoàng hậu bộc lộ bản chất... Dẫn Khang cùng Quach Dương Ngọc xuống núi... Như vậy giấc mộng đế vương tương như đã kết thúc lại đột nhiên chuyển biến sang giai đoạn kịch tính, chiến đấu một mất một còn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tỷ muội thành Cửu Dương

Cửu Dương thành nức danh Tô Như thiếu nữ đẹp như hoa lại đoan trang thùy mị, tài sắc vẹn toàn, không biết bao nhiêu người tìm đến muốn hỏi nàng nhưng gia cảnh Tô gia không phải thuộc hàng quyền quý, nàng thường xuyên dùng lý do này để từ chối tất cả các công tử tới hỏi. Tô Như có một người tỷ tỷ tên Tô Liễm, nam nhân không tiếp cận được nàng đều quay sang Tô Liễm, muốn đi đường vòng tới gần nàng. Bất quá cũng là bọn họ nắm được điểm yếu rất ham tiền của Tô Liễm, vì thế mà thường xuyên có người mang trang sức ngân lượng tới chỗ Tô Liễm, hôm sau Tô Như sẽ phải cùng người ta gặp mặt, Tô Liễm cũng không bao giờ nói trực tiếp ý đồ cho nàng, chẳng qua là tìm mọi cách khiến nàng cùng người kia chạm mặt. Hơn nữa tỷ tỷ này của nàng là người rất biết kinh doanh, mỗi lần đều chỉ hứa sắp xếp cho một cái hẹn, không bao giờ đồng ý nhận gán ghép tới nơi, tuy nhiên người có tiền không phải ít, vẫn tình nguyện rót bạc vào túi nàng. Tô Như sau một hai lần tất nhiên hiểu được việc này, sau cùng cũng không thêm phản kháng nữa, chỉ cần nàng đề cập sẽ đồng ý đi gặp đối phương ngay, bất quá cũng chỉ là ngồi nói chuyện nhằm chán dăm ba câu lại kiếm được một số tiền, nói cho cùng cũng không phải việc trái luân thường đạo lý gì.

Đang Dự vốn không phải người của Cửu Dương, y là một thương nhân trẻ, vừa vận lần này có việc làm ăn tại Cửu Dương mới đến, từ khi mới đặt chân đến đã nghe không biết bao nhiêu đồn thổi về cô gái tên Tô Như, trong lòng tự nhiên sinh ra hiếu kỳ. Y bình thường rất ít quan tâm tới chuyện nữ nhân nhưng lại thật sự tò mò có người con gái có thể khiến nhiều nam nhân muốn có tới vậy có thật sự tồn tại?

Đang gia tại Cửu Dương thành cũng có một phủ đệ, y lại là người có tài vì thế đối với giới thương gia nơi đây cũng có danh tiếng không ít, hơn nữa giao

tình cũng rất tốt, quan hệ cũng tốt, mà kẻ cho không có quan hệ thì cũng chẳng khó khăn gì để tiếp xúc với Tô Liễm.

Đang Dụ theo như chỉ bảo của những nam tử trong thành tìm tới gặp Tô Liễm, lại đúng lúc chỉ có Tô Như ở nhà, y hiển nhiên không biết người đang đứng trước mặt mình là Tô Như vì thế liền hỏi, đáng vẻ vô cùng nhả nhận:

“Cô nương, xin hỏi cô là Tô Liễm?”

Tô Như thoáng chút bất ngờ, lại âm thầm đánh giá một lượt, phát hiện y không giống người Cửu Dương, có lẽ là từ nơi khác đến, trong lòng nảy ra ý muốn trêu chọc:

“Đúng vậy, xin hỏi công tử tới tìm ta có chuyện gì?”

Đang Dụ cười cười:

“Ta tên gọi Đang Dụ.”

“Không giấu gì cô nương, tại hạ là người từ bên ngoài tới, nghe danh Tô Như cô nương trong lòng có chút ngưỡng mộ liền mạo muội tới mong cô nương giúp đỡ.”

Tô Như cảm thấy có chút kì quái, sau cùng vẫn gật đầu đồng ý.

“Vậy được, hẹn công tử ngày mai tới khách điểm của ta.” Nói xong quay người bước đi, Đang Dụ cảm thấy việc cô nương này không nhắc tới ngân lượng có chút không khớp, hơn nữa y nói liền đáp ứng ngay...không thỏa đáng, vì thế trong lòng không khỏi hồ nghi về nhan sắc thật sự của vị cô nương kia.

Đang Dụ đúng như hẹn, buổi trưa hôm sau đi tới khách điểm của Tô Liễm, lúc đi từ ngoài vào gặp Tô Như cũng vừa vặn đi tới liền gật đầu chào hỏi:

“Tô cô nương.”

Tô Như hiển nhiên nhận ra y, gật đầu chào lại:

“Công tử đến rồi, mời vào.”

Tô Liễm nhìn thấy Tô Như đi cùng Đang Dụ, miệng lẩm bẩm không biết tiểu tử này làm thế nào lại qua mắt được ta tiếp cận muội muội, lại lỡ mất một món rồi.

Tô Như dẫn Đang Dụ xuyên qua đám người tới thẳng chỗ Tô Liễm, Tô Liễm còn đang ngờ ngẩn đã nghe nàng nói:

“Giới thiệu với công tử đây là muội muội của ta Tô Như.”

Mấy người xung quanh nghe vậy bất ngờ không lâu đã chuyển thành thú vị, im lặng theo dõi tình hình, nhìn sang gương mặt Tô Liễm không biết bị dọa hồn lạc tới phương nào rồi.

Đang Dụ đưa mắt nhìn Tô Liễm, lát sau mỉm cười:

“Xin chào, tại hạ là Đang Dụ”

Tô Liễm hoàn toàn không có phản ứng.

Thực ra mà nói Tô Liễm và Tô Như là hai tỷ muội sinh đôi, thực sự không khác nhau là mấy chỉ có điều Tô Như không chỉ xinh đẹp mà còn giỏi giang, Tô Liễm lại không thường xuyên ăn vận xinh đẹp, không chú ý chăm sóc nhan sắc, nói một cách khác là rất giản dị, chỉ thích tiền nên trong mắt mọi người không nhận ra nàng cũng rất xinh đẹp.

“Cô nương quả thật nhan sắc rất xinh đẹp.”

Đám nam nhân cạnh đấy nghe được câu nói ấy lập tức phun nước trà từ trong miệng ra, xung quanh ồn ào:

“Hắn thế mà lại ở trước mặt Tô Như nói Tô Liễm xinh đẹp.”

Tô Như trong lòng có chút cảm giác kì quái, Tô Liễm về mặt có chút biểu hiện, ho khan một tiếng nói:

“Khụ...cái này, hình như công tử có chút hiểu lầm”

Đám đông nhìn chằm chằm không rời mắt

“Ha ha, thật ra ta là Tô Liễm, người đứng cạnh công tử mới là Tô Như.”

Đang Dụ đột nhiên cười lên:

“Thật ra ta biết cô nương không phải.”

Tô Liễm vuốt ngực thở một hơi:

“Đùa cũng thật làm ta đau tim quá, nha đầu đáng ghét.”

Tô Như bấy giờ mới cười hì hì,

“Chỉ muốn đùa y một chút thôi,”

Tô Như còn đang muốn nói gì đấy đột nhiên nghe được tiếng nói rõ ràng của Đương Dụ:

“Có điều, quả thật Tô Liễm cô nương này rất xinh đẹp, “lại quay sang Tô Như: “Tiểu thư, cô đã hứa giúp ta gặp mặt cô nương này, ta rất đa tạ...”

Tới lượt Tô Như ngáy người, âm thanh y nói với Tô Liễm:

“Tô Liễm cô nương, có thời gian cho ta không?”

Tất cả mặt ngệt ra, tên nam nhân này thế mà lại thật sự có ý với Tô Liễm, chỉ tội người đẹp Tô Như còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, ngây ngây ngốc ngốc.

Tô Liễm nghĩ nghĩ một lát rồi đột nhiên gật đầu nói:

“Chiều nay cũng không có gì đặc biệt, đám nam nhân tới đây đa phần đều vì muốn gặp Tô Như, ta căn bản không có chuyện gì làm.”

Đương Dụ thấy nàng đồng ý liền bày tỏ vui vẻ, sau cùng hai người cùng nhau đi dạo phố, Tô Như cũng chả có tâm trạng nói chuyện cùng đám nam nhân nữa, bỏ về phòng vui đầu vào trong chăn, đầu không ngừng hò hét:

“Tại sao? Tại sao? Ta bị xuống sắc rồi sao?” Lại kì lạ cả ngày hôm đó cũng không có nam nhân nào tới gặp nàng. À, cái này không kì lạ, không có Tô Liễm nam nhân nào có thể tới gặp nàng, lại tưởng tượng tới hai người kia đang vui đùa bất giác cảm thấy khó chịu. Suy nghĩ một hồi nàng quyết định đi rình mò bọn họ.

Tô Như bình thường trang điểm rất xinh đẹp, lúc này xóa hết lớp trang điểm đi, mặc vào người một bộ đồ giản dị lấy từ trong tủ đồ của Tô Liễm, nhìn vào trong gương cũng tự giật mình cảm thấy rất giống tỷ tỷ của mình.

Tô Liễm lần đầu xuống phố đi chơi với nam nhân lạ, có điều nàng hoàn toàn không có dáng vẻ thiếu nữ e thẹn như những người khác, lại vừa đi vừa gật gù lẩm nhẩm gì đó, Đương Dụ nhìn nàng cảm thấy rất thú vị. Lát sau đột nhiên thấy nàng ngẩng đầu lên nhìn y chăm chăm:

“Này, người phải trả cho ta 100 lượng một giờ,” Thấy y không trả lời, mặt có chút biểu hiện không đỡ nổi lại nghi ngờ hỏi lại:

“Sao hả? Như vậy có rẻ quá không nhỉ?”

Đương Dụ quả thật bị nàng chọc cười, không nhịn được liền cười lớn, Tô Liễm tưởng y chê ít quá thế là căng cổ hét lên:

“Hai trăm lượng đi!”

“ha ha”

“Còn cười là ba trăm lượng!!!”

Đương Dụ cảm thấy mình không đỡ nổi nàng nữa đành gật đầu:

“Được, ba trăm lượng.” Kì thật trong lòng đang nén cười tới mức bị nội thương rồi.

Tô Như khó khăn lắm mới tìm thấy họ, lại gặp đúng lúc bọn họ đang thương lượng giá cả, thấy Tô Liễm căng phồng má lên tức giận còn nam nhân bên cạnh nhả răng cười cảm thấy hai người này có chút thân thiết, không ngờ Tô Liễm lại có nét mặt đáng yêu như vậy.

Tô Như đi đằng sau, giữ khoảng cách với hai người, ở xa xa căng phồng tai nghe cũng không biết họ đang nói chuyện gì, vài người gặp nàng còn vui vẻ chào một tiếng “Liễm tỷ tỷ”, nàng cũng tùy tiện gật đầu, mặt vẫn không rời hai bóng một cao một thấp trước mặt. Bình thường Tô Liễm chỉ ở nhà lấy việc đếm ngân lượng làm vui, không ngờ nàng đi chơi với nam nhân cũng có thể vui như vậy. Tiểu Như trước đây mỗi lần có thể xuống phố đều rất gượng ép, bất giác rất thêm muốn.

Đột nhiên Tô Liễm muốn tách ra khỏi Đương Dụ đi đâu đó, trước đó có nói câu gì nhưng Tô Như ở xa hoàn toàn không nghe ra được, nàng đợi rất lâu sau cũng không thấy tỷ tỷ nàng quay lại, chỉ có Đương Dụ vẫn đang đứng đấy, có vẻ đang muốn chờ đợi. Tô Như mon men đến gần một chút, không ngờ Đương Dụ đột nhiên quay người lại, nhìn thấy nàng liền chạy tới.

“Cô nương quay lại rồi”....quả nhiên là nhận nhầm nàng với tỷ tỷ, thôi bỏ đi. Tiểu Như đang định giải thích, Đương Dụ lại nói:

“Cô nương nhanh như vậy đã thay đồ rồi sao?”

Tô Như không biết nói gì gãi đầu cười cười.

“Tiểu Liễm, người này là ai thế? Ai nha, rất được nha!”

Tô Như nghe người kia hỏi đột nhiên kêu khóc trong lòng:

“Đại nương, người sớm không tới, muộn không tới lại tới lúc này...hu hu” nàng làm sao mà chạy trốn đây, sớm biết trước thế này có đánh què chân nàng cũng không đi theo bọn họ nữa.

Vị đại nương kia nhìn Đàng Dụ rất chăm chú, lại nhìn tiểu Như, lát sau phán một câu:

“Hai đứa rất đẹp đôi.”

Tô Như không còn cách nào khác liền nhe răng cười cười rồi kéo Đàng Dụ chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: 1 vạn lượng/ 1 hôn

Lúc hai người dừng lại hiển nhiên đã bỏ xa đại nương kia, Tô Như liền bỏ tay Đàng Dụ ra, ái ngại nói:

“Cái đó, công tử, xin lỗi, đại nương ta nói đùa, công tử đừng để ý.”

Đàng Dụ nghe nàng nói xong, khóe miệng đưa lên cười cười:

“Vừa nãy là cô nương nắm tay ta, vậy ta có phải trả ngân lượng không?”

Tô Như nghe xong hoàn toàn không hiểu gì:

“Ngân lượng???” y đang nói cái gì? Nàng hoàn toàn không hiểu gì hết.

“100 lượng nếu ta nắm tay cô nương...sao? Quên rồi sao?”

Tô Như muốn vỗ đầu đom đốp, cái thế loại câu huyết gì đây? Tô Liễm, có phải tỷ hám tiền tới điên rồi không? Cái gì cũng quy ra tiền được??? Ta dám cá tiểu Liễm Liễm nghe thấy câu này nhất định gật đầu thừa nhận.

Tô Như xua tay:

“Thôi đi, bỏ đi!”

Nàng vừa nói xong đột nhiên đằng xa có một nữ nhân chạy tới, vừa nhìn thấy Đàng Dụ liền ôm trầm lấy y như kiểu nếu bỏ ra thì chân mọc trên người y, y nhất định chạy mất. Đàng Dụ hoàn toàn trái ngược, nhìn thấy nàng ta như gặp quỷ, vội vàng nhảy ra xa,

“Tiểu Tuyết, sao muội ở đây?” nha đầu này vạn lần không thể tin được có thể mò tới đây,

Cô nương tên tiểu Tuyết kia hoàn toàn không để vào mắt biểu tình của y, vẫn vui vẻ nói:

“Dạ ca, bá phụ nói huynh đang ở đây, muội tới chăm sóc huynh, huynh xem, người ta vượt đường xá xa xôi tới đây, nói đi, có phải huynh rất cảm động không?”

Đàng Dụ khóc không ra nước mắt, lại chợt nhìn thấy Tô Như bên cạnh vội vàng nhảy tới ôm lấy nàng, Tô Như bị dọa sợ liền muốn đẩy hắn ra, lại nghe tiếng thì thầm bên tai:

“300 lượng, cô nương không phải nói rồi sao?”

Thế là Tô Như đành chờ chết, im lặng, trong lòng chỉ biết oán hận tỷ tỷ nàng, gây họa xong lại trốn đi đâu mất, bỏ mặc nàng ở đây chịu trận! Nàng cắn, nàng hận!

Tiểu Tuyết tròn mắt nhìn hai người, bây giờ mới nhận ra sự tồn tại của tiểu Như liền hỏi:

“ Cô nương này là...?” Là ai? Là ai? Là ai mà dám ôm Dụ ca ca của cô như vậy?

Tô Như quả thật không biết nói gì, Đang Dụ lát sau mới nói:

“ Nàng là thê tử của ta, chúng ta đã thành hôn rồi, bá phụ muội không nói cho muội biết sao?”

Đợi y nói xong đầu óc hai người còn lại đã nổ bùng bùng, tiểu Như choáng đến nỗi không biết nói gì nữa, tiểu Tuyết không tin lắc đầu:

“ Huynh nói dối, muội không tin!”

‘ Một vạn lượng, tôi đồng ý một vạn lượng như cô nương đã nói’ Y vừa nói nhỏ vào tai Tô Như liền cúi xuống hôn nàng say đắm...tất cả nhanh tới nỗi nàng không kịp phản ứng, tới khi giật mình tỉnh lại thì đã sắp không thở nổi, bấy giờ y mới bỏ ra.

Tiểu Tuyết khóc âm ỉ bỏ đi, Dụ ca của nàng không thích tùy tiện chạm vào nữ nhân lại có thể trước mặt nàng hôn cô nương đó, hu hu...thật sự là thê tử sao? Bá mẫu có nói với nàng như vậy, nàng còn tưởng là do bá mẫu không thích nàng, không ngờ là sự thật, huynh ấy đi lại bên ngoài thật sự đã lấy một thê tử rồi? Là từ lúc nào... hu hu?

Đang Dụ thở phào một hơi, lại đột nhiên thấy Tô Như khóc nức nở liền hoảng hốt:

“ Tô tiểu thư, ta xin lỗi...”

“ Hu hu...trước giờ chưa nam nhân nào dám làm vậy với ta! Ngươi, tên khốn nạn!...Hu hu”

Cả khu phố ra xem náo nhiệt, một nam nhân đang bắt lực nhìn nữ tử bên cạnh khóc lóc không ngừng, chân tay thừa thãi không biết an ủi nàng như thế nào.

Tô Liễm vốn đã quay trở lại khách điểm cũng bị náo nhiệt kéo đến, căn bản nàng ngoài sở thích với ngân lượng còn là một nữ tử rất thích tám chuyện cho nên náo nhiệt như vậy nàng sao có thể vắng mặt?

Tô Liễm nhìn thấy Tô Như liền làm bộ kinh ngạc hét lên:

“ Á, sao giống hệt ta như vậy? Muội muội ta cũng chưa giống đến mức đó.”

Mọi người nhìn hai Tô Liễm cảm thấy vừa kì quái vừa thú vị, Tô Liễm nhân lúc mọi người không để ý mon men tới gần Đang Dụ hỏi nhỏ:

“ Đây, ngươi làm gì quá đáng khiến tiểu muội ta khóc thảm thương như vậy?”

Đang Dụ không biết phải nói thế nào,

“ Ta...”

Tô Liễm đột nhiên cười lớn:

“ Việc nhà các người các người đưa nhau về nhà giải quyết đi, đừng để ồn ào.”

Mọi người nghe Liễm bà tám nói vậy mặc dù thấy không phù hợp với tính cách của nàng xong vẫn thấy hợp lí, tản ra xung quanh, Tô Liễm thúc đẩy Đang Dụ đưa Tô Như “về nhà giải quyết”.

Thật tình nàng cũng chỉ có ý tốt muốn giúp đỡ tiểu muội tìm một đấng lang quân tốt thôi nên mới tốn công bày ra một màn này. Tên kia nói cho cùng rất hào phóng, chắc chắn không phải kẻ tệ bạc.(=.=!!) Cái này hiển nhiên là suy nghĩ của tiểu Liễm Liễm. Sự thật đã chứng minh, với nàng không gì là không thể dùng ngân lượng nói chuyện, nếu ngân lượng không thể, rất nhiều ngân lượng nhất định có thể mang ra cân nhắc.

Rất lâu sau Tô Như mới ngừng khóc, nhớ lại một số chuyện mới biết mình bị lừa, bị tỷ tỷ của ảng đem ‘bán’ cho tên này, chỉ trách bản thân ngu ngốc tự mình chui vào lưới. Hừ hừ,...

Lúc sau khi đã tỉnh táo tiểu Như liền tìm Đang Dụ đòi ngân lượng, đứng trước mặt hắn đồng dạng tuyên bố:

“ Tất cả ngày hôm nay hai vạn lượng, mau trả cho ta!”

Đang Dụ có chút bất ngờ, sau cùng sai người mang ngân lượng cho nàng. Tô Như cầm số ngân lượng cũng không vội đếm, tò mò hỏi hắn:

“ Ngươi có thể đưa ta số tiền lớn như vậy, lại không muốn hỏi gì sao?” Nếu y hỏi nàng nhất định sẽ liệt kê chi phí phát sinh cho y nghe, còn chưa kể y chưa hỏi ý nàng đã ôm nàng về đây, cái giá đây cũng đáng lắm!

Đang Dụ cười cười đứng dậy, từ từ đi tới trước mặt nàng:

“ Chỗ này có 1 vạn 500 lượng, còn 500 lượng khi khác ta sẽ trả cô nương.”

Tô Như cảm thấy mình là người rất nghĩa khí không muốn chèn ép người khác nên gật đầu đồng ý, Đàng Dụ sai người chuẩn bị xe ngựa đưa nàng về khách điểm.

Tô Liễm đang ngồi chơi, tám chuyện ăn uống với đám người trong khách điểm, thấy Tô Như cầm một sấp ngân phiếu về liền vui vẻ nhảy ra, nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ:

“Ai nha, tiểu Như, muội lại có thể trong một thời gian ngắn kiếm được nhiều như vậy, thật là có tài nha!”

Tô Như nhìn nàng hận không thể đá cho người tỷ tỷ này một cái bắn ra ngoài, thật làm người ta tức chết mà!

Tiêu Như nắm chặt sấp ngân lượng nói:

“Đây là của muội, một tờ cũng không đưa cho tỷ!” Nói rồi đi thẳng lên lầu, bỏ mặc Tô Liễm nhìn theo ngây ngốc,

“Nha đầu, dữ dội như thế làm gì? “ mà khoan đã nói như vậy chẳng lẽ nàng phí công rồi sao? Nha đầu đáng ghét!

...

Mấy ngày sau Tô Như tới nhà Đàng Dụ lấy tiền, lúc đi vào nhìn thấy tiểu Tuyết đang ngồi vắt chân lên ghế đột nhiên có ý muốn dương oai với cô ta liền hỏi:

“Cô đến đây làm gì?”

Tiểu Tuyết nghe nàng hỏi vậy ngẩng đầu ngơ ngác nhìn:

“Cô là ai?”

Vừa lúc đó Đàng Dụ đi ra, nhìn thấy nàng liền chạy tới ôm trầm lấy. . . Thế là ngân lượng nợ cứ tự nhiên tăng lên. . .sau cùng Đàng Dụ không chịu nổi liền quyết định lấy thân trả nợ. . .

Đáng hài hước ngày mang sinh lễ tới lại, bấy giờ Tô Như đã trang điểm xinh đẹp, y lại quay qua nhìn Tô Liễm đăm đăm, Tô Liễm bị nhìn tới ngại nhe răng cười cười, Tô Như thấy hai người cười với nhau tức giận, dậm chân:

“Cười cái gì!”

Tô Liễm không cười nữa, Đàng Dụ quay qua nàng làm bộ ngơ ngác hỏi:

“Ta quen muội mọi khi, nhất thời không thích ứng được. ha ha” chung quy cũng tại mỗi lần Tô Như tới gặp Đàng Dụ đều ăn mặc vô cùng đơn giản, khó trách, khó trách. . .(><)

Có điều trong giấc mộng này cuối cùng xuất hiện một chuyện, lại cũng nhờ nhân vật này khiến bọn họ thức tỉnh, nếu không chỉ sợ cuộc sống êm đềm hư ảo này sẽ khiến bọn họ mãi mãi không tỉnh lại. . .Lại có điều. . .

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trước mặt lại cách cử tròng

Rất lâu sau khi Kiều Vân Hy tỉnh dậy phát hiện bên cạnh có một bóng người chính là mẫu thân Liễu Tư Lam của nàng, trải qua rất lâu, nàng nhìn người đó rất chăm chú, không biết bản thân đang mơ hay tỉnh, hồi lâu sau mới run rẩy cất tiếng gọi:

“Mẫu thân. . .?”

Liễu Tư Lam nhìn nàng thương xót sau đó đưa tay từ từ vuốt mái tóc xõa lòa xòa của nàng, bàn tay phả ra hơi ấm nhẹ nhẹ, Kiều Vân Hy nhắm mắt hưởng thụ, lại gọi khe khẽ:

“Mẫu thân. . .”

“Hy Hy”, Liễu phu nhân dịu dàng đáp lại nàng, hồi lâu sau thấy nàng không có biểu hiện gì nữa mới âm trầm bảo:

“Hy Hy mọi chuyện cũng qua rồi. . .đừng sợ. . .”

Kiều Vân Hy đột nhiên mở to mắt ra, một loạt kí ức hiện ra trong đầu nàng, như người bị mất trí vừa hỗn loạn nhớ lại. Cả người đau nhức không thôi, ngỡ như vừa trải qua một giấc mộng nhưng cánh tay vẫn đang còn băng trắng xóa đã cho nàng biết tất cả những điều nàng đã gặp là sự thật, cơ thể vì mất máu quá nhiều mà trở nên choáng váng. Nàng mấp máy môi, khó khăn cất tiếng:

“Mẫu thân, ...sau con về đây được?” mẫu thân nàng thoáng ngạc nhiên nhưng sau đó nhanh chóng bình tĩnh, tay vẫn một mực nắm lấy bàn tay nàng muốn trấn an nàng:

“Là Trác Lăng đưa con về...” vừa nói vừa im lặng, nhưng Kiều Vân Hy đang choáng váng nên không nhận ra biểu cảm kia của bà ấy. Nàng nhắm mắt cảm cái tên kia ...”Ngạo Trác Lăng...Ngạo Trác Lăng...” sau đó đôi môi nhợt nhạt hơi cười cười, miệng lắp bắp như chỉ muốn tự mình nghe:

“Thật may quá, ta còn nhớ...may mà ta không quên mất ai...”

Nàng hiển nhiên nói rất nhỏ, người bình thường không thể nghe được nhưng lúc nàng nói câu đó, một khoảng không đột nhiên chấn động sau đó trở nên lặng lẽ như tờ...Từ Viễn bước ra khỏi phòng, tim như bị vật gì đó cửa hàng trầm nhất, đau tới nổi ngay cả khi máu toàn bộ rút ra khỏi cơ thể, cảm nhận cái chết ngay trong gang tấc cũng không đau như vậy, quả đúng như điều mà hắn lo sợ, nàng cuối cùng vẫn là quên mất hắn.

Cái bóng vật vờ, xiêu vẹo, mặc dù linh hồn này đã không còn chịu khống chế của thể xác nữa nhưng vẫn mang một nỗi đau vô hình...

Chớp mắt một cái Từ Viễn đã đứng trước thân xác của mình, nhìn sang bên cạnh có một bé con nhỏ nhỏ đang đứng, đứa bé này đang âm thầm đánh giá cái xác, hồi lâu chép miệng:

“Người này chết vì gì lại nhìn thảm hại như vậy? Gương mặt tuấn tú vẫn nhìn rõ ngoài ra toàn thân đều bết máu, có điều không nhìn thấy vết thương chỗ nào lại chảy ra nhiều máu như vậy...” vừa nói vừa đưa tay lật xem thân xác hắn, nâng lên hạ xuống cũng không phát hiện gì thì bất ngờ lắm. Từ Viễn đương nhiên đọc được suy nghĩ của nó, hắn cười khò, máu là hắn tự nguyện rút từ tim ra, làm sao nó có thể thấy được?

“Này, ngươi giúp ta kéo cái người, à không cái thân thể này ra chỗ quang một chút, để đây rậm rạp vậy sợ rằng không ai phát hiện.”

Từ Viễn nhìn xung quanh, hoàn toàn không thấy ai khác có chút giật mình,

“Đang nói ta sao?”

Đứa nhỏ thấy hắn hỏi vậy thì ngược mắt lên nhìn, vẻ mặt ngờ nghệ cũng không hiểu gì:

“Ở đây có người khác sao?”...nói xong lại đột nhiên nhảy dựng lên hét lớn:

“Uế...ngươi...!/? Ngươi...!/? Cái kia...chẳng phải ngươi là cái nằm dưới kia sao?” đứa nhỏ bị dọa sợ hét lên, Từ Viễn cười cười, lại bị thương không nói nổi

“Hay ngươi là huynh đệ sinh đôi của hắn?” Đứa nhỏ thấy mình nghĩ ra khả năng này liền lấy đó tự trấn an bản thân không ngờ vừa xong đã nghe bên cạnh có tiếng nói:

“Phải, là ta....”

Lúc một màn này diễn ra, có mấy người đang ngồi bên trên âm thầm theo dõi, một kẻ nhì mặt hắn xong ôm bụng cười khà ố,

“Ha ha, ta không nghĩ được tên mặt lạnh đó cũng có ngày này...ha ha...ta cười chết mất...mau nói cho ta ai, là ai dệt cho hắn cái giấc mộng này?” hắn cười tới nổi quai hàm muốn dốt ra ngoài, miệng muốn rách tới tận mang tai.

Người bên cạnh nghiêm mặt, một nữ oa nhi cầm cây gậy gỗ mạnh vào đầu hắn kêu bôm bốp, găm giữ:

“Ngươi có cảm miệng không? Hừ hừ, ...sư phụ ta lôi hắn ra ngoài nhé!” câu sau là nói với người râu tóc bạc phơ bên cạnh.

Người kia không nói năng gì, lặng lẽ gật đầu, kẻ vừa cười cảm thấy như tim vừa rút xuống vực sâu sau đó liền bị nữ oa nhi túm tai xách ra, nhìn cảnh tượng có chút buồn cười. Nữ oa nhi đó tuy nhỏ nhưng sức lực lại rất đáng sợ.

Không ngờ vừa ra tới ngoài nó liền thả tên kia ra, sau đó lại gõ vào đầu hắn mấy cái, giậm chân nói:

“May có ta ở đây không mi đã bị sư phụ đá xuống đó rồi” ai cũng biết tính tình sư phụ rất khắc nghiệt, quấy quá linh tinh kết cục đều không tốt đẹp.

Tên kia uất ức lắm nhưng cũng không dám mở miệng cãi nó, lại nghe nó nói tiếp:

“Thực ra nói cho ngươi biết ba người đó không giống kẻ khác, Vọng hoa tâm không phải dệt mộng cho họ, đây đích thực là cuộc sống trước đây của họ,” Cho nên không phải cái bản mặt lạnh của Từ Viễn sinh ra đã có, chỉ là dùng nó che đậy bi thương.

“Thì ra là vậy...”kẻ kia như ngộ ra chân lí lại nghe nữ oa nhi tiếp tục nói:

“Có điều khi sư phụ đưa hắn về Vệ tộc có nói hắn đã quên hết những gì đã trải qua rồi, lựa chọn một cuộc sống khác.”

Kẻ kia thoáng chút hoảng hốt:

“Như vậy không phải quá tàn nhẫn sao? Lại bắt hắn sống lại cảnh tượng như vậy.”

Nữ oa nhi thở dài:

“Thực ra lúc đưa hắn về Vệ tộc đã định sẵn là tàn nhẫn rồi... Vì cô nương đó chính là một trong tam tiền nhân của Vọng quốc,” nhưng sư phụ nói chính người cũng không biết kìm ức đau buồn đó của hắn cho nên không thể tránh được chỉ là sau này hắn lớn lên được giao nhiệm vụ bảo vệ đế vương cho nên đối với nàng ít tiếp xúc hơn.

Người bên cạnh đột nhiên “phụt” một cái, không nén được cười:

“Số gì vậy, hắn có cần xui xẻo tới thế không? “Chẳng phải người đi cùng hắn là cái tên Ngao Trác Lăng sao?”

“Bụp!” nữ oa nhi lại vỗ đầu hắn, xong lại làm như bản thân không cố ý, cuối cùng chỉ nói một câu:

“Thật ra thì sắp xếp này không biết của ai... quá cầu huyệt rồi” nói xong nhanh chóng vụt đi, sợ để người khác nghe được cái đầu nó sợ rằng cũng u thêm mấy cục.

Sau khi nữ oa nhi bỏ đi, kẻ kia cũng tò mò về ba người này trước đây nên mon men bò vào trong, mắt vừa lén lút quan sát biểu hiện của vị sư phụ râu tóc bạc phơ- chính là sư tổ mấy trăm đời của Vệ tộc, mặc dù Vọng quốc không còn nhưng Vệ tộc tại một nơi nào đó vẫn tồn tại.

Thoáng một ý tưởng xuất hiện trong đầu, Tiểu Tệ có chút lạnh, nếu quả thật hắn đoán đúng ý định của sư phụ thì có lẽ số phận trong tương lai cũng thảm không ít. Bọn họ có nét tương đồng không nhỏ.

Hồi lâu sau đứa nhỏ bình tĩnh lại, Từ Viễn vẫn đứng bên cạnh, nó lấy một cái que chọc chọc, không ngờ cái que thực sự xuyên qua người hắn, Từ Viễn vốn tưởng nó sẽ tránh xa mình không ngờ nó lại bày ra vẻ mặt thích thú tiếp tục treu chọc, rất lâu sau mới ngừng lại:

“Đề ta đi gọi người kéo người ra.”

Nó còn chưa đi được mấy bước đã nghe Từ Viễn nói lại:

“Bỏ đi, không ai thấy ta đâu.”

Đứa nhỏ nhìn hắn chớp chớp:

“Người ngốc thật hay giả đấy? Cái kia chênh ềnh đấy, có phải hồn ma người đâu mà không thấy?”

“Người nhìn xem.” Từ Viễn vừa nói, đứa nhỏ quay lại nhìn thấy thân xác hắn đang tan ra thành nghìn đốm sáng từ từ bay lên. Thực ra nó chỉ là ảo ảnh, có thể xuất hiện bất cứ đâu, chỉ muốn nhắc hắn đã chết thế nào... tan thể, tới thân xác cũng không còn, chỉ có điều sao đứa nhỏ kia lại có thể nhìn thấy?

Đứa nhỏ sau đó nhìn hắn cười cười, không khác mấy với nụ cười của những đứa trẻ bình thường khác:

“Thì ra đúng là người, ta chỉ thử xem có tìm đúng người không thôi, sư phụ ta muốn ta đưa người về Vệ quốc, người có đi không?”

Từ Viễn hồ nghi nhìn nó:

“Người là ai? Sư phụ người là ai?”

Đứa trẻ phì phì bụi cỏ bên cạnh sau đó ngồi phệt lên đó, nói với hắn:

“Ta là tiểu Úc Bình, sư phụ ta là sư tổ của Vệ quốc...”

Lúc đứa nhỏ nói câu này, Tiểu Tệ đột nhiên lại hét lớn:

“A, con nhận ra nha, thì ra là Tiểu Úc Bình...” nói tới đây lại tự động bịt miệng mình lại, im lặng lùi về sau tiếp tục theo dõi.

Từ Viễn sau đó cũng không tra hỏi tiếp, im lặng bước qua thay cho câu trả lời.

Tiểu Úc Bình thấy hắn bỏ đi liền chạy theo nhưng chân ngắn không chạy kịp đành vận hết sức hét lớn:

“Ta ở đây chờ người, khi nào đổi ý nhớ nói với ta một tiếng.” Nói xong cũng không biết hắn có nghe được không.

Sau việc lần đẩy Ngao Trác Lăng cũng bị thương không nhẹ, vẫn hôn mê không tỉnh, hắn có lẽ vẫn lạc trong ánh giới, Từ Viễn nhìn hắn hồi lâu, nhớ không lầm trước đó đã mở cửa đủ thời gian hắn đưa nàng rời khỏi rồi, vì sao vẫn chưa ra được?

Bên ngoài có tiếng người đang đi tới, Kiều Vân Hy bình phục khá nhanh vì thế liền đến chăm sóc Ngao Trác Lăng, nhìn mặt hắn tái nhợt bất giác đau không ngừng... có điều không hiểu sao vẫn có cảm giác mát mát thứ gì đó. Từ Viễn để lại hai người bọn họ lặng lẽ đi ra ngoài.

Đầu xuân, hoa đào đang nở rộ, hai gốc đào lớn trước sân đã hoa chi chít, khắp không gian một hương thơm thanh mát dịu dàng lan tỏa, Kiều Vân Hy dựng ghế đỡ Ngao Trác Lăng ra hè đôi không khí, vừa nhẹ nhàng nói:

“Sao chàng vẫn không tỉnh? Đã lâu như vậy rồi” nói xong lại đột nhiên ngẩng mặt lên, Từ Viễn vội vàng thụt vào nấp giữa những tán đào rậm rạp tưởng như suýt chút nữa đã bị nàng phát hiện, sau đó lại đột nhiên cười khỏ, nàng cũng đâu có thấy hắn.

Kiều Vân Hy cảm thấy như nàng vừa nhìn thấy thứ gì đó, hình như là một nam nhân đứng giữa tán hoa bay nhìn nàng ánh mắt đầy bi thương, chỉ có điều khi nàng ra đến lại không thấy ai...có lẽ là ảo giác? ...Thực ra khi nàng đi tới Từ Viễn đang đứng trước mặt nàng rồi, ánh mắt hắn nhìn nàng đúng là rất bi thương...

Hắn đã hi sinh cho nàng như vậy rồi, nhưng vì sao nàng vẫn chưa được hạnh phúc? Ngao Trác Lăng vì sai chưa tỉnh, mấy ngày nay hắn luôn nhân lúc nàng khờ ở đây đến tìm Ngao Trác Lăng nhưng có gọi thế nào hắn cũng không tỉnh, cũng không phát hiện ra điều gì.

Đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình, hắn quay người lại, quả nhiên là tiểu Úc Bình,

“Sao ngươi ở đây?” Ngao Trác Lăng hơi cau mày.

Tiểu Úc Bình không trả lời hắn, ánh mắt cùng phía với hắn hướng về Ngao Trác Lăng:

“Hắn bị kẹt trong Ảnh giới nên mới chưa tỉnh lại”

“Ảnh giới?” Quả nhiên là vậy, nói cũng không đợi trả lời, trực tiếp quay người bước đi.

Tiểu Úc Bình lần này khôn khéo hơn, vận hết công lực đuổi theo được hắn:

“Ngươi đi đâu vậy?”

“Ảnh giới.”

Tiểu Úc Bình tròn mắt,

“Chết một lần rồi còn muốn quay lại sao?”

Bước chân của hắn hơi chậm lại nhưng rất nhanh sau đó lại phóng đi tiếp, tới khi tiểu Úc Bình đuổi tới nơi cũng thờ không ra hơi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ảnh Giới – Kí ức vạn đốm tro tàn

Ảnh giới so với trong trí nhớ của Từ Viễn không khác biệt là mấy, từ phía lửa ngút trời, trong không gian lan truyền một mùi ghê rợn khiến người ta buồn nôn, gió lạnh cứ thế thổi tới lạnh tới ghê người...Tiểu Úc Bình đi sát bên Từ Viễn một bước không dám rời, toàn thân bắt đầu run lên nhè nhẹ:

“Ta từng nghe sư phụ nói về nơi này, không ngờ thực sự lại đáng sợ như vậy.” Tiểu Úc Bình miệng nói chân vẫn bước vội không dám lơ là.

Từ Viễn vẫn một mực đi về phía trước, một lát sau cảm nhận thân thể bên cạnh run lẩy bẩy mới thở dài một hơi, trầm giọng nói:

“Ngươi nhắm mắt vào, đi theo ta là được.”

Tiểu Úc Bình nhanh chóng làm theo lời hắn, quả nhiên không cảm thấy gì nữa, bàn tay nhỏ bé bám chặt lấy vạt áo người bên cạnh. Từ Viễn cũng giảm tốc độ đi cho nó theo kịp.

Không biết bọn họ đã đi bao lâu, Tiểu Úc Bình có chút sốt ruột hỏi:

“Đây, bao giờ mới tới vậy?”

Không ngờ Từ Viễn lại trả lời, giọng điệu hồn nhiên đến lạ:

“Không biết, hình như lạc đường rồi.”

Tiểu Úc Bình nghe xong liền nhảy dựng lên hét lớn:

“Cái gì!? Ngươi đùa à!?” sớm biết thế này có đánh chết nó cũng không đi theo tới đây.

“Lúc đó ta nhớ bọn họ ở tại chỗ này nhưng giờ cũng không biết đi đâu rồi?”

Tiểu Ưc Bình nghe xong tâm tình giãn ra đôi chút, hai mắt nhỏ vẫn nhắm chặt, miệng bắt đầu linh hoạt:

“Trước đây ta có nghe sư phụ nói nếu muốn đưa người ra khỏi ảnh giới phải bắt đầu từ nơi đầu tiên khi người đó bước vào, ta nghĩ ngươi nên tới đó tìm.”

Từ Viễn hơi liếc mắt qua nhìn tên nhóc con bên cạnh

“Không ngờ sư phụ ngươi lại biết những chuyện này.”

Tiểu hài tử vênh mặt kiêu hãnh:

“Tất nhiên, sư phụ ta là nhân vật thế nào lại không biết những chuyện này?”

Từ Viễn tất nhiên không rảnh nghe nó tán dương người khác, trong đầu còn đang bận suy nghĩ xem rốt cuộc nơi đầu tiên họ đặt chân xuống là nơi nào....

Một mảng kí ức hiện về...tuy nhiên lại chấp chờn không rõ.

Từ khi còn rất nhỏ Từ Viễn và Kiều Vân Hy đã biết nhau rồi, khi ấy nàng là tiểu thư danh giá nhưng lại rất thích quậy phá, làm loạn, phụ thân nàng vì thế mà vô cùng phiền muộn nhưng nàng hoàn toàn không cho vào mắt, vẫn cố tình làm theo ý mình muốn.

Hồi ấy khắp thành không ai không biết tới nhóm người bọn Từ Viễn, thanh niên chính trực thường giúp mọi người đuổi bắt bọn trộm cướp, Kiều Vân Hy trong lòng ngưỡng mộ luôn muốn được ra nhập đội quân ấy. Hôm đó, nàng trốn phủ ra ngoài, không kịp thay y phục đành một thân xiêm áo lượt là tới gặp bọn họ nói muốn ra nhập. Mấy thanh niên trai tráng nhìn nàng thiếu nữ chân yếu tay mềm mới buông lời trêu chọc không ngờ nàng tức giận động thủ, bọn họ ba ngày không xuống khỏi giường được, sau đó đối với nàng gọi một tiếng đại tỷ, mà Từ Viễn trước sau đều chưa từng nói nhận nàng, có điều nàng cứ mặt dày bám lấy, sau này hẳn cũng không thêm nói mà đám thanh niên kia lại càng không dám nói.

Kiều Vân Hy ở chỗ bọn họ đều mặc một bộ nam trang nhìn vô cùng tuần tú, nhiều lần có những nhà còn ngờ ý gã nữ nhi cho nàng để đền ơn. Mỗi lúc như vậy nàng lại ôm lấy eo Từ Viễn ngọt giọng:

“Viễn ca...huynh xem, người ta muốn gả cho ta kìa...”

Từ Viễn lần đầu tiên bị nàng dọa cho hết hồn, sau cùng thành quen cũng không thêm thể hiện, mỗi lần đều thuận theo tùy nàng diễn trò. Lâu lâu khắp thành đều biết hai bọn họ là một đôi, không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ đã tan vỡ.

Có lần nàng không cẩn thận bị đá thương, lại một nhát gần ngực, may mà vết thương không sâu lắm. Từ Viễn sau đó đã lụng cho bằng được tên đó, đánh cho hắn sống không bằng chết, đám thanh niên nhìn thôi cũng lạnh tóc gáy. Chờ tới khi Từ viễn về cả người Kiều Vân Hy đã đỏ mặt hoi lạnh, trắng bệch như không còn một giọt máu, Từ Viễn vừa thấy liền muốn quát lớn, bọn họ sao lại không gọi đại phu khám cho nàng? Kiều Vân Hy lại như đoán được ý định của hắn, tay khó khăn lắm mới đưa lên túm áo hắn giật giật, miệng lại cười cười:

“Là ta bảo bọn họ không được gọi đại phu” gọi rồi phụ thân nàng nhất định biết nàng đang ở đây “Huynh về rồi, mau giúp ta xem vết thương đi”.

Từ Viễn có chút không ngờ tới nhưng cũng không từ chối nàng, tay chân lóng ngóng cởi áo nàng ra, Kiều Vân Hy mặc dù đau nhưng cũng không nhịn được cười:

“Huynh ngại cái gì?” nàng còn không ngại hắn ngại cái gì?

“Ta...ta chưa từng làm mấy việc này...”lại là cho một nữ nhi, sao tránh khỏi ngượng ngùng?

“Chưa từng thì bây giờ làm, dù sao cũng không còn cách nào khác,...hay là...hay là...huynh ra kêu mấy người kia vào giúp ta?”

Từ Viễn nghe nàng nói đột nhiên động tác trở nên dứt khoát hơn mấy phần, vừa nói:

“Không cần, để ta giúp muội” kì thật trên mặt vẫn không hết nóng, chỉ là không biết có đỏ bừng lên không thôi.

Hai người họ cứ như vậy, Từ Viễn cũng không biết có tình cảm với nàng từ khi nào...Chỉ là...chỉ là...sau này hẳn mới biết nàng còn có một thanh mai trúc mã, hai người sớm có hôn ước rồi, mà Kiều Vân Hy đối với việc gặp lại người kia vô cùng vui vẻ, thậm chí nàng còn nghĩ tới chuyện sau này sẽ không ở cùng chỗ với bọn họ nữa vì ngày hôn lễ cũng sắp đến rồi.

Chuyện xảy ra trước hôn lễ ba ngày, Kiều Vân Hy đột nhiên biến mất, Từ Viễn trong lòng có chút mong mỏi nàng vì hắn mà bỏ đi, không ngờ đi tất cả mọi chỗ đều không tìm thấy nàng, hắn cùng Ngao Trác Lãng đi tìm nàng lại phát hiện cổ động trong truyền thuyết đã mở, bên ngoài còn tìm được một chiếc khăn thêu nàng nói tự tay thêu tặng phu quân nàng, cả hai không ai bảo ai, một mực tiến vào. Rầm một cái cửa động đóng lại, bọn họ được đưa tới Ảnh Giới...vị trí cũng là chính cửa động đó nhưng lại không tìm thấy lối vào.

Ngao Trác Lãng và Từ Viễn vừa vào đến nơi liền thấy Kiều Vân Hy ngồi giữa mặt hồ đóng băng, bó gối khóc, tiếng khóc của nàng cực kì bi thương, Từ

Viễn nắm tay muốn ngay lập tức lao tới túm lấy nàng lại bị Ngao Trác Lãng ngăn lại:

“Người nhìn kĩ đi, đó không phải là nàng, chỉ là ảo ảnh, nhắm mắt lại sẽ không nghe thấy gì nữa.”

Không ngờ tiếng khóc ngày một lớn, càng đậm càng bi thương. Từ Viễn thiếu chút nữa không kìm chế nổi, mặc dù khoảng cách khá xa nhưng lại nhìn thấy rõ thân thể nàng tái nhợt vì lạnh, ...sau cùng vẫn là coi như không thấy, quay mặt bước đi.

Sở dĩ Ngao Trác Lãng so với Từ Viễn biết rõ những thứ này hơn là bởi trong người hắn ngay từ đầu đã chảy dòng máu của Vệ tộc, tộc thông tưởng nhất trong các tiên tộc còn Từ Viễn khi ấy vẫn chỉ là một người bình thường có chút thiên duyên. Thời gian ấy khắp Vệ tộc đều phải trải qua đợt khảo nghiệm nên mới bị xóa hết kí ức chuyển xuống làm người phàm sau này trở về dựa theo đó mà phân cấp bậc. Lại đúng thời gian đó Tam tiên nhân lại có người nổi hứng muốn ra ngoài chơi nên tình cờ gặp nhau mà tạo duyên kiếp.

Đất dưới chân nhũn xuống, hai người bắt đầu vận khí nâng cơ thể lên để tránh bị vùi sâu xuống bên dưới. Bên cạnh rất nhiều khe nứt có dòng nước đỏ như máu sôi sùng sục, Từ Viễn cũng không thèm để ý, ngẩng cao đầu lên bước đi, lại chẳng bao lâu thấy một vạc lửa nóng chảy đang rùng rục thiêu đốt một chiếc lồng bằng sắt, bên trong có một cô gái nhỏ đang vận vẹo, những vết phỏng lớn lộ rõ, lửa mon chón như muốn nuốt chửng cả thân người, Từ Viễn nắm chặt tay, miệng lẩm nhẩm:

“Là ảo ảnh phải không?”

Lát sau phát hiện người trước mặt không có động tĩnh, hai mắt nhìn chăm chăm vào phía trong lồng sắt, thật lâu sau mới gật đầu nhẹ nhẽ.

Lúc hai người muốn cất bước đi qua lại thấy cánh tay nàng bắt chắp giờ về phía mình, thân thể bắt lực đỏ gục xuống, tiếng nói rất nhỏ nhưng lại như rót vào tay bọn họ:

“...Nóng...ta rất đau...cứu ta...”

Bước chân Ngao Trác Lãng trùng xuống, bùn đất được thể lún lên muốn nhấn hắn xuống nhưng ngay sau đó bàn chân được rút ra, mặt hắn lạnh lùng bước qua.

Rầm...một tiếng chấn động dữ dội, cả chiếc lồng sắt đỏ sập xuống, tan biến trong ngọn lửa đỏ rực.

Từ Viễn đối với địa thế nơi này hoàn toàn không quen thuộc cho nên đành đi ngay đằng sau Ngao Trác Lãng, ánh mắt không ngừng tìm kiếm...Rất lâu, họ đã đi qua không biết bao nhiêu thứ gọi là núi lửa, biển băng, chiến trường đầy thây ma nồng nặc tử khí...nhưng rất lâu không thấy bóng dáng sự sống, kể cả thứ được cho là ảo ảnh của nàng cũng không xuất hiện nữa, trong lòng có chút hoảng hốt...có khi nào người chết chìm trong biển lửa chính là nàng?

“Đình đang đình đang...tình một thước, lệ vạn năm...thiên đàng có chi, địa ngục là gì? Chẳng có nguyên vì ta mà nhúng chân trần hóa ngục, ngâm thân xác tử băng?...Ta đứng bên kia...đội chàng mòn mỏi...cuối cùng...vẫn là mối mòn...” Bài hát thể lương vang vọng tứ phía...phía trước có hai con đường, hai người bọn họ mỗi người bước một hướng.

Từ Viễn xuôi theo một dòng sông băng có tên Từ Xá Hồn, hai bên bờ long lanh kì ảo những loại cây kì lạ màu lam và dường như mỗi cây đều đang áp ủ gì đấy, có vẻ như là ủ nộ để sắp nở ra hoa, nhưng vì lạnh quá.

Phía trước có tiếng gõ cộp cộp, giống như dùng thứ gì đó gõ vào mặt băng, tiếng đập một mối và dường như muốn dừng lại. Từ Viễn cảm thấy tim mình đập mạnh, bước chân chạy lên trước,...dưới sâu trường như mấy vạn trượng, tận đáy cùng nhìn thấy một thân hình nhỏ bé, váy áo mỏng manh đang dùng một thanh đoản đao đập vào mặt băng dày cộp phía trên...Đó là nàng...

Mặc dù tự nói với mình là đó chỉ là ảo ảnh, nhưng lại sợ đó chính là nàng, sau cùng, vẫn là vứt bỏ tất cả lao xuống, dùng trường kiếm chém mạnh vào băng. Từng vụn đá tuyết nhỏ bắn lên tung tóe nhưng phía dưới lại chẳng hề có dấu hiệu vỡ ra...một nhát kiếm lại đau như chém vào cơ thể...không chịu nổi mà học ra một ngụm máu, bàn tay vẫn không dừng lại, đá tuyết đỏ tung lên như hoa nở...xung quanh phẳng phát tiếng cười chế giễu.

Ngao Trác Lãng vừa bước vào con đường đã thấy một đám quỷ lửa đỏ ra vây lấy, vừa ngăn cản vừa trêu chọc, hắn lạnh lùng vùng kiếm lên, một nhát chém lia tất cả, đám quỷ lửa tan ra thành chất lỏng nóng rực sôi ùng ục đổ ra hai bên, chẳng mấy chốc đã ngập thành biển dung nham...

Kiều Vân Hy ở trước mặt dường như ngây thơ không hề biết mặt phía dưới nóng chảy thế nào, thả một chiếc bè gỗ xuống muốn sang bên kia bờ, chiếc bè gỗ bén lửa rất chậm, nàng vẫn không hề nhận ra. Ngao Trác Lãng nắm chặt tay, môi mím lại không cho mình cất tiếng, không muốn gọi tên nàng.

Kiều Vân Hy nhìn thấy nam nhân kia nhìn nàng có vẻ kì lạ, rất muốn hỏi hắn có việc gì nhưng bè đã ra xe bờ, có nói hắn cũng không nghe thấy, suy nghĩ đôi chút đưa tay lên vẫy vẫy hắn cười cười.

Ngao Trác Lãng cảm thấy bản thân mình sắp không khống chế được nữa, nhìn ngay trước mũi con bè đã cháy một nửa một cái hút xoáy lớn khổng lồ chuẩn bị chờ sẵn, muốn nuốt cả bè lẫn người xuống.

Nàng hình như cũng đã nhận ra nó, cuống cuồng muốn thoát ra nhưng không biết làm thế nào, ánh mắt hoảng loạn nhìn hắn, ra sức cầu cứu nhưng lại không thể phát ra lời, càng ngày càng tuyệt vọng, ánh mắt dần những đầy một màu tối đục, thân thể bắt lực ngời bệt xuống.

Chiếc bè đã đến miệng hút xoáy, tưởng như chỉ vài giây nữa thôi nó sẽ nhấn nàng xuống tận đáy thì ánh sáng vụt lóe lên trong mắt nàng, nàng vùng vẫy, cố giữ cho nó không bị cuốn xuống, mà lửa đỏ cũng như trêu ngươi, không dùng sức nhấn nàng mà cứ để cho nàng ngụp lặn, trên người đã đầy những

vết đỏ, da thịt nhiều chỗ bị chảy ra...Hắn bắt đầu thấy ánh mắt căm hận hướng về mình. Nàng hận hắn thấy chết không cứu?

Không biết đã đứng tại vị trí này bao lâu, Ngao Trác Lãng nhắm mắt bước đi, nhưng chiếc bè chở cô gái toàn thân bông nhũn không buông tha cho hắn, cứ trôi theo từng bước bên cạnh tiếng khóc bi thương.

Dòng dung nham đỏ như dòng thác tới điểm đỏ xuống, Ngao Trác Lãng cũng đã đi đến cuối đường. Giữa không trung, nàng, xiêm áo đỏ tươi, khuôn mặt nhợt nhạt đang bị treo lơ lửng, phía trên đầu có treo một chiếc vạc đựng dung nham, mà như chỉ cần một lần nữa đỏ xuống là sẽ đầy vạc, khi đó tất cả sẽ rơi thẳng xuống người nàng. Ngao Trác Lãng rất muốn trấn tĩnh bản thân đó không phải là nàng nhưng lại không thể nào thuyết phục được, chân cứ tự giác bước từng bước đến gần...

Người con gái phía dưới biển băng đã yếu đến độ chỉ còn một hơi thở mỏng manh, mà người phía trên cũng toàn thân đầy thương tích, cả một bè mặt lênh lóang máu. Từ Viễn vẫn không ngừng tay, đến cả hắn cũng không ngờ bản thân nhiều máu đến thế...

Chém tới nỗi trường kiếm gãy làm đôi... Từ Viễn phun ra một ngụm máu nữa, sau đó ngã xuống mặt băng, hai mắt vô thức nhắm lại... Không ngờ trong đầu đột nhiên nhớ lại một chuyện: Ngày bé hắn thường cùng đám trẻ lên núi chặt củi, săn thú nhỏ, trên núi có một ngôi chùa, các hòa thượng trong chùa mỗi ngày đều ra ngồi phơi nắng, giảng kinh Phật cho muôn thú, cũng chính vì vậy mà trong vòng 20 dặm xung quanh ngôi chùa tuyệt đối không có thú dữ hại người vì thế mà người lui tới kiếm ăn ngày càng nhiều. Có một lần đám Từ Viễn gặp được sư trụ trì của ngôi chùa, vốn chỉ định chào hỏi rồi đi nhưng ông ấy lại giữ bọn họ lại nghe giảng dạy, lại nghe hôm đấy là dành riêng cho bọn họ. Từ Viễn từ đầu tới cuối chỉ nhớ một câu: “Băng sinh tử âm kì ngàn vạn năm không nở hoa, khi nở lại cần có tiếng cầm bi thương mà máu người có hòa tiên huyết, sau đó sẽ mang đến điều kì diệu, siêu độ u linh, rửa sạch uất khí, khai tuệ thông thiên, cho nên mà nói người có thể làm cho Băng sinh tử âm kì nở hoa sẽ có thể cứu người ra khỏi khổ ải... Nói lại cũng là đám hi sinh hay không.”

Từ Viễn không biết huyết tiên ai có nhưng tiếng cầm bi thương vẫn chưa dứt, hắn chống mũi kiếm lên mặt băng đứng dậy đi tới chỗ rặng hoa lung linh mọc bên bờ... một nhát kiếm đâm vào ngực, máu nhỏ xuống bụi cây... quả nhiên nụ hoa bùng nở một màu vàng lấp lánh... cứ như thế cho tới khi giọt máu cuối cùng nhỏ xuống, mặt băng hóa thành chiếc gương khổng lồ. Từ Viễn nhìn thấy Ngao Trác Lãng đang dùng thân mình che cho một nữ tử từ mặc áo tân nương đỏ rực, chân nàng đang bị một người da thịt nhũn bồng nấp lấy kéo xuống, ngoài ra còn có cô gái ngồi giữa hồ băng lạnh hắn đã thấy và người trong chiếc lồng nung giữa vạc lửa. Một cánh tay Ngao Trác Lãng đã bị dung nham đỏ xuống gần như phá hủy, tay còn lại vẫn nhất quyết bao bọc nàng. Từ Viễn không khỏi chua xót, hóa ra hắn mới là kẻ không tỉnh táo, luôn nói đó chỉ là ảo ảnh của nàng nhưng vẫn không thể thờ ơ bỏ mặc. Trước khi hơi thở cuối cùng trút ra Từ Viễn thấy cánh cổng đã mở...

Cuối cùng hắn chết... còn lại một mình cô quạnh giữa băng giá...

Lúc Từ Viễn và Tiểu Úc Bình đến nơi phát hiện ra thân thể Ngao Trác Lãng đang bị một quang sáng màu lam bao lấy, thân thể yên bình như đang ngủ. Từ Viễn đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng cuối cùng khi đó Ngao Trác Lãng ôm ảo ảnh nàng, cuối cùng bị nó giữ lại không cho rời khỏi, thế nào tới giờ vẫn chưa tỉnh. Từ Viễn vùng kiếm muốn chém tan quang sáng lại phát hiện có một lực lớn cản lại. Không ngờ hắn vẫn muốn bảo vệ?

Tiểu Úc Bình rút trong người ra một cây gậy bằng ngọc gỗ ba cái vào quang sáng, lực đạo phản kháng liền biến mất, Từ Viễn hồ nghi nhìn nó:

“Người làm gì vậy?”

Tiểu Úc Bình cười đắc ý:

“Ta lại không biết điểm yếu của hắn sao? Pháp bảo của sư phụ hắn đơn giản sợ hãi rồi.”

Sau đó quang sáng biến mất, Từ Viễn mang Ngao Trác Lãng cùng Tiểu Úc Bình rời khỏi... Lại có điều vừa ra tới bên ngoài linh hồn của Từ Viễn liền bị hút vào. Tiểu Úc Bình vô cùng hoảng sợ, sau khi đem linh hồn Ngao Trác Lãng trở về liền chạy tới ngồi bên cạnh cổ động, làm không được chuyện tất nhiên cũng không dám về tìm lão sư phụ râu tóc bạc phơ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Một đôi kẻ không bóng, người không tên

Vạn vật nằm trong tầm kiểm soát của tạo hóa vẫn có những thứ diễn ra ngoài quy luật, một là kẻ không phải người, hai là người không danh tính, bọn họ như nằm ngoài phạm vi bao phủ của những gì con người đang trải qua bao gồm cả giấc mộng Vọng hoa tâm.

Khuê Đan và nhà sư trẻ chẵn mười ngày đêm đi không nghỉ, cuối cùng cũng tới gần Cửu Nguyệt động. Phong cảnh khắp nơi lan tràn một sắc tím dị mộng từ mặt đất lên tới trên cao tới không nhìn thấy, người không tên nhìn nàng, ánh mắt muốn ám chỉ đã 10 ngày rồi, bọn họ đến vừa đúng lúc. Khuê Đan đặt tay lên cửa động, mắt hơi nhắm hờ sau đó mới nói:

“Đoán chừng không hết đêm nay sẽ mờ.”

Người bên cạnh làm dấu nói với nàng:

“Như vậy chúng ta đợi ở đây đi.”

Khuê Đan đột nhiên bật cười:

“Ta phát hiện gần đây có ngôi nhà, chỉ bằng chúng ta vào đó đợi.” vừa nói vừa dẫn đường đi trước.

Hòa thượng vô danh đi phía sau, vẻ mặt ngẩn ra, ngỡ ngác, nửa buổi cũng không biết nàng rốt cuộc cười cái gì.

Căn nhà mà bọn họ lui vào nghỉ ngơi vừa vặn chính là nhà của mấy người Lí Sư Sư, Chu Di Cầm còn có A Văn và Sở Tư Thanh, lúc hai người vào bọn họ còn chưa tỉnh mộng, đành giữ phép lịch sự chỉ ngồi bên mái hiên không vào trong. Hòa thượng đưa cho Khuê Đan một chiếc bánh khô hỏi nàng có đói không, Khuê Đan tiện tay cầm lấy, lại nói:

“Người mười ngày qua không ăn gì, lại đưa bánh cho ta, không sao chứ?” dù gì với nàng ăn hay không không quan trọng, chỉ là lâu không nhai nuốt sẽ có cảm giác bụng hơi trống thời, nhưng không chết được.

“Ta đã rất lâu không cần đến những thứ này rồi”

Khuê Đan vừa nhìn theo động tác tay y vừa há miệng ngạc nhiên:

“Người tới trình độ cao siêu vậy rồi sao!?” còn phải nói, người đang sống bình thường mà không cần ăn uống da dẻ vẫn hồng hào như vậy quả là cao nhân rồi.

Hòa thượng nhìn thấy biểu tình có chút quá lên của nàng bỗng nhiên cười cười, Khuê Đan lại thêm một trận ngạc nhiên nữa, hồ nghi hỏi y:

“Không ngờ người cũng biết cười.”

Hòa thượng nghe nàng nói có chút bối rối, sau đó liền đưa mắt nhìn đi chỗ khác, hiển nhiên không cười nữa.

Khung cảnh trở nên mơ ảo báo hiệu mộng cảnh sắp tan vỡ. Bấy giờ ở trong Mộng mấy người Khanh Nhạ, Dẫn Khang cùng Quach Dương Ngọc, Quach Thiên đang đứng trên tường thành, sau khi Khanh Nhạ cướp ngôi Dẫn Khang cùng Quach Dương Ngọc xuống núi, bọn họ hai bên đối mặt muốn quyết một trận sinh tử, bởi lẽ sau khi hoàng đế băng hà triều đình do hai mẹ con Khanh Nhạ khuấy đảo, đem giết hết tất cả các phi tần, các hoàng tử đều điều ra chiến trường để bọn họ có thời gian thao túng toàn bộ triều chính, lại nhờ có Hạ quốc hậu thuận, đám quan triều đình lần lượt quy phục hẳn...

Thời điểm ba đạo thiên lôi liên hoàn đánh xuống rạch một vết chém đôi tường thành, vang lên tiếng động như tiếng kim loại gãy sau đó một mùi hương theo lỗ hổng tràn ra, chẳng mấy chốc khắp nơi đã đầy màu tím... Bọn họ đang tỉnh lại. Tính từ thời điểm chìm vào giấc mộng đã gần mười ngày, không sai một khắc, vừa đúng thời điểm, chẳng qua nếu kéo dài thêm một thời gian nữa sẽ có kẻ sống người chết.

Ngao Trác Lăng mở mắt ra thấy bản thân đang nằm trên giường, bên cạnh là Vu nương và Lan Lạc Chi vẫn chưa tỉnh, đầu vẫn còn hơi vầng, hẳn bước xuống đi ra ngoài cửa. Bầu trời thôn Tây Hỷ thoang thoang màu tím nhạt. Sắc tím đã tràn vào thôn tức là kết giới đã bị phá bỏ.

Ngao Trác Lăng cũng không kịp đợi bọn họ tỉnh lại nói lời từ biệt lập tức rời đi nhưng vừa ra khỏi cổng thôn chớp mắt một cái đã đến một nơi kì lạ, phía trên cánh cổng cao có đề mấy chữ “Tĩnh Tự Tâm”, Ngao Trác Lăng xuống ngựa bước vào, đi không lâu liền nhìn thấy bốn bóng người, khi mắt đã quen với khung cảnh nơi đây liền nhận ra là hai vị hoàng huynh của mình và tỷ muội họ Quach.

Trong số bốn người Sở Tư Thanh là người đầu tiên tỉnh dậy mà thời gian cũng là vào lúc rời đã tối mịt, nhiệt độ xuống khá thấp, Khuê Đan đang ngồi rét co ro ôm gối thì Sở Tư Thanh bước ra, mừng như người sắp chết đuối vớ được cọc gỗ, Sở Tư Thanh nhìn thấy tình cảnh hai người bọn họ cũng không vội nói gì liền mời cả hai vào trong nhà, đốt lửa sưởi ấm.

“Hai vị uống nước cho ấm bụng” bấy giờ Sở Tư Khanh đã xuống bếp đun xong ấm nước mang lên, cũng may ở đây lâu ngày cũng biết mấy đồ này để đâu nếu không hai người kia đúng là rất thảm.

Khuê Đan và hòa thượng mỗi người đón lấy một cốc nước, nàng vừa uống vừa đưa mắt nhìn quanh, bất ngờ reo lên như phát hiện ra điều gì thú vị:

“Ồ, tiểu tử kia nhìn giống huynh quá, con trai huynh sao? Đáng yêu thật.”

Sở Tư Thanh giật mình nhìn theo ánh mắt nàng phát hiện A Văn đã tỉnh từ lúc nào đang hấp háy mắt nhìn bọn họ nói chuyện, Khuê Đan không kìm nổi mong muốn nựng nó liền mon men tiến đến, lại hỏi tiếp:

“Hai người kia ai là mẹ nó vậy?”

Hòa thượng không tên thấy nàng hứng thú với hài nhi như vậy có chút bất ngờ, nhìn nàng thật không có chút đáng vẻ nào trùng khớp, y giờ tay lên làm dấu:

“Nhìn là biết là cô nương áo hồng” vừa nói ánh mắt vừa hướng về phía Chu Di Cầm

“Ồ, cô ấy hả?”

Hòa thượng gật đầu, y có thể nhìn thấy duyên kết của bọn họ.

Khuê Đan cười cười quay qua Sở Tư Thanh lại phát hiện hắn đang ngậy ra liền gọi:

“Này huynh, huynh có sao không?” gọi tới hai lần hắn mới để ý. Vừa lúc đó Lí Sư Sư tỉnh dậy, Chu Di Cầm tỉnh ngay sau đó, Sở Tư Thanh quay ra nhìn hai người, lại không ngờ giữa hai thiếu nữ ánh mắt ngơ ngác vừa bừng tỉnh mộng hoa Sở Tư Thanh lại chạy đến chỗ Lí Sư Sư dịu dàng đỡ nàng:

“Tỉnh rồi sao?”

Khuê Đan nhìn sang hòa thượng không tên cười cười trêu chọc y:

“Ha ha, ngươi đoán sai rồi kia”.

Hòa thượng ngạc nhiên, có chút không tin vào mắt mình, rõ ràng y nhìn thấy không phải thế, nhìn sang Chu Di Cầm thấy rõ ánh mắt có phần bi thương, ngay sau đó nàng nhìn tới A Văn cười gượng gạo:

“Tiểu Văn, ...”

Khuê Đan liền đưa tiểu hài nhi sang cho nàng, Chu Di Cầm vuốt tóc nó, đưa nhỏ nghịch nghịch mái tóc xõa ra của nàng rồi cười. Sở Tư Thanh từ đầu tới cuối đều không để ý tới người bên cạnh, Lí Sư Sư cũng không biết hắn đột nhiên bị cái gì.

“Ta đi nấu cơm cho mọi người” Sở Tư Thanh vừa rời Lí Sư Sư liền muốn đi ra ngoài, Chu Di Cầm vội vàng đứng dậy, bây giờ a Văn đã giao lại cho Khuê Đan, nói:

“Huynh cứ để tôi.”

Không ngờ Sở Tư Thanh không để ý, đi luôn ra ngoài.

Nửa đêm hôm ấy Cửu Nguyệt động có rung chuyển mạnh, mấy người Khuê Đan, hòa thượng cả Lí Sư Sư, Chu Di Cầm, Sở Tư Thanh đều chạy đến, vách đá đang nứt ra muôn vàn những tia sáng chói sau đó “UYNH”, “UYNH” mấy tiếng rồi cửa động bật mở, Sở Tư Thanh kéo bọn họ lùi lại phía sau mấy bước, đợi làn khói tím tan hết mới bước vào.

Căn phòng Kiều Vân Hy đang nằm khắp nơi đều là kí tự cổ, Khuê Đan nói bọn hòa thượng đưa mấy người kia đi ra ngoài, việc bên trong để nàng xử lí, không ngờ hòa thượng ra dấu gì đó với ba người kia sau đó bước qua trước mặt Khuê Đan đi vào trong, bàn tay quét đến đâu cổ tự liền phát sáng đến đó. Khuê Đan đối với chuyện này cũng vô cùng bất ngờ, liền sau đó liền đi vào.

Hòa thượng từ khi bước chân vào đây không hề để ý tới Khuê Đan, y ngồi xuống lầm nhảm đọc gì đó sau đó miệng phun ra một ngụm máu. Khuê Đan vội vàng chạy tới nhưng y vẫn không mấy may để ý, vẫn tiếp tục đọc, lát sau máu theo những rãnh nhỏ chảy ngược lên, những cổ tự bắt đầu chuyển thành màu đỏ, bàn tay Khuê Đan đang nắm lấy tay y đột nhiên cảm thấy có sự lưu thông trôi chảy, nàng đột nhiên hiểu ra điều gì liền ngồi xuống đối diện, hai tay đan lấy tay y, nhắm mắt lại bắt đầu đọc một bài chú niệm lúc khai sinh Vọng quốc.

Cơ thể Kiều Vân Hy dần dần bay lên không chung, những cổ tự đỏ chói như tách ra khỏi vách bao quanh nàng.

Mấy người kia ở ngoài không biết bên trong có chuyện gì trong lòng không tránh khỏi sốt ruột, Chu Di Cầm không kìm chế được muốn vào trong xem thử không ngờ bị Sở Tư Thanh quát cho một trận:

“Cô rồi làm gì?” giọng điệu rõ ràng đầy bức dọc cứ như nàng là kẻ thù truyền kiếp của hắn vậy.

Chu Di Cầm giật mình, không ngờ hắn lại quát nàng như thế, Lí Sư Sư hoàn toàn không hiểu hai người này có chuyện gì lại khiến hắn giận như vậy

“Này, ngươi sao thế?”

“Ta không sao.”

Câu nói với Lí Sư Sư dịu dàng hơn rất nhiều, Chu Di Cầm cúi thân lùi về phía sau nhưng không khóc, chỉ im lặng đứng đấy.

Rất lâu sau Kiều Vân Hy tỉnh dậy nhưng không để ý tới hai người phía dưới trực tiếp theo lỗ hồng bên trong động bước đi, càng vào sâu bên trong, mùi hương càng đậm, Khuê Đan và hòa thượng lập tức chạy theo nàng.

Bóng áo trắng trước mặt thấp thoáng, nàng đang chạy đuổi theo cô nương trước mặt, hòa thượng phía sau chậm rãi bước theo, tới khi cảm thấy không bước tiếp được nữa liền dừng lại. Khuê Đan vẫn chưa phát hiện điều gì bất thường vừa chạy vừa nói vọng lại:

“Ta biết cô ấy đi đâu rồi, chúng ta cũng mau đến đó.” Lúc sau không thấy y trả lời mới dừng bước, ngoảnh đầu nhìn lại. . . phía sau đã không còn rõ hình người, cơ thể hòa thượng đang bắt đầu tan biến, những đốm sáng không bay lên không mà đang dần dần rơi vụn xuống đất, tắt lịm như tàn lửa, y nhắm mắt cảm nhận, với y sự sống đến thật nhanh mà biến mất cũng thật nhanh. Khuê Đan vẫn đứng ngây ngốc không hiểu sự gì đang xảy ra. . . Hòa thượng muốn nói gì đó với nàng nhưng cánh tay đã tan biến quá nửa, không thể giơ lên làm dấu được nữa. Khi cả thân thể đã biến mất có hương nhang thoảng thoảng.

.....

“.....Hồi hòa thượng vì sao không có tên? Vì sao không biết nói?”

“...Để ai đó nói cho thí chủ biết ta là vô danh, sinh ra là để cho thời điểm ấy, thời điểm ấy qua đi ta cũng qua đi, thời gian tồn tại quá ngắn, hỏi cần chi tên tuổi?”

Lại nói, tên là để cho người ta gặp, người ta nhớ, y đâu có gặp ai ngoài vị nữ thí chủ không bóng ấy? Vậy cần gì tên? Cứ thế mất đi, như chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cổ mộ đế vương – Cổ quốc vong, thịnh?

Tĩnh Tự Tâm không đoán được so với mặt đất cách xa bao nhiêu, chỉ biết xung quanh tầng tầng lớp lớp mây phủ, đứng cách nhau mấy sải cũng chỉ thấy mờ mờ ảo ảo. Kiều Vân Hy đi theo đường hầm cũng không lâu sau đi đến chỗ mấy người kia đang đứng. Khuê Đan cũng theo bước nàng đi đến.

Kiều Vân Hy nét mặt vẫn mang chút thẫn thờ, có vẻ như không để ý tới những người khác đang đứng ở đây, trực tiếp đi tới vị trí chính giữa, gạt chân thành một vòng tròn, sau đó cứ thế ngồi xuống.

Ngạo Trác Lăng do bị mây mù che phủ nên không nhìn thấy nàng, chỉ nhận ra một mùi hương mơ hồ lẫn trong không khí, liền sau đó mới biết nàng đang ở đây, bản thân có chút kích động, có điều suy nghĩ một lát vẫn quyết định không đi đến bên nàng, trầm mặc suy nghĩ.

Kiều Vân Hy miệng lầm bầm đọc trú thuật, trong đầu nàng lần lượt nhớ lại những gì đã gặp trong mơ, miệng không ngừng đọc theo miệng mẫu thân nàng trong trí nhớ, không lâu sau các cổ vật trong người đồng loạt chuyển động, cổ kim bài, vòng ngọc, chuỗi đoàn đao trong người Khuê Đan lần lượt phát quang, lơ lửng trong không trung.

Khue Đan nhìn Kiều Vân Hy lại quét ánh mắt qua Quach Dương Ngọc và Quach Thiên, đột nhiên giật mình, hai người này vì sao cả thân khí cũng giống nhau như vậy, ngay cả năng cũng nhất thời không nhận ra là ai mới đúng.

Vốn Quach Thiên rất tinh mắt, nhanh chóng nhận ra có kẻ đang nhìn mình, lại không hiểu vì sao có thể chiếu được ánh mắt một đường rạch tan lớp sương mù chiếu thẳng tới chỗ Khuê Đan. Mấy người còn lại im lặng quan sát, vì ánh sáng tỏa ra từ tam đại cổ vật cho nên tầm nhìn được mở rộng rất nhiều, mắt thấy ba vật kia cứ xoay tròn, dao động không ngừng trên đỉnh đầu Kiều Vân Hy như có gì đó ngăn cản khiến cho chúng không thể hợp nhất, tốc độ xoay tròn ngày càng dữ dội. Khanh Nhạ đột hừ mạnh một tiếng sau đó rút kiếm ra chém vào tay phải Quach Thiên, một cột máu đỏ tươi bắn tung lên, vừa vụn nhuộm đỏ ba cổ vật đang phát quang kia, không ngờ máu đỏ như có chất kết dính, lập tức hòa lại với nhau tạo ra một hình ấn long phụng, bên dưới là ấn kí của cổ quốc. Khanh Nhạ nhếch miệng cười nhạt:

“Thì ra cũng chỉ là huyết ấn” hần còn nghĩ cao nhân cổ quốc cao siêu đến đâu, thì ra cũng chỉ là sử dụng huyết ấn, trong lòng có chút coi thường.

Quach Thiên ôm cánh tay máu vẫn không ngừng chảy lạnh lùng nhìn Khanh Nhạ, lát sau bỗng dưng cất tiếng, cơ miệng lại như không hề cử động:

“Vì sao ngươi biết?”

Khanh Nhạ cười nhạt:

“Ta vốn không chắc chắn, tiện tay thôi.”

Quách Thiên nghe xong lại không kìm nổi chua xót, khóe miệng ánh lên nụ cười tự giễu, nhìn sang một bên, quả thật do nàng ta đứng gần hần hơn, Quach Dương Ngọc còn đứng cách Dẫn Khang, giả như hần có vung tay lên với nàng ta thì Dẫn Khang cũng sẽ ngăn cản, thế nên thuận thế xuống tay với kẻ gần nhất.

Dẫn Khang cùng Quach Dương Ngọc đều bị Khanh Nhạ làm cho bất ngờ, chỉ riêng Ngạo Trác Lăng này giờ vẫn im lặng, ánh mắt thủy chung hướng về người nữ đang ngồi ở phía trung tâm, hần thoáng thấy hai vai nàng đang rung lên, mồ hôi trên trán túa ra, có lẽ đã phải chịu đựng rất nhiều...

Chỉ có điều, tất cả bọn họ đều không biết còn có một người khác cũng đang ở đây, giờ phút nhìn thấy kiếm chém vào tay Quach Thiên cơ thể đã run rẩy đổ xuống, lưng áo thấm ướt mồ hôi lạnh.

Kiều Vân Hy cau mày, sức chịu đựng có vẻ như tới cùng cực, Khuê Đan bấy giờ mới bắt đầu nhắm mắt lại, hoà theo nhịp điệu trên môi nàng. Thoáng thấy lông mày Kiều Vân Hy giãn ra một chút, quả nhiên là được Khuê Đan san sẻ sức ép, nhưng rất nhanh sau đó trên ấn long phụng ánh sáng bắt đầu nhạt dần, có dấu hiệu như muốn rơi xuống... Kiều Vân Hy đột nhiên mở mắt, cơ thể Khuê Đan chấn động mạnh, khóe miệng học ra một ngụm máu tươi. Lên đến đây thì cơ thể nàng đã quay về là cơ thể con người thật, hoàn toàn có thể đổ máu.

Kiều Vân Hy đứng dậy, loạng choạng bước ra khỏi vòng tròn, ấn long phụng vẫn lơ lửng trên đầu nàng, lúc cảm nhận được thân thể này sắp đổ xuống đột nhiên có bàn tay vững trải đỡ lấy, Ngao Trác Lăng từ lúc nào đã ở ngay phía sau nàng. Kiêu Vân Hy dừng lại, trầm mặc nhìn hân hồi lâu, bỗng dưng khóe mắt chảy ra hai giọt lệ, nóng hổi rơi xuống, Quach Dương Ngọc cùng lúc cũng chạy lại đỡ nàng, lúc nắm lấy cơ thể Kiêu Vân Hy cơ thể nàng ta cũng đột nhiên phát sáng, cảm giác như có gì đó đang bị hút ra, càng lúc càng cảm thấy khó thở, lại không ngờ Quach Thiên đột nhiên chạy đến kéo giật nàng ta trở lại mới kịp thời giữ lấy hồn phách không bị hút vào trong.

Vì có sức mạnh của Tam tiền nhân ấn long phụng chẳng mấy chốc đã được hoàn thành. Kiêu Vân Hy vốn nghĩ rằng sức mạnh bản thân không đủ mới khiến đó ấn long phụng không thể hấp thu được hết sức mạnh nên trong lúc bí bách mới nảy ra ý định tiến lại gần, không ngờ Quach Dương Ngọc lại chủ động chạy đến, hơn nữa lúc đó nàng rõ ràng cảm nhận có hai luồng khí khác nhau chảy vào cơ thể... bản thân cảm thấy hoài nghi mới ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là cánh tay đầm máu của Quach Thiên.

Bàn tay đang ôm Kiêu Vân Hy của Ngao Trác Lăng bỗng dưng rơi lỏng ra, cơ thể nàng cùng với ấn long phụng đang từ từ bay lên không, muốn hòa làm một. Khanh Nhạ nhận ra đã đến thời khắc liên phi thân bay đến, hiển nhiên muốn đoạt lấy ấn, kiếm khí lạnh lẽo nhằm thẳng chính tâm lao đến, ngay cả Ngao Trác Lăng cũng giật mình, không kịp đỡ lấy, có điều kiếm khí chưa kịp chạm đến người nàng liền bị đánh bật ra, có một vầng hào quang bảo vệ. Khanh Nhạ có chút bất ngờ nhưng sau đó không ngần ngại chặt lia cánh tay Quach Thiên, đẩy vào quãng sáng, cánh tay chẳng mấy chốc tan biến không còn dấu vết. Nhận ra, máu của nàng ta đã không còn tác dụng nữa, hân liền chuyển hướng sang Dẫn Khang, mà Dẫn Khang bấy giờ cũng nhận ra mục đích của hân liền đẩy Quach Dương Ngọc về phía sau, rút kiếm đáp trả.

Kiểm của Khanh Nhạ lướt qua sát mặt bị Dẫn Khang dùng kiếm của mình chặn lại, phía sau kiếm của Ngao Trác Lăng lao đến, Khanh Nhạ không kịp tránh, tay áo bị cắt một đường vào đến da thịt chảy máu. Có điều so với Dẫn Khang và Ngao Trác Lăng võ công của Khanh Nhạ không những không thua kém mà còn hơn mấy bậc, ngay cả hai người kia cũng bất ngờ, trước đây hân chưa từng bộc lộ kĩ thuật điều luyện như vậy. Mặc dù là hai đánh một nhưng hoàn toàn không nhìn ra thua kém. Ngao Trác Lăng mặc dù là vệ nhân nhưng rất lâu về trước đã quyết định chuyên tâm kinh cô, đáp ứng yêu cầu của lão sư phụ, chính hân cũng là đối tượng được dẫn dắt thành người kế nhiệm Vệ tộc, vì vậy không chỉ kiếm thuật mà phải tinh thông cô kinh, có lẽ vì vậy kiếm thuật bị mai một không ít, mà Khanh Nhạ, bất quá hân không biết đã vì ngày hôm nay tốn bao nhiêu công sức.

Quách Thiên bị đứt một cánh tay, Quach Dương Ngọc vì bị rút mất một phần khí lực cùng hồn phách mà ngất đi, ngay cả Khuê Đan cũng nội thương nghiêm trọng vì vậy đành đứng yên nhìn ba người giao chiến. Khói bụi bị khuấy đảo, tốc độ của họ nhanh tới không nhìn thấy, phía trên ấn long phượng đang từng chút một, ngày càng hòa sâu vào ấn đường Kiêu Vân Hy. Việc này cả Khanh Nhạ và Ngao Trác Lăng đều không muốn, một khi hai hợp nhất nàng sẽ không tỉnh lại nữa mà Vi Quang cũng sẽ vĩnh viễn không mở được. Cho nên Ngao Trác Lăng mỗi đường kiếm đều không dứt khoát, hân là một vệ nhân cần phải bảo vệ an nguy của Dẫn Khang nhưng cũng không thể nhìn nàng mãi mãi không tỉnh lại.

Lưỡi kiếm của Khanh Nhạ nhân cơ hội một khoảnh khắc Ngao Trác Lăng không chú ý đã thương hân nhưng rất nhanh sau đó lại chuyển hướng tới Dẫn Khang. Lưỡi kiếm dính máu sát khí tăng lên mấy phần, hung hăng nhằm chính tim Dẫn Khang lao đến, hân biết phải lấy máu chỗ nào mới có tác dụng. Mũi kiếm nhọn hoắt chưa kịp chạm vào áo bào đã bị kiếm khí của Ngao Trác Lăng đánh bay ra, Dẫn Khang chớp cơ hội lao đến để lại một đường đỏ máu ở thắt lưng Khanh Nhạ.

Ấn long phượng đã tan mất một nửa, hơi thở của Kiêu Vân Hy ngày càng đều đặn báo hiệu nàng sắp chìm vào giấc ngủ... Ngao Trác Lăng đột nhiên buông kiếm xuống, Khanh Nhạ dường như cũng đoán được thời khắc này, vận khí từ lòng bàn tay truyền đến, kiếm khí rừng rực thoát ra, nhằm thẳng yết hầu Dẫn Khang lao tới, xé một đường đỏ chói trong không khí, Dẫn Khang kịp phản ứng nghiêng người tránh né, không ngờ thấy kiếm khí lao vút tới chỗ Quach Dương Ngọc đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, giờ phút đó hân cái gì cũng không kịp nghĩ liền phi thân đến đỡ cho nàng, Ngao Trác Lăng nhìn theo, cười khổ sau đó nhắm lại, Dẫn Khang chết, hân cũng không thể sống.

Có điều, trước khi kiếm khí xuyên qua ngực Dẫn Khang một bóng đen vọt đến dùng kiếm của mình cản lại. Từ Viễn liếc nhìn Dẫn Khang đang ôm lấy cơ thể Quach Dương Ngọc lại nhìn tới Ngao Trác Lăng, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không đặt lên người Kiêu Vân Hy, tiêu Úc Bình lúc lâu sau mới lật đật chạy đến, nhìn tới cảnh tượng nguy hiểm trong lòng chỉ thầm cảm thán, biết mình không thể can thiệp đành lặng lẽ lui về phía sau. Nó lùi mãi, cuối cùng đụng phải người đang ngồi trong bụi, hốt hoảng hét lên:

“Á, Á cái tên này, mi là ai?” sau đó bị người kia bịt miệng lại ấn ngồi xuống. Sau này mỗi lần nghĩ lại lúc đó liền thấy bản thân ngu ngốc, bị dọa tới đầu óc mụ mẫn lại đi thua một kẻ như vậy.

Từ Viễn chặn kiếm khí mạnh như vậy, cơ thể không tránh khỏi bị thương nhưng lấy đầu thời gian quan tâm, phi thân chặn lưỡi kiếm sắc nhọn đang một lần nữa lao đến, Dẫn Khang cũng bật dậy. Kiếm thuật của Từ Viễn không tồi, trái ngược vô cùng sắc bén, từng đường kiếm đều dứt khoát, nhằm đúng điểm chí mạng, vì thế mà tình thế bị xoay chuyển, Khanh Nhạ bị ép lùi lại phía sau, không ít lần bị kiếm khí đã thương, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi. Bọn họ quần nhau không dứt ra được, không ai để ý tới ấn long phượng không đầy một tác nữa sẽ hoàn toàn tan biến, mi mắt Kiêu Vân Hy càng nhắm chặt... Ngao Trác Lăng bấy giờ đã không còn quan tâm bảo vệ người kia nữa, ở bên dưới điện cuồng kết ấn, đọc chú hóa giải, chỉ có điều ấn kết đến đâu bị phá đến đấy, hoàn toàn không có cách hóa.

Ngao Trác Lăng cuối cùng vẫn là không thể trợ mắt mất đi nàng, hân nhặt kiếm lên, nhằm yết hầu Dẫn Khang lao đến, sát khí dữ dội, mỗi chiêu thức đều gấp rút muốn đoạt mạng. Lưỡi kiếm lướt qua, cắt trúng mạch máu, máu từ cánh tay Dẫn Khang bắn không ngừng, lại thuận thế phun về phía Kiêu Vân Hy. Quầng sáng bảo vệ nàng chẳng mấy chốc bị nhuộm đỏ nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu tan biến. Đường kiếm của Ngao Trác Lăng không có dấu hiệu dừng lại, ý muốn lấy mạng Dẫn Khang ngày càng tăng cao, bất quá tình thế lúc này chính là hân ở cùng một phe với Khanh Nhạ.

Lúc ấn long phượng sắp chìm hoàn toàn vào ấn đường Kiêu Vân Hy đột nhiên có một bóng dáng lao đến đập vào quầng sáng, tự đoạn tim mạch, cơ thể vỡ tan ra, máu đỏ bắn tung lên như muôn vạn cánh hoa máu, từng đốm sáng của thân thể cứ thế bay lên. Thời khắc đó quầng sáng bảo vệ bị phá nát, ấn long phượng bị đánh bật ra khỏi người Kiêu Vân Hy. Có điều lực đạo quá mạnh, đánh bật cơ thể bay ra xa, Kiêu Vân Hy cứ thế rơi xuống vách núi...

Lúc Ngao Trác Lăng để ý tới cùng lúc có hai vệt sáng vọt qua, Khanh Nhạ nhanh chóng cướp lấy ấn ngọc, một vệt sáng nhằm thẳng vách núi mà lao xuống, ngay sau đó Ngao Trác Lăng cũng lao theo, Từ Viễn và Dẫn Khang lao đến Khanh Nhạ muốn đoạt lại ấn ngọc. Từ Viễn hân biết tình huống vừa

rồi là gi, hần biết nàng gặp nạn nhưng hần biết Ngao Trác Lãng sẽ không để nàng chết dễ dàng như vậy, cho nên việc của hần chính là hoàn thành nhiệm vụ.

Khanh Nhạ cầm ấn ngọc trong tay, Vi Quang lập tức hiện ra trước mắt, hần sốc Khuê Đan đứng dậy, tự tay đặt ấn long phượng lên ổ khóa mở cửa Vi Quang sau đó kéo nàng vào trong.

Nơi này quả thật là nơi an nghỉ của các bậc đế vương, xung quanh là thể xác của mấy trăm đời đế vương đều được đặt lên giường băng, chính giữa là một ngọn lửa xanh, tuy nhiên không khí không mang màu chết chóc, ngược lại thanh bình đến kì lạ. Khuê Đan cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy, biểu cảm vì thế không tránh khỏi ngạc nhiên.

Khanh Nhạ đứng ở chính giữa, ngửa cổ lên trên cười lớn:

“Ha ha, cuối cùng ta cũng tìm được nơi đây, các người chắc chắn không ngờ được triều đại các người sẽ có ngày này, hôm nay ta sẽ cho các người tận diệt.”

Khanh Nhạ nói xong quăng Khuê Đan sang một bên, dùng kiếm phá nát giường băng bao phủ thể xác các vị đế vương, lại vừa vận lúc Dẫn Khang cùng Từ Viễn đuổi đến. Khanh Nhạ bây giờ mới phát hiện khí lực của mình đã bị ấn ngọc rút đi không ít, hiển nhiên hiện tại không phải đối thủ của hai người trước mặt. Thời gian nửa nén nhang trôi đi mũi kiếm nhọn hoắt đã cắt đứt yếm hầu hần, thuận lợi đoạt mạng.

Từ Viễn nhặt ấn ngọc rơi trên mặt đất hơi trầm mặc sau đó ném vào ngọn lửa màu xanh. Thực ra hần biết đây mới chính là cách chấm dứt sự tồn tại của cô quốc, lần này hần đã tự mình quyết định. Vốn là mỗi lần vào đúng thời điểm này mỗi đời đế vương đều sẽ xảy ra việc tương tự, tất cả đều là dựa vào thực lực, là bọn họ bảo vệ được ấn long phượng, để nó thành công tái hợp hay là bị phá hủy đều liên quan đến vận mệnh đời sau. Thời khắc Từ Viễn ném vật đó vào ngọn lửa coi như đặt dấu chấm hết cho cô quốc. Từ nay về sau việc này cũng không bao giờ xảy ra nữa.

Bọn họ bên trên giao chiến, bên dưới tại Bắc Nạn cũng giết chóc không ngừng, tuy nhiên quân của Dẫn Khang sao có thể địch lại mấy vạn quân triều đình vì thế, lực lượng chênh lệch, vốn là sớm rõ kết quả nếu như đám người giang hồ tới Bắc Nạn xem nào nhiệt không nổi hứng thú xen ngang vào, chia làm hai phe, nhân tiện đem ân oán giang hồ ra tình một thể, tình thế vì vậy mà lâm vào nhiều nhurong hỗn loạn, sau cùng do bị thương khá nhiều, lương thực và thuốc men đều thiếu cho nên chiến trận tạm hoãn cho tới khi Tinh Tự Tâm đã xong mọi việc, một luồng khí quang tràn xuống quét sạch tất cả, khí quang này có năng lực rất mạnh mẽ, có thể thay đổi cả khí ức, trong tâm thức những người còn sống chính là có một trận thiên tai cuồng nộ mới diễn ra, bất quá phổ xa hoang tàn cũng không sao, giữ được mạng là tốt, tất cả đem dựng lại từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thế Tranh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trầm hương tan vào giấc mộng

Từ Viễn xoay người đỡ Khuê Đan rời khỏi, cánh cửa Vi Quang khép lại, loáng thoáng sau làn mây khói dần dần mờ hần. Dẫn Khang đứng trầm mặc hồi lâu, lúc bước ra nhìn mặt đất trống trơn mới giật mình hoảng hốt, Quách Dương Ngọc vốn bị thương nằm bất tỉnh trên nền cỏ lại biến mất không dấu vết, nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng mới rồi xảy ra cơ thể đột nhiên bị chấn động mạnh, hần vốn nghĩ nàng bị chấn động mạnh như thế sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, hơn nữa cũng không có sức lực làm việc đó. Dẫn Khang bắt đầu hoảng loạn, trong đầu xuất hiện nỗi sợ lớn chưa từng có, miệng không ngừng lầm bầm: “Nàng không thể chết!”

Từ nơi Tinh Tự Tâm xuống bên dưới khá cao nhưng may mắn có cành cây cứu thoát, Ngao Trác Lãng sau khi tỉnh dậy liền lập tức đi tìm kiếm tung tích Kiều Vân Hy nhưng không ngờ lại thấy nữ nhân khuôn mặt bị thương nặng, một cánh tay bị mất đi, theo như quan sát thì đó chính là Quách Thiên bị lực đạo quá mạnh hất văng xuống vách.

Quách Thiên bây giờ còn chưa tỉnh, Ngao Trác Lãng đỡ nàng ta vào trong một cửa động thấp nằm, lòng muốn đi tìm Kiều Vân Hy lại không thể bỏ mặc nàng ta tự sinh tự diệt.

Vị trí bọn họ đang đứng bây giờ là lưng chừng núi nhưng cây cối lại rậm rạp khác thường vì thế việc di chuyển rất khó khăn. Bản thân Ngao Trác Lãng cũng bị thương lại thêm phải mang theo một người bất tỉnh nữa, cơ thể khó tránh khỏi kiệt sức. Đi không lâu sau đó phía trước xuất hiện dấu vết kéo lê qua đám cỏ, có vẻ như có người đi qua đây, Ngao Trác Lãng không kịp suy nghĩ liền thẳng hướng đó mà đi.

Trời vừa chuyển tối, bọn họ đi không nghĩ cũng có điều vừa phải di chuyển vừa tìm kiếm Kiều Vân Hy nên không được bao xa, lại không ngờ nơi hiểm trở này cũng có thể bắt gặp người sống. Thoáng nhìn qua nam nhân phía trước có dáng vẻ khá thư sinh nhưng y phục rách dưới, bước chân loạng choạng như người say rượu. Ngao Trác Lãng gọi hần:

“Này huynh, cho ta hỏi, huynh ở đây có thấy...?”

Chưa hỏi hết câu, người kia bỗng quay lại nhìn hần cười, nụ cười có chút quái dị:

“Ha ha, ta ở đây sao? Khắp thế gian nơi đâu ta cũng đi!”

Tuy rằng gương mặt kia có phần thay đổi nhưng Ngao Trác Lăng nhận ra đó chính là vị tỷ phụ của mình Trang Công Nghi, nhất thời bị y làm cho bất ngờ, còn tưởng mắt mình nhìn nhầm, hồ nghi hỏi lại:

“Trang Công Nghi?”

Người kia bỗng ngừng cười, nhìn hẩn hồi lâu tựa hồ như lâu lắm rồi mới nghe có người nhắc đến cái tên kia nhưng kì thực ra mới chỉ có vài tháng, không hề lâu như y tưởng.

“Người là ai?” Vừa hỏi xong lại tự vỗ đầu mình một cái có vẻ như bất ngờ nhớ ra, hồ lớn lên:

“Ô, Ngao Trác Lăng, hà hà “ vừa nói lại bắt đầu cười như điên dại “ Gặp người ở đây...à, mời vào nhà chơi” Trang Công Nghi vừa nói vừa chỉ vào vị trí vách đá nhô ra tạo thành mái che.

Ngao Trác Lăng từ đầu đến cuối vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, có điều vẫn im lặng đi theo y. Về chuyện nguyên nhân khiến y trở nên như vậy sau này điều tra hẩn mới biết được mẹ con Kiều Tô Nhan đã bị đuổi giết, rơi xuống vực mà chết, Trang Công Nghi không kịp đến khi tới nơi cũng chỉ kịp nhận thi thể hai người, còn tỷ nữ đi cùng đã không nguyên vẹn, vì chịu đả kích quá lớn mới dẫn đến tình trạng như hiện tại.

Ngao Trác Lăng giao lại Quach Thiên nhờ Trang Công Nghi chăm sóc, bản thân hẩn tiếp tục đi xuống bên dưới tìm kiếm Kiều Vân Hy.

Gió một trận thổi qua lạnh buốt sống lưng, Từ Thiết ngồi co do cạnh Kiều Vân Hy đã hôn mê một ngày một đêm vẫn chưa tỉnh, sau cùng vì sợ nàng bị lạnh nên đã ôm lấy cơ thể nàng, mặt mũi cũng trở nên trắng bệch.

Sau khi tỉnh dậy từ giấc mộng dài, Từ Thiết đột nhiên phát hiện mình đang ở một nơi vô cùng lạ lẫm, có đại hoàng huynh, nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh, cũng thấy cả Vân Hy tỷ tỷ, nó rất muốn chạy tới chỗ nàng nhưng làm thế nào cũng không đi chuyển được, cho tới khi tận mắt chứng kiến những cảnh tượng kinh hoàng ấy, mắt thấy Kiều Vân Hy sắp chết không hiểu sao trong người lại có sức mạnh lớn như vậy, nhanh chóng lao ra giữ lấy nàng. Cũng may có Từ Thiết mới tránh không bị rơi xuống tận chân núi nếu không muốn giữ lại mạng của nàng còn khó hơn lên trời. Rất lâu về trước vương gia ngọc này từng nói sẽ bảo vệ nàng, không ngờ cuối cùng thật sự đã làm được.

Kiều Vân Hy tựa mình, hai mắt nặng trĩu, thật lâu sau mới khó khăn mở ra, lại không hiểu sao thân thể nhẹ bẫng, nàng tưởng rằng mình đã chết, nghiêng đầu thờ dài một hơi không ngờ gương mặt gần ngay gang tấc của tiểu Từ khiến nàng giật mình, hiển nhiên nghĩ rằng mình nhìn nhầm. Tiểu Từ bị cử động của nàng làm cho tỉnh lại, vừa nhìn thấy nàng liền vui vẻ nói:

“Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi, tiểu Từ vui quá! Hu Hu”

Kiều Vân Hy đỡ người, phát hiện không phải ảo giác liền choàng tay ôm lấy người đối diện, khuôn mặt lấm lem nước mắt, ra sức vuốt ve:

“Tiểu Từ, ta thật sự nhớ đệ...”

Nàng hoàn toàn không hiểu vì sao tiểu Từ lại xuất hiện ở đây? Khoảnh khắc đó nàng gần như cảm nhận được mình chắc chắn sẽ chết, toàn bộ từ đầu đến cuối lại không ngờ gặp người không ngờ nhất.

Kiều Vân Hy sau đó không lâu lại một lần nữa thiếp đi, lúc tỉnh lại hoàn cảnh đã hoàn toàn thay đổi, bản thân đang nằm trong căn phòng cũ của nàng ở Tam Lăng vương phủ.

Dẫn Khang sau khi trở về cung liền mang theo rất nhiều người đi tìm nhưng không hề có tung tích Quach Dương Ngọc, tuy bề ngoài vẫn thể hiện bình thường, nhưng bên trong vẫn không tránh nổi cảm giác bị thương mất mát.

Lại nói tới Sở Tư Thanh từ khi tỉnh lại tính tình kì quái, đặc biệt đối với Chu Di Cầm vừa lạnh nhạt vừa kì quái, Chu Di Cầm trừ bỏ đau khổ đều không biết gì, mà lí do thực sự ngoài Sở Tư Thanh không ai biết được.

Lúc ấy Lí Sư Sư đi hái thuốc về thấy Chu Di Cầm vừa ôm a Văn vừa nấu nướng, đáng vẻ vô cùng vất vả liền đặt giỏ thuốc xuống muốn vào phụ giúp một tay, không ngờ Sở Tư Thanh từ đâu chạy đến từ trên tay nàng ‘cướp’ lấy đĩa nhỏ. A Văn trái ngược không khóc, đối với hành động này vô cùng vui vẻ đón nhận, Chu Di Cầm im lặng cắn môi, ngay cả nhìn hẩn cũng không dám, Lí Sư Sư cười cười:

“Huynh ẩm được nó là tốt, hai hôm nữa ta phải xuống phố, mất một ngày đêm mới về, vốn lo Di Cầm ở nhà không ổn, nay có huynh đỡ ta cũng yên tâm” vì bọn họ ở cách khá xa nơi buôn bán nên cả đi lẫn về cũng phải mất hơn một ngày đường.

Sở Tư Thanh thoải mái gật đầu, lại nói thêm:

“Cô nương cứ yên tâm, ta nay tay chân lạnh lặn cả rồi, cũng không thể cứ ăn không nhà các người được.”

Lí Sư Sư liếc xéo hẩn một cái, ý muốn nói tay chân lạnh lặn hết rồi vì sao còn chưa rời khỏi? Có điều Sở Tư Thanh giả lơ không thèm chú ý, trực tiếp quay mặt đi, mang a Văn đang cuội toe toét đi lên nhà trên.

Lí Sư Sư rời nhà không lâu Sở Tư Thanh đã mang tư thế bá đạo chèn ép Chu Di Cầm, nhân lúc a Văn ngủ sâu hai tay chống vào tường nhốt nàng vào giữa, giọng điệu có chút bất mãn:

“Nàng vẫn còn định giấu ta sao?”

Chu Di Cầm mặt rõ ràng hoảng hốt, có cả ngượng ngùng tìm cách thoát thân, mặt khác tuy có chột dạ nhưng hoàn toàn không biết hẳn đang nói về cái gì.

Sở Tư Thanh chiêm ngưỡng vẻ mặt bối rối của mình cảm thấy vô cùng thỏa mãn sau đó hẳn đem từng việc, từng việc đem hôm đó thuật lại cho nàng nghe, giọng điệu còn pha thêm chút ái muội.

Chu Di Cầm đối với việc này còn bất ngờ hơn, hoàn toàn không biết hẳn vì đâu lại biết được. Một mực giả ngô không biết hẳn đang nói gì.

Sở Tư Thanh theo ấn tượng đọng lại trong giấc mộng kể lại từng chút đặc điểm trên người nàng, kể tới đâu mặt nàng đỏ bừng tới đó, cuối cùng lúc sắp ngừng lại làm vẻ đột nhiên nhớ ra hô lên:

“A, ta còn biết, ngực trái của nàng có một nốt ruồi son khá lớn!”

Chu Di Cầm vừa xấu hổ, vừa phải kịch liệt lắc đầu, càng chối lại càng khiến Sở Tư Thanh đắc ý, sau cùng hẳn không kiên nhẫn kéo vai áo nàng xuống, quả nhiên để lộ nốt ruồi son đỏ chói. Ban đầu hẳn vốn không tin tưởng nên mới muốn thử nàng, quả nhiên biểu cảm bi thương đã bán đứng bao công sức che dấu của nàng. Hẳn cuối cùng lại thuận lợi tìm được người khiến bản thân ray rứt lại có cả một tiểu hài tử dễ thương đúng là may mắn.

Vì quốc gia không thể một ngày không có vua vì thế Dân Khang trở về liền lên ngôi hoàng đế, tiếp tục cai quản, thúc đẩy việc cứu giúp bá tánh sau đại biến, có điều mãi lâu về sau cũng không lập lập hậu, thậm chí không hề có bất cứ phi tần nào.

Cũng đã gần hai năm sau ngày ấy, cuộc sống của tất cả dường như đã trở lại bình thường, Kiều Vân Hy đột nhiên yêu thích trầm hương vì thế phòng của nàng lúc nào cũng dụ nhẹ một mùi hương trầm thoang thoảng.

Lúc Ngao Trác Lăng đi đến, Kiều Vân Hy đang ngồi hóng gió trước cửa, Ngao Trác Lăng nhẹ nhàng ngồi xuống, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng, bảy giờ mới khiến nàng thoát ra khỏi suy nghĩ, quay đầu nhìn hẳn mỉm cười:

“Chàng đến khi nào thế?”

Ngao Trác Lăng âu yếm nhìn nàng:

“Ta vừa tới, nàng nghĩ gì nhập tâm vậy, ta tới cũng không biết.”

Đôi mắt Kiều Vân Hy thoáng một tia buồn bã, lúc lâu sau mới âm trầm nói:

“Giờ người bên cạnh ta cũng chỉ còn lại mỗi chàng.”

Nàng lại nhớ ngày hôm đó...

Khi Kiều Vân Hy tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trên giường quen thuộc trong Tam Lăng Vương phủ nhất thời có chút giật mình, sau đó lại cùng lúc nhìn thấy cả Kiều phụ thân, mẫu thân, Vương Uyển phu nhân còn có cả Kiều Tổ Nhan khuôn mặt hao gầy tay đang ôm đứa nhỏ mỉm cười với nàng. Tỉnh Tụ Tâm vốn không phải là nơi người bình thường có thể đặt chân tới, khi nàng rơi xuống cũng nhờ một phần mẫu thân che chở, sau đó cũng chính người can thiệp mới thuận lợi trở về.

Kiều Vân Hy nhìn tới Kiều phụ thân lại nhìn Vương phu nhân, miệng khó khăn mấp máy:

“Hai người...?” vì sao cũng bỏ nàng đi rồi?

Khi mộng cảnh tan vỡ, Kiều Chu Nhân và Vương Uyển bị giam trong mật thất vừa tỉnh lại đã bị ánh sáng lóa mắt bao phủ, không đợi lính canh kịp lao đến đã bị mang đi, đến nơi mới phát hiện bản thân đã chết, hiện tại đang ở tại nơi ở của Liễu Tư Lam, được bà đến mang đi chính là giúp bọn họ thoát khỏi tra tấn, cực hình.

Kiều Tổ Nhan từ đầu đến cuối chỉ nhìn nàng không nói gì, mắt dung dung khóc, nàng đối với người tỷ tỷ này thương xót đau tận tâm can, chỉ vì không may sinh phải gia đình này, có một người tỷ muội như nàng mới lâm vào tai kiếp đau khổ để cuối cùng bỏ mạng oan uổng. Tỷ phu của nàng cũng không biết đi đâu, kể từ lần ở chân núi Tĩnh Tụ Tâm liền không gặp lại.

Bọn họ tất cả đều là đến từ biệt nàng.

“Tiểu Tứ đạo này không biết thế nào, lâu rồi ta không gặp nó.” Nói tới Tứ Thiết, sau lần trở về đó đều ở trong cung, cũng từ bấy giờ không gặp mặt.

Ngao Trác Lăng móc từ trong tay áo ra một phong thư, giơ ra trước mặt nàng, giọng điệu bí mật:

“Nàng đoán xem của ai?”

Kiều Vân Hy lười suy nghĩ liền ngay lập tức lắc đầu:

“Ta không biết.”

Ngao Trác Lãng đưa cho nàng, bên trong là nét bút của tiểu Tứ, nói không đầy mấy ngày nữa hoàng thượng sẽ xuất cung hứa mang nó theo, lúc ấy nhất định sẽ vào gặp hai người.

Vì Ngao Trác Lãng từ sau đó đã không còn tham gia bất kì công việc triều chính nào cho nên hiển nhiên cũng giống Kiều Vân Hy, bấy lâu chưa gặp tứ đệ của mình.

“Vương gia, phu nhân, ta mang trà đến.”

Kiều Vân Hy đưa tay ra cầm chén trà ướp hương sen, tiện miệng nói:

“Cảm ơn em, tiểu Như” vừa nói xong lại ngẩn người ra, phát hiện mình lỡ miệng liền cười chống chế:

“Ta quên mất, cảm ơn Quach cô nương.”

Nói tới tiểu Như, nàng không phải là người duy nhất lựa chọn ở lại trong mộng không muốn thoát ra, mà nói đúng không ai có quyền lựa chọn, là do hai người quyến luyến mộng ảo hơn thực tại nên đã chọn hạnh phúc bên nhau, vì vậy mà trong trận chiến giữa đó Đương Dục không hề có mặt, bỏ qua ân oán, on nghĩa, vương bận trong thực tại, cùng người hân thương chung sống cùng nhau.

Quách Thiên quay người đi, được vài bước mới khẽ nói:

“Cảm ơn hai người.” một cánh tay buông thông mặc cho gió thổi bay làn áo. Sau khi được cứu về, nếu không có Tam Lăng Vương phủ curu mang nàng cũng không biết bản thân đã như thế nào rồi.

Quả nhiên không lâu sau Dẫn Khang cùng Tứ Thiết ghé thăm Tam Lăng vương phủ, Tứ Thiết khỏi phải nói vui về thế nào. Dẫn Khang không có biểu cảm gì đặc biệt vốn dĩ không định ở lại lâu lại bị Kiều Vân Hy dùng hết lí lẽ giữ lại. Xưa nay cũng chỉ có nàng dám gan to mặc cả.

“Hoàng Thượng chẳng mấy khi ghé thăm vương phủ, ngài đừng nên đi vội, thần thiếp sẽ xuống bếp, đảm bảo ngài không thất vọng.”

Ngao Trác Lãng nhìn nàng bằng ánh mắt chiều chuộng, ánh mắt ấy lại vô tình lọt vào mắt Dẫn Khang, hần lúc này có muốn mắng nàng lớn mật chỉ sợ sẽ bị hai phu thê nhà họ liên hợp ‘làm phản’ hộ giá không kịp vì vậy đành miễn cưỡng ở lại, mà một phần cũng do tiểu Tứ lôi kéo.

Lúc Quach Thiên bụng thức ăn lên, chạm phải ánh mắt Dẫn Khang liền giật mình muốn nhanh chóng rời đi lại bị hần kéo lại, kinh ngạc gọi:

“Dương Ngọc!”

Quách Thiên vội vàng quỳ xuống, hoảng sợ nói:

“Hoàng thượng, ngài nhận lầm người rồi.”

Dẫn Khang hiển nhiên không cho là thế, kích động đứng dậy:

“Ta không lầm!”

Ngao Trác Lãng nhìn cảnh tượng đó có chỉ im lặng theo dõi, lát sau mới cười cười nói:

“Nàng ta thực là Quach Thiên, lúc trước bị thương, ta đem từ Tĩnh Tự Tâm về.”

Ai ngờ vừa nói xong liền bị Kiều Vân Hy vỗ cho một cái, trừng mắt đe dọa:

“Đang nói việc của chàng sao? Chàng xen vào làm gì?” lại quay qua Dẫn Khang nhiệt tình cổ vũ:

“Hoàng thượng sư huynh, người chính là Quach Dương Ngọc cô nương, ta lấy đầu để đảm bảo, ai nha, Dương Ngọc cô nương, đạo này khó khăn, cô nương nên tìm nơi mới nương nhờ rồi.” câu sau là nói với Quach Dương Ngọc.

Quách Dương Ngọc nghe vậy càng hốt hoảng, Ngao Trác Lãng cũng không hiểu chuyện gì

“Người mất một cánh tay là Quach Thiên không phải sao?”

“Phải, nhưng chàng xem này” vừa nói vừa chạy ra vạch bàn chân Quach Dương Ngọc ra xem “Hoàn toàn là một bàn chân đẹp mịn màng không có dấu vết gì, trong khi ta đã từng thấy qua chân của Quach Thiên trước đó có một nốt ruồi son lớn trên mu bàn chân!”

Ngao Trác Lãng ngạc nhiên nhìn nàng:

“Cả chuyện này nàng cũng biết?”

Kiều Vân Hy không thèm quan tâm, quay sang nói với Dẫn Khang:

“Người của hoàng thượng ta nuôi giúp lâu như vậy, có phải nên trọng thưởng không?”

Nữ nhân này, ngày càng to gan rồi, nhưng không sao, tâm trạng hần đang vui liền đáp ứng.

“Người muốn ban thưởng gì?”

Kiều Vân Hy chỉ đợi câu nói này của hần liền nói:

“Thần thiếp nghe nói tháng trước Tân La quốc mới mang tặng cho hoàng cung một đôi Vệ tước, có thể thưởng cho thần thiếp không?”

Không ngờ Dẫn Khang nghe xong liền đồng ý.

Đội hoàng thượng ‘vác’ người rồi phủ Ngao Trác Lăng mới hỏi nàng:

“Nàng có thú chơi chim cảnh từ khi nào vậy?”

Kiều Vân Hy nghe xong liền lắc đầu cười sau đó thân nhiên nói:

“Không có.”

Mấy ngày sau một đôi Vệ tước được chuyển đến Kiêu Vân Hy liền sai nha hoàn đun nước...vặt lông...nói loài chim này ngoài chơi ra còn có công dụng tắm bổ rất tốt. Khắp trên dưới phủ, lớn nhỏ đều không biết nên nói gì nữa.

Năm tháng với nàng cứ bình bình lặng lặng trôi đi, chẳng qua...vẫn là lặp lại những gì đã từng xảy ra. Nàng cứ thế quên mất một người, mà hần bắt quá cũng biết sẵn kết quả như vậy, chính bản thân cũng không hi vọng nàng lưu lại kí ức nào.

Từ Viễn trở về Vệ tộc, quả đúng như một lần hiếm hoi Tiểu Tệ đoán đúng ý định của lão sư phụ, chính là sau khi người quy tiên chọn Từ Viễn lên là sư tổ kế nhiệm, đứng đầu Vệ tộc, số phận về sau của hần chính là ngày ngày tháng tháng cô đơn. Hần ngồi ở một vị trí không gì là không biết nhưng lại không chạm vào được, tất cả chỉ thông qua một mặt hồ phẳng lặng phản chiếu lại.

Tiểu Ưc Bình đứng phía xa xa, muốn nói gì đó lại thấy ánh mắt trầm mặt phản chiếu bên dưới lại im lặng đi ra ngoài.

Từ Viễn bỗng dung nhắm mắt, hần không thờ dài ngược lại khẽ mỉm cười.

“Ta không trách số phận, không viện cớ đến sau, cũng không sầu khổ li biệt vì ta biết không có ta nàng vẫn đang hạnh phúc.”

Dẫu nàng có quên hần thì ánh mắt hướng về nàng cũng không thể vì thế mà ngừng lại.

Cánh sen rụng khẽ lướt trên mặt hồ, cá đớp mặt nước lăn tăn, một đôi uyên ương tựa nhau đùa nghịch...Đây chẳng phải viễn cảnh tốt đẹp mà hần hi vọng được thấy ở nàng sao?

Chiếc lư đốt hương trầm đang tỏa nghi ngút, Từ Viễn lại một lần nữa nhắm mắt, cảm thấy vô cùng thanh thản. Hần mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi một lát. Hương trầm cứ thế lan theo vào hư mộng.

---The end---

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Tranh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.